

АЛЬМАНАХ

ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ-17

Косів
«Лисаний Камінь»
2016

ВВК 84.4 УКР6-5

Б 76

«Джерельні дзвони-17» – випуск літературно-музичного альманаху «Джерельні дзвони», в якому подано вірші, оповідання, пісні та інші авторські роботи творчої інтелігенції Прикарпаття, зокрема Коломийщини і Косівщини.

Книжка видана за кошти співавторів і розрахована на широке коло читачів, а саме: вчителів, школярів, студентів та працівників культури.

© Марія Боечко, упорядкування, 2016

© Радомир Вихорець, малюнки, 2016

© Богдан Гриньовський, музична редакція, 2016

ПЕРЕДМОВА

Книжки там, де життя...

Світ заповнили нові технології, комп'ютерні ігри, інтернет. Це непогано, бо ж світ змінюється. Але ніщо не може замінити спілкування з живою книгою, бо книга – це добрий друг, щирий співрозмовник, мудрий порадник і вчитель.

Відчуті її на дотик руками, серцем, розумом – це зовсім інші емоції, відчуття, якась душевно зцілююча терапія, енергія. Звичайно, таке сприйняття книги дається не всім людям, а лише тим, хто по-справжньому цінить її як джерело знань, як криницю культурного багатства нації.

Кожна добра книжка є дорогоцінним скарбом, духовним надбанням народу. Про це свідчить той факт, що ЮНЕСКО з 1995 року 23 квітня визнало Всесвітнім днем книг і авторського права як данину поваги до авторів і людей, причетних до створення книг. 21 лютого відзначається Міжнародний день рідної мови. Це свято увійшло до всіх календарів світу тільки в жовтні 1999 року після 30^ї сесії Генеральної конференції ЮНЕСКО, а з 21 лютого 2000 року цей день відзначають і в Україні.

Книга – істинне дзеркало мови, а мова – це генетичний код духовного і фізичного буття народу,

оберіг його історичної пам'яті, матриця його свідомості та світогляду. Як їжа потрібна тілу, так добра книга потрібна для духовного життя. Звідси випливає необхідність хоча б кілька хвилин свого часу щодня виділити для читання. Дім, в якому немає книжок, подібний до того, хто не має душі (Марк Цицерон). Тож, шановні читачі, нехай книги ведуть Вас дорогою до храму духовності. І пам'ятаймо, що людина з хорошою книжкою в руках ніколи не є самотньою.

Саме з цією благородною метою творчі люди Прикарпаття щорічно видають літературно-музичний альманах «Джерельні дзвони». Хай він стане для Вас добрим другом і цікавим співрозмовником як вдома, так і в дорозі.

Щиро дякую всім авторам збірки, генеральному директору ПП «Писаний камінь» Михайлові Павлюку та підприємцям Петрові Дмитруку і Петрові Білінському з Ковалівки за творчу співпрацю і матеріальну допомогу у виданні літературно-музичного альманаху «Джерельні дзвони». З роси Вам і води на многая і благая літ!

Марія Боєчко

НА ПОЕТИЧНІЙ ХВИЛІ

НАЗАРІЙ АНДРІЙЧУК

Народився 31.08.1993 року в селі Угорники Коломийського району. Філолог та фрілансер. Автор кількох поетичних збірок.

* * *

бабуся мовляла: «Як виростеш, внучку,
зневіришся в світі і сум ти знайдеш,
на жаль, не побачу ні внука, онучку,
бо Бог мене кличе до своїх небес.
життя твоє, внуку, мов книга, багате,
багатство не в грошах, шукатимеш їх,
і буде в житті, що хотітимеш свята,

та тільки для свята не йди ти на гріх.
писатимеш книгу і житимеш чесно,
та в Бога зневіритись, внуче, не смій!
з дияволом жити в душі небезпечно,
щоб він не вселився – життю ти радій!».
бабусі не стало, надгробок... і пам'ять...
та холод вже буде завжди, до кінця,
і думку невірну в багатті не сплять,
не завжди й розраджує слово отця.
не буде бабуса мене вже чекати,
не буде тихенько будити щодня,
те ніжне тепло і той погляд багатий
у кожній людині шукатиму я.
це тільки омана химерних мелодій,
бабуся залишила ніжне тепло,
живу, як казала, хоч так вже не в моді,
занадто у людях я бачу лиш зло.
я пишу ту книгу, частенько і кров'ю,
і нерви з'єднати несила тепер,
про свої всі болі віршами говорю,
ще поки поет в моїм серці не вмер.
і що я за внук? не послухав бабусі...
і як же це прикро – признатись собі,
що книгу не пишу, а тільки дивлюся,
як темне із світлим горить в боротьбі...

12.11.2014 р.

* * *

писати кожен вірші може,
але не кожен є поет,
а хто же я? не знаю, Боже...
чи тільки цятка між комет?...
талант набутий, народився
звичайним хлопцем, селяком,
але частесенько молився
я до ікони під вікном.
митцем себе я не вважаю,
митець з колиски є митцем,
митці поезію складають;
себе вважаю я ченцем,
який у світі непотрібний,
живе жалобою гріхів,
завжди він сам, завжди він бідний,
хоч щастя в світі цім хотів...
якщо він зрікся, мав причину,
в монахів ангели мовчать,
а в когось ввись давно полинув
та вплив монаху благодать.
слуга є ангел в царстві Бога,
не знає болі й почуттів,
і доля в ангела є строга,
хоча цього він не хотів.
маля хрещене гріх долає,
новий ангелик на землі,
та гріх душі не пам'ятає,

думки ж у нього ще не злі.
тому і пише він від Бога,
що продиктує думки,
важка із Господом дорога,
та він терпів за нас гріхи.
лише віршами забуваюсь,
якщо є доля в світ піти,
я вмить зрадію, адже знаю,
що зміг Чистилище знайти,
яке направить до спасіння,
душа піде у вічний край,
слова посиплються насінням,
і гордо жатиму врожай...

13.10.2014 р.

* * *

не важно, скільки ти прожив,
а важно, як і що домігся,
чим жив і чим ти дорожив,
на що, можливо, не спромігся...
а що із того, що сто літ?
а що позаду залишилось?
якщо б любив він щиро світ,
то серце б радісно ожило.
важливо, скільки є дітей
чи хтось молитись не забув,
у кого серце непросте
і хто у горі біль почув.
не важно, скільки заробив,
а важно, що в житті добився;
важливо, чи одну любив,
чи вірний їй ти залишився...
тому й живу одним я днем,
спішу прожити і не знаю,
чому щодня у серці щем?
але в молитві забуваю...

02.10.2014 р.

МАРІЯ БОЄЧКО

Народилася 15.05.1953 р. в селі Мишин Коломийського району. Вчителька, пенсіонерка. Проживає в селі Ковалівка Коломийського району.

Автор проекту та головний редактор альманаху «Джерельні дзвони».

Лауреат премії ім. Марійки Підгірянки обласного Товариства «Просвіта», володарка титулу «Українська Мадонна».

СИЛА КОХАННЯ

Сила кохання – незміряна,
Творить із нами всякі чуда.
Повниться серце надіями,
Щастя не знає меж і кінця.
Хоч вже й літа сивочолі,
Ми душею ще всі молоді.
Ходять онуки до школи –
Ми ж кохаєм, як в юності дні.
Нічого, що осінь минає
Й крадеться холодна зима,
В душі іще літо палає,
У серці цвіте ще весна...

ПОВЕРНИ МОЄ КОХАННЯ

Поверни моє кохання,
Оте чисте, як озерце,
Яке звечора й до рання
Заставляло мліти серце,
Яке зранку і до ночі,
Упродовж всієї днини,
Звеселяло мої очі,
Дух кріпило щохвилини.
Почуття ті поверни,
Від яких я завмирала,
Які жодної сльози
В мою душу не пускали.
Поверни мені кохання,
Адже я прошу так мало!
Нехай серце знов згадає,
Як воно колись кохало...

ОЧІ

Очі – дзеркало душі:
То сміються, а то – плачуть,
То веселі, то – сумні,
Все вони знають, все бачать.

Очі мудрі і добрі
Світяться ніжністю, ваблять,
Мов посланці Господні,
Щиро всміхнуться, розрадять.
Ласкою всіх огортають
Очі милі, привітні,
Й холодом наскрізь проймають
Очі фальшиві та скритні.

* * *

Вірний, розумний, сміливий...
Такого б хотілось кохати!
Добрий завжди, не зрадливий...
Але де такого шукати?
В час Інтернету, фейсбуків
Цінності інші. І люди.
Наче товар, можуть збути
Любов і кохання іуди.
Вірність, любов, почуття,
Якщо вони справжні, правдиві,
Ніхто не продасть! Хіба
Лиш люди цинічні, фальшиві.

СОН

Уява світла в голові
Непрохана з'явилась,
Так легко стало враз мені,
Бо знову казка снилась...
Навколо музика звучить,
Ну, просто фантастична!
Срібляста річечка біжить,
Криштально-перла, чиста.
Сади казкові скрізь цвітуть,
Щасливі люди на полях...
Ніде гармати не ревуть,
Скрізь мир і спокій у хатах.
А я біжу, немов лечу
Над милим рідним краєм,
Добра для нього я прошу;
Насправді – не в уяві.

* * *

Як людський погляд збагнути?
Як його розпізнати?
Це лиш серце здатне відчути,
Лиш душа може сказати.

ТІЛЬКИ ВІР

Бог тримає тебе за руку,
Безліч знаків тобі посилає.
Вір в Його святу заповищу –
Лише Він про тебе все знає.
Ти Всевишньому дякуй завжди
І за все, що було і що маєш,
То й не знатимеш горя й біди,
Божу ласку щоднини спізнаєш.
Тільки вір в Його Воскресіння,
Він з тобою і в радості й скруті,
А ще набериш терпіння
І молитви будуть почуті.

ІСТИНА НЕ ГИНЕ

Вбивають журналістів,
Поетів, співаків,
Щоб голос український
Замовкнув, занімів.
А він ще більш лунає,
Дзвенить на всі світи,
Що мій народ давно вже
Проснувся з дрімоти.
Зі сну неволі, рабства,
З-під іга москаля
Звільнилась Україна, –
На жаль, іще не вся.
Ще топче ворог клятий
Землицю нашу рідну –
В Криму і на Донбасі...
Він нищить Україну!
А скільки в закулісах
Жирує ворогів,
Яким є ненависний
Вкраїнський дух і спів.
Тому і убивають
Героїв України.
Їх люди пам'ятають,
Бо Істина не гине!

21.07.2016 р.

Аби якусь реальність сформувати.
Кого годуємо, той звісно фаворит,
Народ для нього лиш надійний щит.
Енергія народу чиста й вічна,
Порода ж вовча хитра і цинічна.
Вирішувати треба тільки людям,
Допоки вони вірним стадом будуть.
А може вже пора своїм безцінним світлом
Достойно й справедливо керувати й володіти.

ЗАЛИШИ СЛІД

Куди іти? Як жити? Що робити?
Де істина, котра нам дасть прозріти?
Ці запитання відповіді ждуть.
Отож, шукати треба свою путь.
Можливо, легше слухати підказки,
Щоб приєднатись до чужої казки.
Забутися і стати фаворитом,
Готові відкриття частково відтворити.
Лиш брати участь і не відчувати,
В ілюзіях забутися, аби не відкривати
Душі своєї неповторний світ,
А це – найголовніший наш політ!
Не йди туди, куди веде дорога,
Там не потрібна твоя допомога.
А йди туди, де не було ще ні душі,
Відкрий дорогу, слід свій залиши.

* * *

Завоювати, підкорити, володіти!
Якщо у цьому тільки інтерес, щоб жити,
Таке життя багато обіцяє,
Здається, що людина стимул має
І впевненість у правоті своїх і діях.
Хто дуже прагне звісно, володіє
Багато чим, щоб радість відчувати.
Цю самовпевненість в очах не приховати,
Бо кожен крок все ближчий до вершини,
Й коли не віриться, що раптом хтось зупинить
Налагоджений ритм безпечного життя –
Ламається усе й немає вороття.
І лиш тому, що варто зрозуміти:
Не можемо нічим ми володіти.
Ця істина дратує і бентежить,
Та в цьому світі нам нічого не належить.
Хто ж вирішив, що кимось володіє вічно,
З тим доля розправляється цинічно.

* * *

Захоплення, уподобання і, нарешті, мрії –
Це складові, що потребують дії,
Бо перемога над собою впевненість дає.
Перемагає той, хто визнає
Свою відповідальність за реалії життєві,
А тут і наполегливість суттєва,
Аби відстояти свою позицію та інтереси,
Також настирливість і це не просто жести.
Доводиться вдаватись часом й до нахабства,
Щоб не потрапити в тенета рабства.
Лиш переможців, як відомо, вже не судять,
Адже вони не хочуть догоджати людям.
Не вписується тільки хамство в рамки жодні,
І свій візит з духовної безодні
Рекламувати хамство вміє класно.
Тож будьте пильні, зупиніться вчасно.

НАРОДЕ МІЙ

Народе мій, замучений, розбитий...

Іван Франко

«Народе мій, замучений, розбитий»,
Ти й нині намагаєшся змінити
Чийсь гнів на милість.
І втрачено достатньо крові вже та сили,

Але скала стоїть ще дотепер.
Розплодилось чимало ненажер,
Котрі не знатимуть ніколи міри.
Вони зашкірились, неначе звірі,
Й тримають під скалою свій народ.
Хіба злупати здатен її млот?
Народе мій, проте нікому не вдалося
Зламати твою волю й досі.
Ти сильний, ти могутній, невмирущий.
Твій вільний дух, як вітер, всюдисущий.
Проте скала стоїть і там нема дороги.
Але, народе мій, одержав ти від Бога
Красу душі, а в ній тепло й любов.
Й немає в світі скель, кайданів чи оков,
Котрі любов'ю не вдалося подолати.
І тільки те ми можемо віддавати,
Що маємо, що досягли в житті.
Можливо, українці саме ті,
Що врятувати мають світ любов'ю,
Бо в нікуди ведуть шляхи, омиті кров'ю.
Ми – діти Бога, Бог в кожному із нас.
Тож, українці, вже настав той час!
Ми маємо силу, значить маємо змогу,
Бо без любові неможливо досягти нічого.

ЛЮБОВ – ДАРУНОК

Перше кохання – це крок у світ любові,
Для нього не існують правила й умови.
Воно з'являється, як світло у пільмі,
І ми уже вирішуємо самі,
Чи маємо право власністю вважати
Людину ту, що хочеться кохати.
Чи бути вдячним все життя
За незабутнє ніжне почуття,
Котре в душі прекрасний світ відкрило,
Бо тільки на любові крилах
Політ життєвий робить нас людьми.
Тому нав'язування страху і пільми
Прекрасний світ любові не приймає,
Бо кожна мати і дитина знає,
Яке то щастя ніжно пригорнутись.
Хто радість материнства зміг відчутти,
Той знає, що маленькі діти
Уміють просто цілий світ любити.
Любов ця безумовна, справжня, щира.
Всі діти хочуть матері і миру.
Ми маємо впустити в серце світло,
Аби щасливі стали діти світу.
Любов – дарунок людству від творця.
Нема в любові ні початку, ні кінця.

ЗАГАДКОВА ОСОБИСТІСТЬ

Ховаючи свої образи,
Шукають особистість зразу,
Котру переконати складно,
Котра нікому не підвладна,
Котра зухвала і пихата,
Ще й вперта деколи занадто,
Увагу хоче привернути.
Отож, не кожному збагнути,
Для чого цей ажіотаж?
Навіщо витрачати час,
Адже ця особистість вперта
Не переможець, вона жертва
Своїх амбіцій зависоких.
І може знайде тоді спокій,
Як зрозуміє, що немає
Осіб, котрі нам зла бажають.
Нема таких, що нам повинні,
Чи в негараздах наших винні.
І взагалі, людей немає,
Котрі в житті нам заважають,
Бо кожен зайнятий собою,
Занурюючись з головою
Лише у особисті справи,
Шукаючи для себе слави.
Якщо ж конкретніше сказати –
Амбіції слід вгамувати,

В собі відкрити власний світ,
Може розтане в серці лід.
А щоб даремно не страждати,
Лише себе треба міняти.

АДЖЕ Ж МИ – ЛЮДИ!

Не має бути ненависті в жодній думці,
Живуть у ненависті лиш безумці.
Не має бути ненависті в жоднім слові,
Бо часто для народження любові
Жахіття творяться, від них страждають люди,
Ще й думають, що ліпше вже не буде.
А краще є і навіть є прекрасне –
Безумства треба зупинити вчасно!
Якщо у голові живе постійний страх,
То це зробили не чаклун чи маг.
Це внутрішня приреченість, зневіра,
Що може виховати тільки звіра,
Котрий усе руйнує без вагання.
А припинити хижі намагання
Любов допоможе, віра й світлі мрії.
Адже ж ми – люди! Ми усе зумієм.

РЕАЛЬНІСТЬ

А що слова? Кидають їх, буває, як на вітер,
Тому і суті неможливо зрозуміти.
Просто слова, обіцянки даремні –
Усе, як в казці, тож слухати приємно.
А де реальність? І які слова
Розкажуть, що вона жива?
Або підкажуть, де її шукати?
Вона ж єдина! Отже, треба знати:
Слова приховують думки облудні,
І їх по-своєму трактують люди,
Є слово «Мир» і слово є «Війна»,
А суть війни підступна і страшна.
Та мир приходить, мир перемагає.
Хто ж людству зрозуміти заважає,
Що не страждання, не війна і кров
Реальні у житті? Реальна лиш Божественна любов!
Бо ця любов – іскринка Бога в нас,
І прийде неодмінно час,
Коли захоплювати будуть всіх не гроші,
А чисте небо і діла хороші,
Коли радіти будуть за сусіда
І перестануть накликати біди
На чийсь голову, бо ворогів не буде.
Під мирним небом житимуть щасливі люди.

ДІВОЧА КОСА

Українська дівчина – красуня, чарівниця,
І ніжна, й норовлива, а також трудівниця,
З відкритим поглядом, усміхненим лицем,
Коса до пояса, що пахне чебрецем.
Саме такою в цілїм світі знана
Славетна галичанка Роксолана.
Розчісували коси дівчата на Купала,
Збирали квіти, у віночки заплітали,
А потім ці віночки несла річка
І від Настуні, й від Оксани чи Марічки
До того, кого серце дівчини обрало.
З минулого в історії традицій є чимало,
Бо це історія величного народу.
Оспівували й класики дівочу вроду.
Та особливо всіх вражали пишні коси,
І це захоплення не покидає нас і досі.

07.04.2016 р.

ПОЛИСКИ БАБИНОГО ЛІТА
У ЗАПИСАХ РАДАМИРА ВИХОРЦЯ

○
ВІК Є ВІК —
іде молодий чоловік
похилого віку.
Є ПЛЮС І МІНУС —
усе буває:
хтось
знає
струдиварі,
А
наєю
струни
на
гітарі

Було, було...
 Були ШЕВЧЕНКО і МАЗЕПА —
 То ще не зачепав, ^{ще кінець,}
 Ще ще могла.
 Нових ВКРАЇНА ЩЕ НЕ НАРОДИЛА.

Хоч сподівань
 у нас так мало,
 Та все ж надія не пропала.
 Хай сиріляють,
 хай катують,
 ВСЕ ОДНО ГЕРОЇ БУДУТЬ!

МАЛЮВАЛО СОНЦЕ ПИСАНКУ
на глобції землі,
що потопав у чорнобривцях.

МАЛЮВАЛО СОНЦЕ ПИСАНКУ
на камелі соверми,
де грали в піджмурки
варт і русалки.

МАЛЮВАЛО СОНЦЕ ПИСАНКУ
на кашки у мамі,
топталась воцина,
пахло великодцем!

У стеблах розтяглих
ЗОЗУЛЯ КУВАЛА.

Там диму не було,

там диму не було,

там вогню не було,

А сови в ніч знові сиділи —

Одлава!

КРИЇВКА МОВЧАЛА ...

ЗАСІЛА В МЕНІ ЛАСТІВКА
безхвоста, безкрила,
сміздерко звила,
і дробає, дробає —
серце згасило,
А ВИЛІТІТИ
НЕ ВСИЛАХ

○
Із набутих ниток
МОТАЙ КЛУБОК.
На шпильку волосок
морозних років
Намотуй в відноколи
ВШИТТЯ СВОЄЇ ДОЛІ

○
ЛІТА В ЛІТАХ —
Сіль на губах,
тегар на груді.
Холодні стіни в дощі
(Залисако ж на зорях
людські дощі)
НА ПРИЗЬБІ МАМА
схилена низько,
стак багатого
сонця навколо?
І НІКОГО...

У КВІТ-
НИКУ ПЛЕ-
ЛОДІВЧА
ВІНОК,
з розпуще-
ним
волоссям
збабніще у } сто крат
за сто Венер мільських.
Прийшов молодець,
узяв під вінець
і повів
у зоряну даль

○
Злива каптєва,
Кудись бігла вода,
А ми чекали переходу
нід вербою,
Коли осушиться ріка

○
Хрипівна водниця-
цїмоща вода,
тепло того
серця,
тепліше нема.

ХОЧЕШ НАПИТИСЬ -
накийся з відра,
БЕРИ, СКІЛЬКИ ХОЧЕШ,
черпай хоч до дна.
НА ДНІ
Я САМА

○
Місяць в хрисані,
Обрій в прюсені.

ЗІРКА УПАЛА
Десь загубилась,
ТІ ДЕСЬ ПРОПАЛА.

А вітер носить,
камує то носить
ту каму осінь.

○
Дві скітинки
на скі-
ТІ І Я.

Жураві у гнізді-
це сім'я.
Кавалок місяця
в вікні -
І Я ОДНА

○
ДЗЕРКАЛЬЦЕ В ВАННІ-
мишко рудяче.
А яку ваду,
що там скриває
десь там із задку?
Розбила ...
Нове купила,
А ТАМ ТЕ САМЕ

○
Вища освіта,
як стідня білизна,
її не видно
А ПРЕСТИЖ ПІДНІМАЄ.
А так і кроватка-
гудзиків много,
А ПРИКРИВАЄ

І обрії добри,
 і літо надворі,
 і свято у домі,
 як губи вітра ми засохлі
 щось шепчуть.
 І НАС ДВОЄ ПІДОБРАЗАМИ

Покинь мене, покинь,
 мушкетерша принадо,
 Токи листя з берізки опало,
 щастя земного так мало.

ПРОСТИ!

Хор
 погляд
 один
 зупини,
 І ТОЙ
 НЕ СПО-
 КІЙ.
 МЕНІ
 ЗАЛИ-
 ШИ

ДМИТРО ВІНТОНЯК

Народився 23.10.1967 року в смт. Печеніжин Коломийського району в багатодітній сім'ї. Після служби в армії навчався на філфаку Ужгородського держуніверситету, був виключений у 1989 році з політичних міркувань. Різноробчий.

* * *

Я йшов тернистими шляхами,
Долав незвідану дорогу,
Шукав лиш те, що зветься «щастя»,
А знаходив одну тривогу.

В журбі мої літа минали,
Був білий день темнішим ночі,
А за спиною все стояли
Біди страшної чорні очі.

Та я все йшов, куди, не знаю,
З утоми ледве ноги плів,

Але в чужому краї раю
Я так знайти і не зумів.

На роздоріжжі зупинився,
Душею й тілом занепав,
Та раптом голос предковічний
Мені ласкаво прошептав:

– Куди ідеш, моя дитино?
Чому даремно ноги б'єш?
Знай, марні всі твої старання,
В дорозі щастя не знайдеш.

Тому скоріше повертайся
До батька й матері, в родину,
Ти сам коваль своєї долі,
Запам'ятай, мій любий сину.

Живи, твори, умій радіти,
Бо, що посієш – те й пожнеш,
І лиш тоді побачиш щастя,
Його по-справжньому збагнеш.

Уже минули всі негоди,
Учуся заново, як жити,
Тепер я знаю: справжнє щастя –
Це здатність самому творити.

20.11.2010 р.

* * *

Я українець – й хочу вам сказати,
Брехливій творці нових світооснов,
Святе святих не смійте зачіпати
Ні чорнотою дій, ні брудністю розмов.

Ви будяком вросли у наші терна,
Паразитуючи, знов хочете зростати,
З умінням лиш плести свої інтриги
І спідтишка у спину убивати.

Геополітики без племені і роду,
Вам древа древнього ніколи не зрубати,
Вже синьо-жовтії знамена майорять,
До бою кличе Україна-мати.

Я в бій піду за свою Батьківщину,
Чи воїном УПА, чи січовим стрільцем,
Безстрашним характерником козацьким стану,
Чи княжої доби богатирем.

Стрілою скіфською буду вас здоганяти,
Палитиму трипільським вас вогнем,
Арійську мудрість вам бо, не здолати,
Поганські орди із кривавим кумачем.

І згинуть враз усі фальшиві зерна
На всіх історії всесвітньої полях,
Всміхнуся я, бо рідна Україна
Знов відродилась, наче Фенікс-птах.

27.12.2010 р.

* * *

Йому обіцяли всі царства,
Він вибрав лиш Хрест – як свободу,
Бо той, хто уміє любити,
Не буде тираном народу.

З тривогою Хрест взяв на плечі,
Під дикі гримаси Іуди,
Шепнув: «Ти їх, Боже, прости,
Що серце в них – з каменю груди».

Навколо кричали: «Убий – розіпни!»
Всі ті, що «осанна» співали,
Із ран та й по грішній землі
Кровинки святії стікали.

Він в очі усім їм дививсь,
З жалем, а не ради розради,
Від тих, хто не вміє любити,
Не варто чекати пощади.

Ще трохи би сил до Гори,
А далі – у вічність злетіти,
Де знають ціну красоти
І душі всіх чисті, як діти.

Заплакало небо, здригнулась земля,
Стогнав буйний вітер: «Звершилось!»
Любов тут навек відцвіла,
Тут сім'я лиш зради прижилось.

З тих пір стільки літ пропливло,
А людство чекає й не знає,
Що черствістю своїх сердець
День-у-день знов Христа розпинає.

* * *

Скажи мені, мій любий Боже,
Що маю я зробити,
Щоби на цьому світі
Лиш радість приносити?

Якби це все пізнав я,
То серце полум'яне
Теплом своїм зігріло б
Усі земнії рани.

Питаю у смерек я,
Що тягнуться до неба,
– Скажіть мені, красуні,
Як жити мені треба?

У відповідь лиш вітер
Похитує гілками,
Іду шукати правду
Квітучими полями.

Та квіти розмовляють
Лиш тільки із травою,
Біжу я до струмочка,
Який попід горою.

Із каменю на камінь
Стриба струмок грайливо,
Живе своїм життям він
І просто, і красиво.

В ту мить я зрозумів все,
Як правильно прожити,
Для цього лиш потрібно
Життя це полюбити.

* * *

Хотів би я стати подихом вітру,
Щоб ніжно тебе обнімати,
Хотів би я стати променем сонця,
Щоб завжди тебе зігрівати.

Хотів би я стати квіткою в полі,
Дорогу життя твого вкрити,
Хотів би одне лиш і більше нічого,
Щоб доля дала нам любити.

* * *

Упаду до ніг твоїх я жовтим листом,
М'яко шлях життя твого встелю,
Щоби світ жорстокий і тернистий
Не розбив твою земну красу.

* * *

Намалюю променем світанку
На губах твоїх я поцілунок,
Хай зігріє він твоє серденько,
Принесе лиш щастя в подарунок.

* * *

Я дякую тобі за те, що ти була,
За те, що в серце більш не повернешся,
Час все розсудить, змиє біль сльоза,
Де зрада є – там щастя не доб'ється.

* * *

Мабуть, тебе я десь не зрозумів,
Чи не зумів прості слова сказати,
Я другом вірним бути так хотів,
Коли вже доля права не дала кохати.

Тепер між нами мовчазна стіна,
Її не в силах більше подолати,
Розбились, як кришталь, мости-слова,
Нові немає змісту будувати.

Старий сюжет – прости мене, прощай!
Мов листя, вітер рознесе світами,
Хоч серце, знаю, так не збагне,
Що щастя не знайдеш на сцені драми.

* * *

Знов тужаться диктатори тупі,
Щоб власну велич світу показати,
І їм, убогим, не вкладеться в голову:
Немає пут таких, щоб воленьку зв'язати.

Воля кується і кувалась в небесах,
Зухвальства Бог ніколи не прощає,
Вже долі їхньої кружляє чорний птах,
І час останні кроки відміряє.

Так було завжди, ну і так буде,
Дзвін волі Схід і Захід об'єднає,
Народ мій пута рабські розірве,
І на Вкраїні радість забує.

* * *

Говорить мудрість: в душу не заглянеш,
У повноводдя броду не знайдеш,
Неправду не кажи – себе лише обманиш,
І, що посієш, те завжди пожнеш.

Вмій слухати, як хочеш будь почутий,
Щоби кудись прийти – іди, не стій,
Думай про інших, щоб не бути забутим,
Щоб зрадженням не бути, то зраджувать не смій.

Когось учити, то навчись навчати,
Щоб прощеному бути, сам прощать умій,
До цілі йти, не бійся спотикатись,
Лише крізь терни шлях лежить до мрій.

А відповідь знайти – потрібно запитати,
Мовчання ж бо є вічна суєта,
Твори добро, люби, умій прощати –
Це мудрості є істина проста.

РІДНА МАМО

Рідна мамо, зійшла вже зоря,
Та, що кличе мене у дорогу,
Не тримайте – це доля моя,
А лише проводіть до порогу.

І коли моя тінь пропаде
У пільмі серед темної ночі,
Ця зоря Вам світити буде
Тихим смутком, немов мої очі.

Я піду, і мовчання умить
Заполонить куточки у хаті,
І тривога знов серце щемить,
Та не треба, я прошу, ридати.

Тільки вірте, що знову прийду,
Бо я знаю, настане година,
І скажу: «Ви пробачте мені,
Що Ваш син, наче блудна дитина.»

А сьогодні мене проводіть
Ви лише до краєчку порогу,
Бо зійшла вже вечірня зоря,
Та, що кличе мене у дорогу.

ІГОР ГЕНИК

Рародився 12.08.1969 р.
в селі Середній Березів
Косівського району.

Директор Середньо-
березівської ЗОШ І – ІІІ ст.

* * *

Не вчіть мене хреститися. Я вмію!
Хоч, може чогось і не розумію.
Не кличте на флеш-моби і концерти,
Не всовуйте брошури і конверти.
Щоби чиюсь здійснити забаганку,
Не стану одягати вишиванку.
І не читайте лекцій політичних,
Таких надривних і патріотичних.
Бо справжні патріоти мовчки йдуть,
За Україну голову кладуть.

* * *

Ми стрілися неждано-випадково
Посеред осені і суєти людей.
Ти глянула так щиро-веселково,
Не відвела здивованих очей.

Склалося інакше, як я мріяв,
Закружляв невпинний вир життя,
Та осінній вітер не розвіяв
Наші із тобою почуття.

Приспів:

Уста свої вишневі привідкрий,
Розпущеними косами умий,
З докором у душу не дивись,
Пригорнись до мене, як колись.

Не буває осені в Едемі –
Там одвічна, сонячна весна.
Сніжно-білій, ніжній хризантемі
Паморозь осіння не страшна.

*

*

*

Закружляла весна буйним цвітом,
Милим щебетом пташки в гаю,
Поспішала обнятися з літом
І віддати всю ніжність свою.

Чисті роси, як сльози дівочі,
Я знімаю устами з гілок
І чекаю травневої ночі
У саду серед сяйва зірок.

Приспів:

Як промінь сонця в грозу-негоду,
Коли розхитані мости,
Проникла в душу, не знавши броду,
Кохана ти.
Мене очима приворожила
І поманила, як дитя.
Чом же ти серце мені розбила
На все життя?

Запитай – і я скажу: «Не знаю!»
І напавду не знаю, чому
Я тебе так безтямно кохаю,
Мого серця розквітлу весну.

* * *

Ох і гарна була! Як троянда цвіла!
В буйнім цвіті весна захмеліла.
І зваблива вона із жагою й до дна
Смакувала кохання й п'яніла.

Їй було все одно – з ким-небудь і будь-де,
Щоб отримати те, чого спрагло хотіла.
...Вже кружля падолист. І ніхто не ввійде
У зруйнований храм її грішного тіла.

Промайнуло життя. І нема вороття.
Доня матір'ю стала, онуки.
Насміхається доля з її каяття.
Ломить руки бабуся з розпуки.

* * *

Захід і Схід
Разом в похід.
Як розпізнати, хто є «совіт»?

Степом донецьким
Куриться путь.
Каїн і Авель поряд ідуть.

Віра й зневіра,
Кров і любов.
Снайпер кремлівський тішиться знов.

Смерть окупантам!
Вперед, на прорив!
Та Каїн у плечі чергу пустив.

Йдуть із життя
Кращі сини.
Як зупинити гру сатани?!

Зрада на зраді.
Хлопці, строчіть!
Кров'ю не змити бруду століть.

Та віриться – гряде розплата,
Прокляв Бог Каїна за брата.
Різні брати – різні світи.
Лишень однакові хрести...

ІГОР ГІНЧИЦЬКИЙ

Народився 24.04.1938 р. у місті Коломиї, де й проживає. Вчитель музики, пенсіонер.

ЗАГОМОНІЛА УКРАЇНА

Загинули під Крутами діти України,
Пожилилась край дороги червона калина,
Заплакала сива мати гіркими сльозами,
Застогнала Україна в московських кайданах,
Сплюндрована, згвалтована злими ворогами,
Які колись називались нашими братами.
Єдняйтеся українці, благаю вас дуже,
Не впускайте в Україну кремлівських прибулудів,
Бо потече сторіками із рідного дому
Кров невинна дітей наших від Сяну до Дону.
Загомонила Україна, вдарила у дзвони
На майданах від Карпат до самого Дону.
Піднялися українці у бій за свободу,

За майбутнє дітей наших, рідного народу.
Зупинили у Донецьку московську навалу,
Захистили невмирущу України славу.
Буде жити Україна і здобуде волю,
Вічно буде пам'ятати полеглих героїв.
Розквітне вільна Україна і Дніпрові кручі,
І на оновленій землі
Будуть чути українці, як реве Ревучий.
Буйним цвітом зацвіте червона калина,
І воскресне Україна – соборна, єдина!

Січень, 2016р.

ДВОГОЛОВІ ОРЛИ

Не треба нам «двохглавого» московського орла –
В Карпатах беркути літають,
Кордони українські стережуть,
Мутантів двоголових в дім свій не впускають.
Мутанти двоголові – витвір сатани,
Законів Неба Божого не сповідають.
Мутанти двоголові – страшніше чорної чуми,
Все знищують, все пожирають.
Будьте пильні, Беркути мої,
«Двохлавие» мутанти не дрімають,
Мутанти двоголові – не орли, дика згряя!

24.06.2016р.

КАТАМ ПРОЩЕННЯ НЕМАЄ

Пише Гітлер послання
До кремлівського вождя,
Щоб утвердити кордони,
Посилає Ріббентропа до червоного дракона
Підписати пакт новий:
Поділити світ старий.
У містечку Бресті славнім
Провели парад безславний.
Молотов – чума червона
Тримав великий серп і молот,
Комуністи, як завжди,
Вождів портрети підняли.
Дари для пана Ріббентропа
Червона піднесла піхота,
Коричневу тиснули руку,
Дякували за науку.
Чума чумі честь віддавала,
Вождам застольною співала:
Вип'єм за Гітлера,
Вип'єм за Сталіна,
«Вип'єм і снова нальєм».
Гітлер крикнув: «Слава вам!
Я тепер ваш командарм!»
Вірні Леніна онуки
Взяли Гітлера на руки,
Заспівали «Многа літа»,
Разом крикнули: «Хайль Гітлер!»

Застережує УПА:
«Гітлер – справжній сатана!»
Крикнула чума червона:
«Думати так не дозволим!
З Гітлером ми друзі на віки.
Вас відправим в Соловки!»
Згинув Сталін – сатана,
Гітлера давно нема,
Геть прогнали сатанистів,
Зажурились комуністи:
Що робити? Куди лізти?
На червоних вертухаїв
Нюрнберг давно чекає!
За пролиту кров невинну
Катам прощення немає!

ПОВІРТЕ, Я ЗНАЮ

Повірте, я знаю: ми переможемо,
Україна встане з ганебних колін!
У битвах за волю нам Бог допоможе,
Ми Сотні Небесній віддамо свій уклін.
За поклик до волі нас в тюрми кидали,
Вщент зруйнували батьківський наш дім,
Невинних дітей, матерів гвалтували
Під гуркіт моторів кремлівських машин.
Зайди московські церкви зруйнували,
Дзвони забрали для гарматних стволів,
Найкращих синів за віру Христову
на хрестах розпинали
Під спалахи блискавок небесних громів.
Повірте, я знаю: нам Бог допоможе,
Україна воскресне з нищівних руїн!
Темрява згине у Світлі Христовім
І під сонцем Свободи заграє наш Гімн!

Великдень, 2016р.

НАДІЯ ГОЛІНЕЙ

Народилася 12. 02. 1948р. в Тернопільській області, дитинство і шкільні роки пройшли в селі Лісна Слобідка Коломийського району.

Працювала агрономом в колгоспі, лаборантом, науковим співробітником на дослідній станції. Пенсіонерка. Проживає в селі П'ядики Коломийського району.

Лауреат літературних премій ім. Леся Гринюка і Михайла Кучірки.

О РІДНА МОВО

Тебе вбивали – не убили,
На ешафот тебе вели,
На твоє серце з страху лили
Розпеченої в жар смоли.

Ти піднімалась з попелища,
З пекла виходила, з руїн,
Ставала на сходинку вище,
Там, де дзвонив свободи дзвін.

І ти не вмерла, ти ожила,
Ілюзії змела, як пух,
Бо протікає в твоїх жилах
Великої свободи дух.

О рідна мово, рідне слово,
Молитви нашої вінець,
Нехай тебе зігріє знову
Тепло із люблячих сердець.

ВОЇНАМ АТО

І день. І ніч. Знову світає,
Знов ранок день благословить.
Ти на посту. А там стріляють,
Поруч в руїнах місто спить.

Скільки пролито було крові,
Скільки розстріляних надій.
Ставали трави пурпурові,
Де проходив кривавий бій.

Гранати рвалися, снаряди,
І снайпер цілився в висок.
Простір розколювали гради,
А смерть була всього за крок.

За що воюєш, брате східний,
Вбивати – не тремтить рука?
Ми всі колись були, як рідні,
З одного їли казанка.

А що тепер не поділили?
Два роки точиться війна.
Березам кору побілили
І стала прірвою стіна.

Осінь дощем холодним сіє,
У бліндажі вогонь горить.
На сході хочуть Малоросію,
А де донецьким тоді жить.

ВОЇНОВІ АТО МИКОЛІ ІВАНИШИНУ

Скрипнула хвіртка. Я завмерла в чеканні.
Може то вітер, його сповідь остання,
Може прибився кленовий листочок,
Може з АТО повернувся синочок.
Рахує годинник хвилини, години,
Чується шепіт і клич тополиний.
Там за вікном тихий смуток розлитий,
Вечір до хвіртки наглухо прибитий.

Я знати не знаю і чути не хочу,
Тихенько молитву про себе шепочу.
До Бога здіймаю гарячі долоні
І сльози втираю солоні, солоні.
Місяць щербатий заглядає у хату,
Вертайтесь живими, синочки-солдати.

* * *

Минають дні, минають роки.
Годинник в'яже хвилини в час.
А що там скажуть про нас пророки,
Що знатимуть колись про нас?
Літали в космос з космодромів,
У Арктиці ломили лід.
Обличчя всі такі знайомі,
Колись аплодував їм світ.
Вирощували хліб й до хліба,
В печах мартену варили сталь,
Вугілля добували з прапрадіда
І виливали сонячний кришталь.
Минають роки в світі злому,
Де зібрано усе в кулак,
Тепер не віримо нікому,
Бо ти ніхто і звать ніяк.
Тут правлять долар, євро. Гроші,
Мільйон, мільярди – все собі.
Сунеш в пожмаканих калошах,

Несеш їх бізнес на горбі.
В сім раз дорожчий газ. Так треба.
За воду, світло – в енний раз.
Ще за повітря, синє небо
Будеш платити, як за газ.
Рахують гроші. Шалений світку!
А схід горить в чорнім вогні.
Нема кінця, нема просвітку,
Вже роблять бізнес на війні.
Чи будемо себе картати,
Що робимо усе не так,
Чи серце буде калатати,
Як на могилі зацвіте мак?
Червона кров чиїсь долі,
Гаряче серце проросло,
Чи скажемо: «Це Божа воля,
Все так було, колись було».
Чи будем, як смиренні вівці,
Заложники чиїхсь ідей?
Ми ситі ними вже по вінця.
А де бунтар, де Прометей?
Погасли над майданом зорі.
В серцях погашені вогні.
А Прометей, як і реформи,
Ланцем прикуті на скалі.

БЛУКАЮ ТРАВАМИ

Блукаю травами прим'ятими,
Пора косити їх давно.
Вдихаю запах рути-м'яти,
А десь за полем вже село

Дивиться вікнами у простір,
Фіранками прикритий світ.
Може, когось чекають в гості,
Бо відчувають долі слід.

Вітер немов спочив у полі:
Ані шелесне, ні дихне.
Он пара бузьків – ноги голі,
Обходять по стерні мене.

Тут пахне хлібом, свіжим медом
І ще не кошеним зелом.
Душа в сповитку спить під небом,
Під теплим Ангела крилом.

ЖІНОЧІ МРІЇ

О, як хотілося, повір,
Поруч твоєю відчути силу,
Знати, що ти мій оберіг,
А я маленька і щаслива.

Щоби отут, серед своїх,
Не відчувала я розлуки,
Могла з пораненим крилом
Спертись на твої сильні руки.

Щоби на кладці хилиткій,
Де всі вітри ножем у спину,
Ти під крильми мене сховав,
Свою кохану і єдину.

Щоби в житті серед жалю,
Де посивіли вже тополі,
Я відчувала, що весна
Не відцвіте в душі ніколи.

Жіночі мрії, щоб судьба
Вділила щастя кожній жінці.
Налиймо келих за любов,
Та так, щоби по самі вінця.

* * *

Десь грає ніч на скрипці самоти

Л. Костенко

Ніч виграє на скрипці самоти.
Тут кожний звук пахне, немов вербою,
Тут кожний подих відчуваєш ти
І кожний шелест огорта журбою.

Сама сховалась в заростях беріз,
Черленим побілила їхні скроні,
Чумацьким Шляхом покотила віз,
Зорю сховала у шерсткій долоні.

Відлуння ночі, голосне ку-ку,
Зозуля десь кувала чиюсь долю.
Листок, що всівся на сухім пеньку,
Понесло вітром по пшеничнім полю.

І я відчула, що пройшла печаль,
Що все живе за ніч набралось сили.
Мені листочка тільки трошки жаль –
Його вітри безпомічно носили.

СПІВАЛА СКРИПКА

Співала скрипка голосом печалі
Так лагідно, так боляче, до сліз.
А ніч стояла в тихому мовчанні.
Втирала сльози молодих беріз.

Верби ділились спогадом предавнім.
Світилась сяйвом місячна долина.
А музика звучала про кохання
Сумна, сумна, як пісня лебедина.

Мелодія летіла в простір ночі.
Йшла під ногами обертом земля.
Які були у нього дивні очі,
Яка душа безсмертна в скрипаля.

НАДВЕЧІР'Я

Картатим шовком стелиться трава,
Понад рікою гасне тепла днина.
Хитається на вітрі, як струна,
Тонка прив'яла сонна стебелина.

Сірий туман звідкільсь пливе здаля,
Густою пеленою в'яже очі.
Скотилось сонце з неба за поля,
Сорока сполошилась і скрегоче.

Маестро вітер на одній струні
Виводить пісню, ледве чути звуки.
При сяйві свіч в вечірній тишині
Кружляли двоє, взявшись за руки.

А ЧАС ПРОБІГАЄ

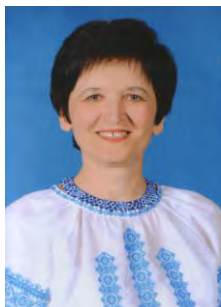
А час пробігає крізь роки незримо,
Як яблуко спіле, що скотилось в траву.
Почекай. Не спіши. Зупинися, хвилино.
Я завтра у гості до тебе прийду.

Я завтра тобі принесу повні жмені
Рожевих світанків, позолочені дні.
Сьогодні підняла і ношу в кишені
Те яблуко спіле, що згубилось в траві.

А завтра вже буде сьогоднішня днина.
Ті ж самі світанки і неба блакить.
І сонячний промінь – тонка павутина,
Неначе в люстерку віддзеркалилась мить.

А час пробігає, рахує хвилини.
З весняного цвіту збираєш врожай.
По сходах униз твоя в'ється стежина.
А ти все благаєш: не спіши. Почекай.

ЯРОСЛАВА ГОРОДНИЦЬКА

Народилася 30.03.1957 р. в селі Корнич Коломийського району. З 1979 року, після закінчення Чернівецького державного університету ім. Ю. Федьковича, живе і працює на Полтавщині. Заступник директора з навчально-виховної роботи Великобудищанської ЗОШ I – III ступенів Диканського району. Заслужений учитель України.

Захоплюється журналістикою, поезією, краєзнавством. Лауреат премії ім. І.П.Котляревського.

*Світлій пам'яті моїх незабутніх батьків
Параски Ільківни та Михайла Васильовича Іванчуків*

ІЗ ЦИКЛУ «СПОГАД ПРО МАТІР»

ОБЕРІГ

Їду туди, де мене вже ніхто не стрічає,
Їду туди, де zostались надія й тепло,
Їду туди, де праотча хатина зітхає
І посилає назустріч мені полотно.

На полотні шовком вишиті мамині квіти,
А поміж них – мудрі батька напутні слова:
– Де б не були, ви зятяйте одне собі, діти,
Доріг багато, а стежка додому одна...

Стежка одна – пресвятая і вічна, як мати,
Веде мене поміж квітами в батьковий сад.
І молодіє старенька зажурена хата,
Спогадів давніх рясніє душі зорепад.

В ріднім дворі ще вчуваються татові кроки,
Мамина пісня дзвенить на вишневім гіллі.
Тут наймудріші, найперші життєві уроки,
Гомін дитинства і юності дні золоті...

Їду туди, хоч мене вже ніхто не стрічає,
На перехресті самотній загублений слід...
А вдалині біла хата на шлях поглядає,
Стелиться стежка, неначе рушник-оберіг.

НЕЗАБУТНЄ

Я Вас згадую, Мамо,
Посивіли Ви рано.
Та хоч плач, хоч тужи –
Вороття вже нема.
Ваше серце співало,
Долю нам віщувало,
Відшуміли роки,
Мов травнева гроза.

Я Вас згадую, Мамо,
Сонця й неба замало.
Спорожніла душа
Від печалі та сліз.
А життя, наче спалах,
Відійшло, відпалало,
Мов коротка й ясна
Горобинава ніч.

Я Вас згадую, Мамо,
Знаю, слів моїх мало,
Та у пам'яті – пам'ять,
Мов цілюща вода.
Кажуть, «впало-пропало»,
Я не вірю в те, Мамо,
Ваша пісня – то долі
Нескінченна ріка.

МАМИНА ПІСНЯ

Зацвіте калина край моєї хати,
Білим цвітом рясно-рясно зацвіте.
Вийде до калини, вийде, було, мати
І тужливу пісню стиха заведе.

– Чом цвітеш, калино, білими квітками,
Звеселяєш травня сонячний розмай?
Білим цвітом коси зацвіли у мами,
Білим смутком в серці моєму печаль.

Заколише пісню мати на калині,
Рушником барвистим мамина весна,
Заирне у неба очі сині-сині,
А сама – пречиста, чиста, аж свята.

Зацвіте калина – забіліє хата,
Піснею озветься рідна сторона.
А душа у мами щедра і багата,
Пісня про калину радісна й сумна.

– Ой чого калина... – засумує мати,
Співом обізветься дальня далина...
Зацвіла калина край моєї хати –
Маминої долі сива сивина.

НЕ ПЛАЧТЕ, МАМО...

Не плачте, мамо, не тривожте долю,
Хай літо дозріває у снопах.
Блукає вітер одиноко в полі
І заплітає осінь у літа.

Не плачте, мамо, сивини доволі,
Нехай наллється трунком виноград...
Над серпнем хмари бродять сивочолі,
А в серці біль колючий, наче град.

Не плачте, мамо, не журіте очі,
Хай чорнобривці квітнуть під вікном.
Курличе журавлями тиха осінь
І в'яже перевесла за селом.

Не плачте, мамо, не ятріте серце,
Нехай сміються-плачуть солов'ї.
Моєї долі сліз гірких озерце
Купає зорі в ранній сивині.

Не плачте, мамо... Осінь на порозі,
Відчервоніли яблука в саду.
Стомилось літо... Ген на видноколі
Крилом лелечим витерло сльозу.
Не плачте, мамо...

МАМИНА ЗОРЯ

У маминій світлиці
Зорі яснолиці
Крихітками сонця
На стіні горять.
І дзвенить водиця
У старій криниці,
За рікою гори
Думами димлять.

За рікою гори,
Гори-медобори,
На зарінках щедро
Пахнуть полини.
Наче синє море,
Материнське поле,
А на ньому цвітом
Диво-рушники.

Веселковим цвітом
Понад білим світом
Пісня материнська –
Добра і свята.
Чебрецеве літо,
Сонечком зігріте,
Материнську пісню
В Прут-ріці купа.

В Прут-ріці водиця,
Мов гірська живиця.
Понад Прутом пісня
Чайкою вита.
У маминій світлиці
Зорі яснолиці,
У моєму серці –
Мамина зоря.

СПОГАД ПРО МАТИР

Білим цвітом мамине подвір'я
Заквітчала молода весна,
Не повірю... Серцем не повірю,
Що весна, а мами вже нема.

Буде пахнуть чебрецями літо,
Заспіває жайвір у полях,
Прийдуть на гостину внуки й діти
З піснею про маму на устах...

Коли осінь закурliche в небі
І дощем торкнеться до вікна,
Хату причепуємо, як треба,
Звеселиться мамина душа.

Білим снігом, наче білим пір'ям,
Замете хурделиця-зима,
Не повірю, не згублю надію,
Пам'ять вічна. Мама в ній жива...

ПОМИНАЛЬНІ МОСТИ

Провідної неділі на цвинтар ідуть з калачами...
Мирослав Лазарук

Провідної неділі цвітуть кладовища вінками
В тихім смутку чекань найрідніших своїх і чужих.
Не голосять уже, а лише мерехтять свічечками
Та благають у Бога спокути гріхів для живих.

А живі йдуть до них на гостину святу з калачами
І цілують хрести, і німіють від болю на мить...
Сповідается пам'ять незітертими ще іменами
Тих, за кого свіча на травневому вітрі тремтить.

Пам'ятають живі. Так було і так буде віками,
Отче наш! Зігрій праведних душі святі...
Провідної неділі цвітуть кладовища вінками
І рясніють у серці незабуті прадавні жалі.

Кам'яніє сльоза, а свіча між двома берегами
І нема вороття з царства вічності в світ суєти...
Павутинова нить світлі спогади тче рушниками,
І невидимий Ангел зводить душ поминальні мости.

СЕЛО ПОНАД ПРУТОМ

Стали чумаки обіч дороги,
Щоб напиться свіжої води,
Задивились на високі гори
В сяйві смерекової краси.
Над рікою курені розбили,
Змили сіль порепаних доріг
І навіки край цей полюбили,
Що світив їм, наче оберіг.

Приспів:

Над Корневом зірка нетлінна –
Історії сивої слід...
Мій Корнич – глибоке коріння,
Мій Корнич – калиновий цвіт.

Пролітали роки за роками,
Гартувалася слава в труді
І пишався мій Корнич синами,
І дзвеніли над Прутом пісні.
Як над краєм гриміли гармати
І тремтіла від смутку земля,
Україну святу визволяти
Встала корницька дружна сім'я.

Приспів.

Понад Прутом-рікою в долині
Писанкове співуче село,
Брат красуні-сестри Коломиї,
Рідний Корнич – надійне крило.
Дзвонять дзвони епохи нової
І барвисто цвітуть рушники.
В українськiм вінку ясночолiм
Славить Корнич прийдешні віки.

Приспів.

ДОЛІ ДВА КРИЛА

У моєї долі – верби і тополі,
Тиха лагідь Ворскли – журавлиний край.
Колоситься поле – золотаве море,
У садах вишневих солов'їний рай.

Є у мого серця два гірських озерця:
Смерекова хата й писанковий край.
Понад Прутом пісня верховинська ллється,
В рушнику барвистім сопілковий рай.

Два крила у долі – верби і тополі,
Зелен-плесо степу й диво-водограй.
Вишивають зорі золоті узори,
Під небесним раєм український край.

ХРАМ ДУШІ

Не сотвори собі кумира, –
Глаголить істина стара,
А ми шукаєм безупинно
Свого кумира, та дарма.

Не бачимо його й не чуєм,
Як кличуть сурми до борні.
Буває, з відчаю бунтуєм,
Частіше ходимо німі.

Хоч добре вмієм говорити,
Старі звияти прославлять,
Для ближнього добро творити
І власну ниву засівать.

Усе в нас є, але розвою
Держави-матінки катма.
Світами бродимо юрбою,
А Україна днесь одна

Чекає все свого пророка,
Що храм збудує в віки.
І так спливає рік за роком
В бутті життєвої ріки.

Та ми шукаємо кумира,
Б'ємо на сполох повсякчас
А треба йти на прощу миром,
Де два століття жде Тарас!

Прости нам, батьку, речі бранні
І братовбивство, і олжу,
Прости гріхи прийдешні й давні,
Нікчемних буднів суету.

Прости за те, що безпорадні
На півдорозі до мети,
Що ми буваємо й захланні
Й спокутуєм чужі гріхи.

Що животиємо в докорах,
Шукаєм винних у біді,
Що дух приспали непокори
Й гуртом втопили у Дніпрі...

Якби ж ми вчилися, як треба,
І думка в нас була своя,
То й ласку мали б ми від неба
І воля б справдилась твоя.

І ми не бігали б світами
Скарби шукати в чужині,
Свою б державу будували,
Вкраїни вільної сини.

Та віримо, що ще воскресне
Вкраїни слава гомінка
І зійде благодать небесна,
І стануть дійсністю слова.

Несемо хрест свій на Чернечу,
Гріхи змиваємо в Дніпрі,
Хоч блискавиці в небі крешуть,
Йдемо вклонитися тобі.

А ти стоїш у вічній думі,
Плічми підперши небозвід.
І сущим в радості і в тузі
Шлеш невмирущий Заповіт.

У тім посланні – велич духу,
Небесна мудрість на віки.
Воно очистить тіло й душу,
Відпустить грішним всі гріхи.

Лиш нашімося читати
Шевченків пресвятий Кобзар,
Щоб храм душі відбудувати
Й з Тарасом стати на вівтар.

МАРІЯ ГУМЕНЮК

Народилася 10 жовтня 1956 року у селі П'ядики Коломийського району в родині вчителів. Працює лікарем-невропатологом у Коломийській центральній лікарні.

*

*

*

Ти ніс, Ісусе, хрест, щоб вмерти за гріхи
І людству дати радість і спасіння,
А за Тобою йшла з хрестом важким
Многостраждальна мати Україна.

Ви йшли обоє чисті, без вини,
І ніжна рута ноги цілувала,
Чомусь юрба сліпців кричала: «розіпни»,
Але навіщо так робить – вона не знала.

Вінець терновий впився у чоло,
І хрест важкий нести уже несила.
Ти впав, Ісусе, а з Тобою за одно
Вклякнула у молитві Україна.

Ось та Голгофа, вже скінчився шлях.
Смерть на хресті Вам доля дарувала,
А ще мільйони українців на хрестах
Віками лютий ворог розпинає.

Та сталося чудо, бо Ісус воскрес
І в кожне серце прийде благодаттю,
В церковних дзвонах – слава до небес,
Воістину воскрес, щоб людство врятувати.

Ісусе любий, Ти Вкраїну воскресив,
І ось вона постала перед світом,
То дай їй розуму, відваги, долі й сил,
Щоб міг у ній народ достойно жити.

*

*

*

Народе мій, ти, мов гірська ріка,
Серед смерек іскришся водограєм,
Немов трембіти пісня гомінка
Понад карпатським заповітним краєм.

Народе мій, прийшов негоди час,
І ти розлився повинню страшною,
Зметеш непотріб і сміття ураз,
Щоб далі жити долею людською.

Народе мій, прийшов знаменний час,
І годі тебе бидлом називати.
Століттями в неволі ти не згас –
Пора уже в країні панувати.

Народе мій, знов ворог наступив
І ріже серце України на частини,
Падуть за волю доблесні сини,
Ми на своїй землі перемогти повинні.

Народе мій, стражденна Україна
В молитві знов вклякнула на коліна
І просить Бога розум тобі дати,
Щоб міг свій вибір остаточно відстояти.

ALLIS INSERVIENDO IPSE COMSUMOR ¹

Присвячено лікарям

Бистроплинно згорає свічка,
Наче сльози ронить чарівні,
Але світло буде жити вічно
У мрійливім зорянім вогні.

Ви не тлійте у буденних справах,
Мрійте завжди, щоб життя цвіло,
І над Вами благодатний спалах,
Наче благородний ореол.

Найважча хвиля нашого буття,
Коли змовкає пульсове биття,
Тоді зі смертю Ви ідете в бій,
Щоб знов почуть, людино, голос твій.

У осінній млі вогонь цілує свічку,
Отак вона тремтітиме завжди,
Згораючи, ви житимете вічно,
Бо шлях для інших освітили Ви.

¹ Світячи іншим, згораю сам (*лат.*)

*100-річчю художньої самодіяльності
села П'ядики та пам'яті видатного
українського письменника Мирослава
Ірчана, який народився в с. П'ядики і
стояв біля витоків художньої
самодіяльності села.*

Євангеліє від Івана починається так:

Спочатку було слово, і Бог було слово.
Господь вдихнув безсмертну душу в людину
І подарував їй наймогутнішу зброю – слово.
А слово породило думу, пісню і молитву.
Саме вони створили мораль і культуру
Нашого народу, стали душею його.

Полинуло слово над п'ядицьким лісом,
Покрова ступила на землю сільську,
Обняла хлопчину, що нині в граніті,
Відкрив для талантів оселю свою.

Сто років минуло, як стала ця хата
Колискою слова, молитви, пісень,
Тут хлопськеє серце розкрилось крилате,
Бо вже для культури промінився день.

Молитва і пісня — це дух перемоги,
Пішли добровольці в стрільці січові,
Імперії впали від бою і слова,
Держава постала із горя й руїн.

Зі словом могутнім Тараса й Степана
Йшли в бій патріоти ОУН і УПА
Здолати страшну більшовицьку заразу,
Піднялася юнь в п'ятдесятих роках.

Дух предків нащадків повів за Україну,
І кликала пісня вже в наші часи
Боротись за волю, молитися щиро,
Щоб Господь дав долю на довгі часи.

Сто літ пролетіло, і знову Покрова
Узяла село під святий свій покров.
Вклонімося нині до рідного слова
І будем завжди прославляти його.

То ж шану віддаймо безсмертним героям,
А ще корифеям культури села,
Щоб линула пісня, дзвінка, веселкова,
А в ній розквітала народу душа.

Нехай заповідь Тараса в кожне серце лине,
«Наша дума, наша пісня не вмре, не загине».
То ж єднаймося, люди добрі, ми велика сила,
І розквітне наша ненька, славна Україна.

ЮЛІЯ ДОЛІНСЬКА

Народилася 28.08.1939 р. в селі Ліски Коломийського району.

Працювала вихователькою дитячого садка. Пенсіонерка. Проживає в місті Коломії.

Лауреат літературних премій ім. Марійки Підгірянки та Леся Гринюка.

ТРИВОЖНИЙ СВЯТВЕЧІР

Україна цвіте в прапорах.
Люди, діти в колядці й тривозі.
Не розкажеш це все у словах.
Хтось в АТО, хтось до неї в дорозі.

Святвечерю кладуть матері.
Татусів з нетерпінням ждуть діти.
Це воякам в зимовій порі
Може серденька й душі зігріти.

На столі вже дванадцять жде страв.
Всіх запрошую Вас святкувати .
Помолися десь, Бога прослав,
Щоб вернулись живі всі до хати.

Традиційно чекає кутя,
Пампушки, наче сонечко ясні.
Злий сусіде, не псуй нам життя
В Іловайську, Донецьку, Попасній.

На вечерю Святую Вас жду,
Вояки, всі борці – українці.
Поклонитись Вам низько спішу.
Ви ж поклали бар'єр для чужинців.

Щедрий вечір – співаю для Вас,
«На Востоці», «Нова радість стала»,
Щоби кожна колядка, щораз,
В ласку Божую Вас вповивала.

Захиснику, живим повернись.
Шлю віншівку, для Вас легкокрилу.
О маленький Ісусе, всміхнись,
Щоб відчули борці ласку й силу.

06.01.2015.

ПОЗИЧ НАДІЮ

Тепло нам лютий місяць ніс,
Шептав про щось з вітрами.
Благав, щоб хтось квітки підніс,
Порадився із нами.

День Валентина на порі.
Кого ж мені любити?
Послухай, голуби вгорі
Нас вчать в любові жити.

Чи вчув хто зов цих голубів?
Чи в юнь на мить вернувся?
Мене покликати хотів,
А потім схаменувся.

Устами, друже, вже не клич,
У серці грій надію.
Мені хоч в думах щастя зич,
Бо зле, як втратиш мрію.

Читаю звіддалі думки.
Хоч плач, хоч посміхайся.
Ти ждеш на зустріч залюбки,
Як хочеш, сподівайся...

Життєва стежечка вузька,
Попробуй розминутись.
Дорога наших доль слизька,
А треба не сковзнутись.

2015.

АТОМИ – А ТО МИ!

Дзвін пам'яті відлунює в серцях.
Сльозина бороздить змарнілі скроні.
Ми пам'ятаєм подвиг, біль і страх,
Бо ж ми донині в атомнім полоні.

Вогонь і дим так долі спопелив.
Межа життя і смерті поріднились.
Злий атоме, ти крах землі розлив.
За порятунок ми усі молились.

Чи «мирний атом» щастя світу дасть?
Чому АС під Києвом вмостили?
Червоний змій відкрив вогненну пасть.
Пожежі люті все живе палили.

Трагедію, страшнішу у віках,
В житті ще людство ні земля не знала.
Це не розкажеш в пісні, ні словах:
Рослинність, людство, живність вся
вмирала.

Ділили білоруси з нами біль
І ділять «мирний атом» ще донині!
Вітри несуть цю нечисть звідусіль,
Вкорочуючи дар життя людині.

Ударів тридцять б'є на згадку дзвін,
Та ще йому дзвонити і дзвонити.
Упав з очей умилення заслін.
Нас гнобити не смійте, московити.

У цей тяжкий для України час
Смертельно дихав на весь світ реактор.
Прийшло крізь біль пробудження до нас —
Підняв Чорнобиль синьо-жовтий прапор!

Отак до волі ми ішли крізь жар,
Вривалось вже від гноблення терпіння.
Несли свій подвиг в горі на вівтар.
До волі України йшло прозріння.

МИ З ТОБОЮ Й БОГ

Осінь Україну золотила,
Холодом синіли небеса.
Україно, серця мого крила,
Ти моє спасіння і краса.

Я б тебе у пазуху сховала,
Наближала б перемоги крок.
Ще б тобі зозулею кувала,
Вбрала б, як дівчатко, у вінок.

Ще б тобі співала соловейком,
Дарувала перший житній сніп.
Обнімаю я тебе серденьком,
Ти підніжка у Господніх стіп.

За Вітчизну кулаки тримаю.
Вороже, втікай скоріш, тремти.
Молитви, рідненька, посилаю,
Щоб довіку в мирі жила ти.

– Слава Україні! – всіх вітаю
Мовою родинної землі.
Їй рушник на щастя простеляю,
Щоб її ніс ангел на крилі.

Я б за мир твій цілий світ підняла,
Благ усіх бажаю й перемог.
Лиш би хліб родила, розцвітала,
Україно, ми з тобою й Бог!

ДАР КРАСИ

Розцвітає ліщина,
Їй співає бджола.
Нам прекрасна калина
Дар краси донесла.

Їм співа соловейко
В українській красі.
Аж радіє серденько,
Люди тішаться всі.

Голуби воркували
Про велику любов.
Всіх живих закликали
Закохатися знов.

Розцвіла горобина,
Поскликала джмелів.
Йшла назустріч дівчина,
Козаченько радів.

ВСІ УКРАЇНУ КОХАЄМ

Косичиться березень цвітом,
Аж спектром сія промінець.
Ми сповнені внутрішнім світом,
Плетем молитовний вінець.

Шлем думку в країни далекі,
Куди відлетіли птахи.
Дзюбатики, любі лелеки,
Чекають вас рідні дахи!

А як виглядають вас діти !
Для вас вже складають пісні,
Не хочуть вже в хаті сидіти,
Чекають на роси ясні.

Ми ждемо всі вас, широкрили!
Почути так хочем «Курли!».
Ми любимо вас, як любили!
Підсніжники вам розцвіли.

Для вас приготуєм букети
З синеньких, як даль, бриндушок.
А ви розкажіть нам секрети
Своїх доленосних стежок.

На рідні оселі сідайте,
Щоб там бусленят розвести.
Там дзьобами коси клепайте,
Щоб втіху до серця нести.

Ми кращого краю не знаєм,
Де квітнуть садочки рясні
Як всі, Україну кохаєм,
Про це вам розкажуть пісні.

ПИСАНКОВЕ НЕБО

Земля квітує, небо торжествує,
Сіяють зорі – таїна віків.
Христос Воскрес! Все людство це святкує.
Все оспівати не знаходжу слів.

Зірки такі яскраво-золотаві,
Здається, в душі можуть заглядать.
По всій землі горять свічки яскраві.
То хто красу цю може оспівать?

Йдемо дари у церкві освятити,
Повторюєм в серцях: «Христос Воскрес!»
Душа радіє: «Вічно буду жити!»
Вже морок смерті згинув, зник чи щез.

Паски з землі сіяють, з неба зорі.
Барвінок очі сині відкрива.
Несем молитву Господу в покорі.
Природа вся, як і душа, жива!

Нас синій купол неба огортає.
Яке блаженство! О яка краса!
Христос Воскрес! Життя перемагає!
Аж виступає радості сльоза.

Землі так треба миру та онови.
Барвінок листом кошики обвив.
В святкову нічку небо писанкове.
Узори ці ніхто не повторив.

ВІДГАДАЙТЕ СОН

Кінь-велетень, увесь сріблястий,
Мав хвіст густий, рясний , хвилястий.
Вся грива з зоряних заграв.

Як заіржав, засяяв обрій,
Ударив срібним копитом.
Не грізний був, послушний, добрий,
Розбризкав сяйво рос хвостом.

Де хмари, наче хвилі в морі,
Чи велетенські кораблі,
Із гриви сипалися зорі
Біляво – срібно – золоті.

Які дива ніс кінь прозорий?
Снагу сил, спритність і красу.
Скакун розумний, дальнозорий
Спивав із променя росу.

Іржання те котилось світом,
Від нього радість йшла в краї.
А перли-жар іскрилися світлом,
Їх було , наче бджіл рої.

Копита золотом іскрилися,
З-під них проміння йшло і жар.
Сліди за велетнем сріблилися.
Був красень – кінь відваги дар.

Весь небокрай яснів, здригався,
Конисько небом йшов всаки.
В цій силі Всесвіт звеселявся.
Чи велет там живе віки?

На небі сяяла місцина
З веселок, сйива і заграв –
Стоянка велетня любима.
Ступивши крок, кінь світлом став.

Моя відгадка

Могутній кінь – порив до волі,
Його нічим не зупинить.
Просімо в Бога щастя, долі,
Щоб Україні в мирі жить!

Ніч з 12 на 13 квітня 2015 р.

КОВАЛІВКА **(Акрівірш)**

Ковалівко, тебе б оспівати:
Он Карпати видніються славні!
В міхи вугіль тут з шахт добувати.
Актуальні тут вишивки гарні.
Люди землю спішать обробляти,
І на хресній дорозі молитись,
Великодні гаївки співати.
Коли трудно, біді не хилитись,
А «Джерельнії дзвони» писати.

Читати

Дзвонити

Співати

Любити

Красу малювати

і Многая літа

на Благо співати.

ТИСЯЧА ДВАДЦЯТЬ П'ЯТЬ ЛІТ

Прапори несемо і хоругви,
Цвіт рясний іванівський збираєм.
Хрест новий ясніє край гори.
Благ на прощі в Господа благаєм.

Молилось за тих, що полягли,
Оселились у серцях народу,
Неньку Україну вберегли
Від чужинських голодранців, зброду.

Воскресінці люд весь прийняли,
Рідний край на мир благословляли.
Ми щасливі, що на прощу йшли,
Всім хористи «Многа літ» співали.

Усмішки і слізоньки цвіли.
Коломия вся, як на долоні!
Ми за мир молитися прийшли,
Ще за тих, що томляться в полоні.

Ми молитву Господу несли.
Крок за кроком люди йшли на прощу.
З трав, що буйно понад Прут цвіли,
Я зимою чаєм всіх пригощу.

Володимир не хрестив Москву!
Київ охрестив, всю Україну!!!
Як все людство, вірою живу,
Входжу в цю охрещену родину.

Прихиліться , сині небеса!
Молитви і просьби всі почуйте!
Україна слави – дар, краса!
Молитви, від зла її врятуєте!

МАРІЯ ДЬОГТЯР

Народилася 01.08.1948 р. в селі Оріховець Сквирського району Київської області. Інженер-технолог поліграфічного виробництва. Працювала на київській офсетній фабриці, тепер на пенсії.

Проживає в смт. Немішаєве Бородянського району Київської області.

МИТЬ СВІТАНКУ

Ось кілька золотистих промінців
Розсипалися бризками безладно,
Пробили отвір в зелені густій,
Від сну пробуджуючи ніжно ранок.

Вогненні іскри падали униз
І виривали з темряви густої
Галявину, чи дерево, чи хмиз,
Ще спокійні, тихі й нерухомі.

Під світанковим ясным промінцем
Заворушилось все, заметушилось, —
Здавалось, група рухалась дерев
З одного в інше місце неквапливо;

Дерева випинались наперед
І знов тонули в мороці густому;
Засяяла галявинка вогнем
Й погасла в сірих сутінках холодних.

Внизу в'юнився прошарком туман
Щораз тривожніше, щораз скоріше,
І зблиснула на мить якусь ріка,
Ураз проміння заховавши в нішах.

Хиткі верхівки спалахнули хвиль,
Що їх до берега підгонив вітер,
І засіяв пісок береговий, —
Проповз по ньому промінець навскісний,

По заростях берегових ковзнув,
Відбився срібним спалахом у водах,
Моє обличчя лагідно торкнув,
Засліплюючи ясным світлом погляд.

Здіймалась куля вогняна увись,
І ніби берег радувався ранку:
Виблискував, яскрів, світився весь,
Мінився зеленню дерев пухнатих.

Це – мить казкова пестощів світанку.

22.01.2015 р.

МЕЛОДІЯ МІСЯЧНОЇ НОЧІ

Вечірні сутінки спустились плавно...
В розкішному саду, як і раніше,
Цикади скрекотіли безугавно,
Порушуючи досконалу тишу.

Я йшла туди поміж дерев по стежці,
Де вдалині виблискувало море, –
На майже нерухомім воднім плесі
Іскрилися неба сяючі простори.

Було безвітряно на морі й тихо...
Котились по воді дрібненькі брижі,
Спалахуючи зрідка срібним блиском
На темних водах моря таємничо.

Від місяця тягнулась сяюча доріжка
І у білястім світлі мерехтіла,
Немов коштовна оксамитна стрічка
На лагідному вітрі тріпотіла.

Маленькі хвильки тихо плескотіли,
Змиваючи дрібний пісок і гравій,
Мелодію із ними шепотіли
Ритмічну, тиху, ніжну неугавно.

Я дивною красою милувалась
І слухала, як хвилечки хлюпочуть,
Їх звуки злегка тишу оживляли
Мелодією місячної ночі.

05.02.2015 р.

НЕПОМІТНО ТАК ОСІНЬ ПРИЙШЛА

Непомітно так осінь прийшла,
Зашарілися крони багрянцем,
Захмарилася вись голуба,
І змарніла трава у байраці.

Непомітно так осінь прийшла,
У моєму саду стало тихо,
Поселилася в серці журба
Непоправним виснажливим лихом.

Непомітно так осінь прийшла...
О! Якби то було в моїй владі,
Я би знов повернула назад
Літо лагідне у листопаді.

Непомітно так осінь пройшла,
Ще красою не встигла напитись,
Скинув сад багрянистий наряд,
Залишилися голими віти...

Непомітно так осінь пройшла,
Біла паморозь впала на скроні,
Згасла пристрасть, змарніла краса
Розпорядком суворої долі.

Непомітно так осінь пройшла,
Їй на зміну зима зголосилась...
Вкотре жду, щоб весну принесла
Перша ластівка з півдня на крилах.

Непомітно так линуть роки,
Весни юні і літні години...
Так щедрот хочу літа й весни,
Відчувати їх ніжні перлини...

07.03.2015 р.

ВІНОЧОК СЛІВ

Як хочеться, щоб слово зазвучало
Всіма відтінками мелодії весни
І променистим кольором заграло,
І тоном щастя розіллалось голосним!

Як віднайти слова за звуком мрії,
На повноту душі розширити рядки,
Вдихнути прагнення, любов і віру,
Щоб від мелодії аж сльози потекли?

Зберу до купи всі приємні звуки,
Скристалізую в милозвучнії слова,
Наповню вдячним, чистим світлом думку,
Щоби солодким щемом відгукнулася душа...

Як хочеться, щоб слово зазвучало,
Від ніжних звуків закрутилась голова,
А серце променилося й сіяло...
Мені б сплести віночком звуки і слова...

08.04.2015 р.

ТИША

Якою тишею наповнилась кімната!
Здається часом, ніби тиша ця дзвенить...
Від пустоти такої хочеться заплакати, –
Накочуються сльози хвилями журби.

Не завше тиша заспокійлива буває...
Як лиш годинник сміє спокій оживить,
Тоді вона на душу тягарем лягає,
Розвіяти печаль свою бракує сил.

Як тяжко усвідомити у сірих буднях:
Для мене розцвіла останній раз весна,
І сонечко для мене більш світить не буде,
Його пільми затулить щільна пелена...

Якою тишею наповнилась кімната!
Здається, гасне променисте світло мрій...
Як міцно мушу я за тишу цю триматись,
Бо кожен рух і кожен звук – життя у ній!

24.04.2015 р.

ЗА ТОБОЮ СУМУЮ

Ось безвітряний зоряний вечір
Обійняв мене літнім теплом,
Та від суму схилилися плечі,
Зморшки тінню лягли на чоло.

За тобою сумую я, мамо,
Ти приходиш до мене у снах,
А лише запалає світанок,
Знов тебе біля мене нема.

Зорі сяють у небі вечірнім,
Мовчки дивляться із висоти,
Наче поглядом, мамо, й понині,
Хочеш небо мені прихилить.

За тобою сумую я, мамо,
А на серці провина лежить.
Віддала би тепер я чимало,
До життя щоб тебе воскресить.

24.05.2015 р.

ВЕЧІРНЯ МОЛИТВА

Ісусе любий мій, почуй мої бажання,
Мене благослови на ніч і сон міцний,
Не залишай саму в моїх нічних блуканнях,
До ранку сон спокійний мій охорони.

Тобі я щиро вдячна за Твою турботу:
Ти одягнув, нагодував мене, зігрів,
Правицею своєю вдень мене проводив,
Прислухайся до цих моїх вечірніх слів:

Прости мені, Ісусе, всі мої провини;
Всім щастя подаруй, кого я так люблю;
Не забирай мене в небесні височини,
Земного дай напитися життя, молю.

14.06. 2015 р.

РАНОК НАСТАВАВ...

Великий пісковий годинник
Нагадувала ніч.
Останні темряви піщинки
На землю врзнобіч
Вона ронила;

Щомить світлішою ставала,
І небосхил яснів.
Ще ночі сутінь спочивала
Пітьмою на землі,
Й не пробудилась.

Та вже на небі розгулялись
Розбурхані вітри,
І в різних напрямках втікала
Кошлата мла пітьми,
Як дим губилась.

Нетаєні світанку хвилі
Із Всесвіту глибин
Котилися по небосхилу,
Як океану плин,
І морок мили.

Поволі танули тумани,
Пітьми відходив вал,
І невиразна тінь зникала, –
Це ранок наставав.
Все освітілось...

30.08 2015 р.

СВІТАНОК НА БЕРЕЗІ РІЧКИ

Спостерігаю з берега, як сонце
Помалу виринає із води, –
Мене магічно наповняє спокій
І відчуття гармонії від див.

Яка ж вона, ця мить, дорогоцінна!
А як торкає душу в самоті,
У тому відокремленому світі,
Де сонечко купається в воді!

Існує світ отой на узбережжі
В ранковому тумані, золотий
В промінні світанкового безмежжя,
Що з тихих синіх постає глибин.

Там дивно прокидається природа:
Латаття ледь гойдає плесо вод,
По березі пернаті сонно бродять
В густому очереті без турбот.

Щораз виблискуючи яскравіше,
Купається світанок у воді
І золотавим сонячним промінням
Увесь поволі заповняє світ.

10.09.2015 р.

ГРОЗА

У небі сиві хмари хвилями пливуть,
Їх темна тінь лягла, змішалася з травою,
Зірниці спалахами синій обрій рвуть,
Пташки шугають над моєю головою.

Мені подобаються сутінки такі,
Захоплює і ця коротка мить натхнення,
Дощу холодні краплі на моїй руці,
Трави шептання таємниче і тихеньке.

Над обрієм короткий спалах уночі
Без грому, наче блискавка моєї думки,
А згодом чути десь далеко звук громів –
Найперших слів на рідній мові перегуки.

Із темних хмар зривається і падає вода,
Біжить по тілу прохолодними струмками,
І трави непритомніють, вмовкає птах,
Ховається в зеленій кроні між гілками.

Громами в сірих хмарах виграє гроза,
І грізне рокотання котиться над світом,
Краплини кришталево-чисті, як сльоза,
І сяючі звожують щасливі квіти.

02.05.2016 р.

ЮРІЙ ЗАДОРОЖНІЮК

Народився 01.09.1957 р. в селі
Стопчатів Косівського району.

Вчитель загальнотехнічних
дисциплін. Живе і працює в
Києві.

* * *

Весна свої виборює права,
Дещо прибавила пора ранкова.
Свіженьким снігом припорошена трава.
Десь забарилася веселка кольорова.

Бажаннями хмаринки розведу,
Яскраву зірку в небі відшукаю,
З легеньким трепетом у тишу зазирну,
Пісню кохання серцем проспівую.

Від подиху розтане свіжий сніг.
На сонечку підсніжничок розквітне.
Зробив би все, що навіть би не зміг,
Щоб погляд той побачити привітний.

* * *

Осінній ліс неначе тихий рай,
Але не це сприймають мої очі.
Свідомість каже: «Погляд відвертай»,
А підсвідомість геть цього не хоче.

Творіння Боже бачу між людей,
Молитву вдячності за це Йому приношу.
Красу цю оцінив би Рафаель,
Поети щиро оспівали б душу.

Відкритість, доброту ледь видають уста,
Глибинну суть промінять ясні очі,
І велич їй придала простота.
До самозабуття душа кохати хоче.

* * *

*Заслуженому вчителю України
М. І. Грицишин на згадку про шкільні роки.*

Де стежка в Березину
І Лючки перегук,
Бог світу дав Людину –
Марійку Андрійчук.

Така ж вона гарненька.
Тож задивлявсь не раз,
Як зранечку чемненько
Заходила у клас.

Юнацька, колись, мрія
Для багатьох із нас.
Веде пані Марія
Вже гімназійний клас.

Рік поспіша за роком.
Куди й подівся час?
Але така ж..., нівроку,
І жінка – вищий клас!

* * *

Дрібні краплини б'ють у підвіконня,
Відтворюють симфонію дощу.
Всі мрії на світанку від безсоння
До неба у молитві відпущу.

Вмиваючись у ранішню годину
Росою листя в пору дощову,
Шлю дяку Богу, що створив людину,
Вселив в дарунок душу їй живу.

Великий Всесвіт Землю обертає.
Життя дає вода і сонячне тепло.
На жаль, бува безглуздість меж не знає.
Вона ж бо чинить не добро, а зло.

Дай Боже мудрості людству...

* * *

Кладочка тросова,
В Лючці хвиля грає.
Хоч і гонорова,
Та її кохаю.

Стежечка зарінком
До самої хати.
Лине думка стрімко.
Біль не вгамувати.

Але ж того болю
Прагну із жагою,
Почуттям дати волю
Разом із Тобою...

* * *

Початок червня, липа розцвітала,
Ранковий промінь сонця загравав.
А дівчина, як пташка, щебетала.
Той щебет кров у скронях хвилював.

Чумацький шлях звертає до столиці.
У Конча-Заспі дзеркалом асфальт.
Всю таємничість віддзеркалює на лицах,
В душі звучать мелодії під альт.

Буденність обволікує в рутину.
В минуле кане та приємна мить.
Але як тільки в спогади полину,
Серденько тьохне, навіть защемить.

* * *

Коня напуваю.
Коня осідлаю,
 Та й темної ночі
 З козацького краю
 В дорогу рушаю.

В дорогу рушаю.
В дорогу рушаю,
І до дівчиноньки
З карпатського плаю
Стежечку шукаю.

Стежечку шукаю.
Стежечку шукаю,
Та й у місяченька
Зоряної нічки
Для обох благаю.

Для обох благаю.
Для обох благаю,
Коханням із ночі
Почуттям дівочим
Серце наповняю.

Серце наповняю.
Серце наповняю,
Дай Боже їй долі.
І з твоєї волі
Вона варта, знаю.

За що й помолюся...

* * *

Черпаю сили з-поміж рос Надросся,
Де дощик живить молоде колосся.
Там жайворонок обрій обліта,
Заходить вітер хвилею в жита.

Поринувши у свіжість світанкову,
Вслухаюся в мелодію ранкову.
Симфонію в гаю створили солов'ї.
Скидаю із-за пліч літа свої.

Яким же гармонійним є життя.
З небес даровано людині відчуття.
В тонах яскравих сприйняття малюю,
Найкращі почуття коханих подарую.

* * *

Час світанковий над Дніпром.
У небі зорі мерехтливі.
В нас очі світяться теплом.
З тобою ми такі щасливі...

Чумацький шлях, Великий Віз,
Легке жевріння небосхилу.
В душі радіємо до сліз,
А небо просим дати силу...

Для щастя, миру і добра,
Ще – для життєвого розвою.
А Україна щоб була
Без сліз, без воїн, мала волю...

МИКОЛА КАВАЦЮК

Народився 07.02.1979 р. в селі Мишин Коломийського району, де й проживає. Методист центру культурно-освітньої роботи і народної творчості відділу культури і туризму Коломийської райдержадміністрації.

ПЕРЕКЛАДИ

Володимир Висоцький

«ВОНА БУЛА В ПАРИЖІ...»

Л. Лужиній

Напевно я помер: закрию очі – бачу.
Напевно я помер: встидаюсь, а потім –
Куди мені, куди – вона в Парижі скаче,
А вчора зрозумів, що і не тільки в нім!

Які пісні співав я їй про Північ дальню!
Я думав: трішки ще й на «ти» вже бути нам,
Даремно я співав про смугу їй нейтральну,
Бо їй все наплювать, які ж то квіти там.

Тоді я заспівав, прийшли здогадки свіжі,
«Про счетчик», «Про того, хто раньше с нею
был»...

Та що до мене їй – вона була в Парижі
І сам Марсель Марсо їй щось там говорив!

Покинув свій завод, хоча не мав я права,
І совісно засів, повір, за словники...
Та що від того їй – стріча її Варшава –
На різних мовах знов шліфуєм язики.

Приїде – я скажу по-польськи: «Прошу пані,
Прийми таким, як є – закінчились пісні...»
Та що до мене їй – вона уже в Ірані
І тут ураз дійшло – не встигнути мені!

Вона сьогодні тут, а завтра буде в Ніці...
Так, я в болото вгруз, потрапив я в біду.
Раніш хто з нею був, і той, хто буде після –
Хай спробують вони – я краще пережду!

*

*

*

Щовечора для мене світять свічі
І образ твій обволікає дим.
Не хочу знати я, що час той лічить,
Що все проходить разом з ним.

Я більше не позбудуся спокою,
Бо все що було на душі однак,
Не знаючи, вона взяла з собою –
Спочатку в порт, а потім у літак.

Щовечора для мене світять свічі
І образ твій обволікає дим.
Не хочу знати я, що час той лічить,
Що все проходить разом з ним.

В душі моїй – пустельная пустеля,
Чом стоїте над пустою душі!
Пісень обривки там і гола стеля,
А решту все вона взяла собі.

Тепер вже тільки вечір світить свічі
І образ твій обволікає дим.
Не хочу знати я, що час той лічить,
Що все проходить разом з ним.

В душі моїй всі цілі без дороги,
Порийтесь в ній – і ви знайдете лиш
Дві напівфрази, напівдіалоги,
А решту все – то Франція, Париж...

І хай для мене вечір світить свічі,
І образ твій обволікає дим.
Не хочу знати я, що час той лічить,
Що все проходить разом з ним.

НАДІЯ КМЕТЮК

Народилася 25.08.1961р. в м. Коломия, де й проживає.

Лауреат літературно-мистецьких премій ім. Марійки Підгірянки обласного товариства «Просвіта», ім. Митрополита Андрея Шептицького та літературної премії ім. Т. Мельничука (2016 р.).

Я ВІРЮ: В УКРАЇНІ НЕ СТРІЛЯТИМУТЬ, БО В НЕЇ Є МОЛИТВА ПРОТИ КУЛЬ.

З ВІРОЮ В БОЖУ СПРАВЕДЛИВІСТЬ, З НАДІЄЮ НА МИР

НАДІЯ КМЕТЮК.

Надія Кметюк

Дочка Дмитра і Осипи. Скорбний Янгол в українській поезії. Поетеса трагічної долі. Голос совісті і честі. Хвора і беззахисна, безмежно мирна. Наша ніжна і щира. Надійка молиться за мир

Михайло Андрусак,
лауреат Національної премії
України ім. Т. Шевченка

НЕБЕСНІЙ СОТНІ

Дякую Вам за життя... –
Молиться зболений дух.
В Небі лелеки летять –
Сотня розстріляних душ...

Тихо, журливо летять –
Сотні обпалених крил...
Дякую Вам за життя!.. –
З серця зривається крик.

Дякую Вам за весну
І за безсмертний політ.
Тато... Синочок... Онук... –
Кликали Вас на землі.

Дякую Вам за весну –
Терном обплетений схлип...
Плачу... Ніяк не засну...
Хай наша совість не спить!

Березень, 2014 р.

* * *

*Світлій пам'яті Ігоря Ткачука,
Героя Небесної Сотні*

Янголи Небесні відлетіли...
І до нас приходять лиш у снах...
Рідні і живі... Душа і тіло...
За плечима в кожного – весна...

І біжать назустріч син і доня:
«Тато!... Татко!... Таточко іде!...»
І Дениско простяга долоні.
Це для нього – наймиліший день.

Скучили... Радіють син і доня:
«Татко наш – найкращий на весь світ!»
Ось, в його простягнутих долонях –
Сонце, Небо, яблуневий цвіт.

«Таточко прийшов... Вже буде з нами...»
... Враз озветься за вікном пташа...
Це був сон... Іще сповиті снами
Знов заплачуть серце і душа...

Янголи Небесні відлетіли...

Квітень, 2014 р.

ГЕРОЮ НЕБЕСНОЇ СОТНІ

Так боляче в ту зиму озиратись,
Що обпалила і змінила нас...
Мій Рідний, мій Найкращий в світі БРАТЕ!
Прийшла Твоя улюблена весна!..

Співають солов'ї веснянокрилаті,
А Ти пішов від нас за небокрай...
Пішов в НЕБЕСНІЙ СОТНІ в БОЖУ
МИЛІСТЬ,
Де Вічні: і Весна, і Мир, і Рай.

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ! – плаче серце...
І подвиг Чистих Лицарів не вмере!
Хлюпоче дощик в голубе відерце,
Вишневий цвіт обтрушує з дерев.

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ! – вірить серце.
Тобі послання шле за небокрай...
Хлюпоче дощик в голубе відерце.
Весняний Цвіт летить в Небесний Рай.

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!

Квітень, 2014 р.

СПІВАЮТЬ СОЛОВ'І ВЕСНЯНОКРИЛІ...

СПІВАЮТЬ СОЛОВ'І ВЕСНЯНОКРИЛІ,
А **ХЛОПЧИКИ** в Землі Українській сплять...
Найкращі... Веснолюбні... Мирні... Милі...
Для Них прийшла весна в сади, в поля...

Для Них, Хто так любив Вітчизну й Волю,
Співають українські солов'ї...
А серце плаче... Плаче... Плаче з болю...
Засмучені стоять сади, гаї...

Віночки і Лампадки – на могили...
А в серці – найчистіші почуття...
СПІВАЮТЬ СОЛОВ'І ВЕСНЯНОКРИЛІ
Для **ХЛОПЧИКІВ**, що віддали **ЖИТТЯ...**

Небесні оченята – в незабудки...
О, ХЛОПЧИКИ!.. Весняно-юний Цвіт!..
Вас Рідна Україна не забуде!
Співайте солов'ї!.. Хай чує світ!..

**ВЕСНЯНОКРИЛИМ ХЛОПЧИКАМ
СПІВАЙТЕ!..**

Квітень, 2014 р.

Я ВІРЮ

Я вірю: розцвіте прекрасна сакура,
Лелеки в рідне небо прилетять.
Ті, за яких молилась я, за ким я плакала...
Ті, що за мене віддали життя...

Над тихими алеями кружлятимуть...
Пір'їночка лелеча упаде...
Я вірю: в Україні не стрілятимуть
Ні в кого, і ніколи, і ніде.

Над світлими алеями кружлятимуть...
Пір'їнка промокне сльозу гірку...
Я вірю: в Україні не стрілятимуть,
Бо в Неї є Молитва проти куль.

Над вічними алеями кружлятимуть...
Торкаючись сердець живих крильми...
Розстріляні живих благословлятимуть,
Розстріляні кривавої зими...

Над мирними алеями кружлятимуть...
Над квітами, над мріями й дітьми...
Розстріляні живих благословлятимуть
Молитвою. Молитвою за Мир!

Я вірю: прилетять мої Лелеченьки...
**Алеї Героям Небесної Сотні – Жива Пам'ять,
знак шани і поваги до Їх Безсмертного Подвигу.**

1 травня, 2014 р.

БІЛІ КОРАБЛИКИ

*НАШИМ ЗАХИСНИКАМ...
ХЛОПЧИКАМ... МРІЙНИКАМ... ЯКІ СТАЛИ
НЕБЕСНИМИ ЯНГОЛАМИ...*

У кожного в дитинстві – свій кораблик...
Ми відпускаємо від себе їх дітьми...
ТІ ХЛОПЧИКИ за нас, живих, вмирали...
За наші Мрії, Небо, Сонце, Мир...

І в кожного колись був свій кораблик
Дитячих заповітних чистих мрій...
ТІ ХЛОПЧИКИ від куль, гранат вмирали...
Хтось в «бетеері» заживо горів...

Когось підступні міни розірвали...
Не захистив і бронік-оберіг...
ТІ ХЛОПЧИКИ вмирали і вмирали...
А вдома їх чекали МАТЕРІ...

Безмежно МИРНІ... Дмитрики, Максимки...
Що відчували в пеклі – на війні?!
На відстані Солдатської сльозинки –
ЛЮБОВ до МАМИ і Синівський гнів...

Вони були такими молодими...
І мріяли, і вірили в Добро...
Андрійки, Юри, Дмитрики, Вадими
За УКРАЇНУ проливали кров...

ВІДВАЖНІ БЛАГОРОДНІ КАПІТАНИ!..
...Тривожно з Неба падали зірки...
Віталіки, Ігорчики, Руслани,
Васильки, Слави, Дмитрики, Марки...

Олежики, Іванки, Любомири...
НЕХАЙ СВЯТИТЬСЯ КОЖНОГО ІМ'Я,
ХТО захищав ВІТЧИЗНИ Небо Мирне
І Мрії всіх дівчаток, всіх хлоп'ят...

Кораблики, де Ваші капітани?!
Мовчали білосніжні кораблі...
Сашки, Сергійки, Дмитрики, Богдани
Пливли у морі смутку, болю, сліз...

Пливли по УКРАЇНІ домовини...
НАЙКРАЩІ З КРАЩИХ... УКРАЇНСЬКИЙ ЦВІТ...
На Сході від пекельної лавини
Земля стогнала... І здригався світ...

Трагічне літо... Вишеньки-корали
Не радували серце й душу... Ні!
Ті ХЛОПЧИКИ вмирили і вмирили...
ГЕРОЯМИ вмирили на війні!..

... Пливли хмаринки, кожна – мов кораблик –
В останніх хвилях літнього тепла...
Ті ХЛОПЧИКИ вмирали і вмирали...
Останній подих: «МАМОЧКО!.. Не плач...»

Денисики, Роми, Дмитрики і Віті
Волали SOS! Під «Градами» в АТО...
В байдужому і спідленому світі
Не пожалів тих ХЛОПЧИКІВ ніхто...

Їх не щадили міни та осколки...
Вбивала і калічила війна...
Володі, Міші, Дмитрики, Миколки...

...

...

...

...

ТУТ – ЇХНІ НАЙСВІТЛІШІ ІМЕНА!..

... Тарасики і Дмитрики, і Жені...
Арсени, Кості, Влади, Петрусі...
БЛАГОСЛОВЕННІ ХЛОПЧИКИ... БЛАЖЕННІ...
За УКРАЇНУ полягли УСІ!..

Здригніться президенти, генерали!!!
Погляньте в очі МАМІ і вдові!..
ТІ ХЛОПЧИКИ ВМИРАЛИ І ВМИРАЛИ!!!!...
А в вас – живі сини, зяті живі!..

Васильки, Слави, Дмитрики, Богдани
ВІТЧИЗНУ захистили... Мирно сплять...
Кораблик мрій дитячих не розтане!
ХАЙ ПУХОМ БУДЕ МРІЙНИКАМ ЗЕМЛЯ!

Сумую за кожним ХЛОПЧИКОМ...

Плачу...

Молюся...

24-25 серпня 2014 р.

ЦЕ – НЕ АТО, ПАНОВЕ, ЦЕ – ВІЙНА...

Це – не АТО, панове, це – війна
Залила кров'ю нас і Божий світ...
... Ще трошки... І прокинеться весна...
Яким же буде юний первоцвіт?..

Ті хлопчики повернуться з війни?! –
Запитує раниме серце знов...
Ті дітки, що нема на них вини,
Знайдуть від вбивчих «Градів» й куль покров?!

Криваві літо, осінь і зима...
Кривавий плач зривається з грудей!..
А їх серед живих уже нема –
«Тюльпанами» розстріляних людей...

І порятунку, Господи, нема!..
Молюсь, припавши до Твоїх грудей,
За тих, кого між нами вже нема, –
«Тюльпанами» розстріляних людей....

Це – не АТО, панове, це – війна
Втопила Україну в морі сліз...
... Лежить аеропорт – мовчазний знак:
Як ми хотіли миру на землі!..

Це – не АТО, панове, це – війна.
Ми всі за мир!!! І в цьому наша суть!..
А скоро... Зовсім скоро вже весна...
Тюльпани на планеті розцвітуть...
Тюльпани...

30-31 січня 2015 р.

ВЕСНА І МИР

Я так люблю тюльпани... Ще з дитинства...
Ми таткові їх в госпіталь несли...
Молились, щоб Святий Господь й Пречиста
Його життя й здоров'я берегли!..

... В мою квартиру (вулиця Бандери)
Тюльпани принесла сама весна!..
Дарую вам, солдати й офіцери!
Нехай скінчиться ця страшна війна!

Я знаю, рідні, вам сьогодні тяжко...
Лютує ворог – ненаситний звір.
... Хай прилетить до вас весняна пташка
І мій благословенний світлий вірш!..

Найкращі в світі! Мужні і сміливі!
Нехай вам усміхаються зірки!
Живіть, будь ласка!!! Щоб були щасливі
Ваші кохані, мами, діточки!..

В моїй оселі (вулиця Бандери),
Відчувши перші подихи весни,
Молюсь за вас, солдати й офіцери!
Нехай не буде на Землі війни!

Хай бережуть вас Бог й Пречиста Діва!
Нехай настане довгожданий мир!
Найбільше, найсвітліше чудо, диво:
Весна і мир! Після війни й зими.

Ранок 10 лютого 2015 р.

БОГДАН КНИЖКО

Народився 04. 03. 1947
року в селі Корнич
Коломийського району. З 1999
року живе в селі Ковалівка.
Художник, громадський діяч.

БЕРЕЗНЕВИЙ СНІГ

Березневий сніг
Падає до ніг.
Ой весна, весна,
А у нас зима.

Замело поля —
Біла вся земля.
І на білім тлі —
Білі журавлі.

Глянь у небеса,
Ох! Яка краса!
Боже, Ти Єси,
Радість принеси!

Через війни й гнів,
Щоб сніг не червонів,
Щоб на білім тлі
Мир був на землі!

ПОЕЗІЯ

Поезія – це щось високе,
Не кожному це досягнуть.
Тому і я ще трохи-трохи
Не досягнув її, мабуть.

Поезія – це рута-м'ята,
Що одурманює й манить.
Тримайте долю свою міцно –
Не втримаєш і полетить.

Поезія – це рідна хата,
Стежина, що веде у даль,
Це зустрічі і розставання
І на устах легка печаль.

Поезія – це наші гори,
Струмок, що видно вдалині.
Дитя кораблик підштовхнуло,
Бо той застряв на міліні.

Поезія – це літній дощ.
Палітрою веселка сяє,
А сонце загляда з-за хмар,
Веселку променем ласкає.

Поезія – це я іти,
І наші люди працьовиті.
Країну люблю над усе,
Люблю найбільш за все на світі.

МУШТРА

Іде солдат на муштру –
Будуть муштрувати,
Аби вміти Батьківщину
Нашу захищати.

Взяв солдат автомата
І гатить щосили,
Щоби кулі свинцевії
Ворогів косили.

Падуть, падуть воріженьки
На землю вкраїнську,
Тече кров, заливає
Ту пику бандитську.

Не снилося москалеві
Отут помирати,
Не снилося його матері
Груз «200» приймати.

Плаче, плаче москалиха,
Сльози проливає
І мертвому бандюгану
Очі закриває.

Поки матір за убитим
Горем побивається,
А їх пуглер малорослий
В золоті купається.

Загарбав Крим і Донецьк,
Пре далі паскуда,
А питаєш: «москалі?»
– «Да нет, мы не оттуда.»

Ну то хто ж це ви такі?
Скажіть мені «по-братски»,
То ви є, то вас нема,
Жуки колорадські.

Якісь зелені чоловічки
Не відомої статі
Чалапають, мов ті жаби,
Немиті, пузаті.

І ще одні із шаблями
Готові рубати,
«У казаків» нема мови –
Одні тільки мати.

І оту культуру з сходу
Хочуть нав'язати,
Щоб знищити нашу мову,
Що навчила мати?

Не діждетесь, супостати,
Мову в нас відняти.
Ми вже вміємо за себе
Гідно постояти!

Будем бити ту всю нечисть,
Скільки буде сили,
Бо топтати нашу землю
Ми їх не просили!

НАША МОВА

За мову нашу ладний я померти!
За мову я готовий йти у бій.
Не хочу слухати отих чужинців,
Мене, читачу, прошу, зрозумій.

Наша мова – чиста, солов'їна,
Вона, мов пісня, що в душі бринить.
Тому так сильно я переживаю,
За кожне слово серденько болить.

Бо мова наша ще й народна,
Вона прийшла з глибини віків.
Недаром наше слово українське
Кидає в лихоманку лютих ворогів.

Вивчай і не цурайся мови,
Борись за неї, не шкодуй ти сил.
А ворога ми все ж таки здолаєм,
І буде в нас на Україні мир!

СОЛДАТ

Поранили солдатику
Прямісінько в груди.
Десь далеко свистять кулі,
Бентежаться люди.

Заплакала його мати –
Відчуло серденько.
А над сином кряче ворон,
Кружляє низенько.

– Не кряч, не кряч, вороненьку,
Лети собі в поле,
Бо і так на Україну
Насунулось горе.

Снився сон солдатику,
У сні був щасливий,
І не зчувся, що у «20»
Уже зовсім сивий.

Відкрив очі поранений,
Лежить у лікарні,
Хоче встати, та не може,
Всі зусилля марні.

Скільки біди наробила
Ця орда проклята!
Та на неї вже чекає
Смертельна розплата.

Берем зброю, берем меч —
Така наша доля,
Бо даремно не дається
На тарілці воля.

РОЗПЛАТА

— Чого це, мамо, чорна хмара
Суне швидко, як примара,
Шумить, гудить, сильно гуркоче,
Кулемет невпинно строчить?

Мати сина прикриває,
Своїм життям його спасає.
Війна не хоче відступати,
Вона лиш хоче убивати.

Звільнився син з обіймів неньки,
За руку взяв її легенько.
Рука сповзла, тримає не годна,
Чому вона така холодна?

Стиснулось серденько у сина:
– Матусю, рідна, моя мила!
Тут знову куля засвистіла,
Синочка клята куля вбила.

Сепаратист кричить: «Ура!
Убив обох я наповал!»
Підходить ближче, обімілів –
І не знаходить більше слів.

Стоїть, як вкопана стовбина,
Убив він жінку й свого сина.
– Ох ти, пуглере проклятий,
Щоб ти вмер ще немовлятом.

Поглянув в небо, сльози витер.
Повіяв східний злющий вітер,
Берізки вітами колишуть,
У небі журавлі курличуть.

Приставив пістолет до скроні,
Вистрелив – кров на долоні.
Три могили, одна доля:
Лежить сім'я на краю поля.

Чи хтось підійде, чи заплаче?
Тільки ворон в небі криче...
Кожного чекає люта розплата,
Хто на рідну землю кличе ката.

Він кликав ворогів на Україну –
Від своєї кулі зрадник сам загинув.

ДУБРОВИЦЯ

Не знаю, не бачив, де жили батьки,
Тому трохи з сумом лягають рядки.
Де батьківська хата, де рідна земля,
Польська границя тепер відділя.
Мені захотілось побачити край,
Де батько і мати творили свій Рай.
Приїхав – там пуста, росте лобода –
Це родичів поряд село Слобода.
Дух захопило, нарешті прийшов,
Дубровицю нашу таки віднайшов,
Вклонився, як матері, рідній землі,
А в гаю співали нічні солов'ї.
Сів на горбочку, довго сидів –
Ось де земелька наших дідів!
Що тут казати – нижче в долині,
Пахнуть тут трави, як в Україні.
Грудку землі поставив в торбину
І з сумом поїхав на Україну.
Часто Дубровицю бачив у сні –
Чому тоді легше на серці мені?

ПІВСТОЛІТТЯ РАЗОМ

Стояв, хвилювався, чекав,
Тримав трояндовий букет,
Та ось вдалині я побачив
Жаданий душі силует.

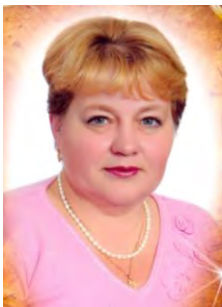
Серденько сильно забилося,
Радість тече через край.
Соловей заспівав свою пісню,
Розбудив зачарований гай.

Ожило все кругом, зашуміло,
Гул машин заглушив солов'я,
А назустріч ішла та кохана –
Найдорожча дружина моя.

Ті слова, що сказала колись,
Коли долі, як зорі, палали.
– Я люблю, – ти сказала мені.
І ми долі свої поєднали.

Півстоліття вже так зустрічаєм,
Літа забирають красу.
Слова, що сказала мені,
Я у своєму серці ношу.

СВІТЛАНА ЛАВРУК

Народилася 25.02.1967 р. у місті Боярка Київської області. Живе в селі Пістинь Косівського району. Вчитель української мови та літератури.

КОХАЙ МЕНЕ

На роздоріжжях осені згубилась наша юність,
На пелюстках підвисохла роса...
До тебе я, як доля, пригорнулась
І вже нікуди більше не пішла.

В твоїх обіймах я горю і млію,
Від поцілунків серце ожива,
З тобою маю мрію і надію,
Без тебе ж я – ні мертва, ні жива.

Це дивина: таке кохання нині...
Йому могли б позаздрить королі...
За щастя дякую годині і хвилині,
Що ми разом на цій святій землі.

Кохай мене й не відпускай ніколи,
Чарівних слів солодка таїна
Щоранку проводить нас до школи,
Щоб доля вже нікуди не пішла.

ДОЛЯ

Я так давно тебе чекала,
Твоїх очей шукала глибину,
Хіба ж я знала, хіба тоді я знала,
Що в тих очах навіки потону.

Весняні проліски – чарівні ніжні квіти –
Ти дарував в сумні осінні дні,
А я все думала: «Які в нас будуть діти,
Які співатимуть вони колись пісні?»

Літа злітали тихо журавлями,
Виходив місяць то ішов за хмари,
А ми жили все нашими піснями,
Забувши зовсім про зимові чари...

Було багато й не було нічого
У цьому дивовижному житті,
Але кохання в нас було від Бога,
А ще родина, друзі й вороги.

Як ти цього не мав, то ти не жив на світі,
Не відчував солодких мук життя,
Душа і серце, холодом зігріті,
Не подарують щире каяття.

А я грішу і каюсь, й щиро вірю,
Що із коханням нашим в унісон
Ввійду у рай і сонцем зазорию,
Розбивши буднів непробудний сон.

РАПСОДІЯ КОХАННЯ

Добрий вечір вам, дядьку вечір,
Я на вас цілий день чекав...
І ось зорі, напнувши на плечі,
Ви йдете поміж буйних трав.

Закохали ви в себе літо,
Що вмивається спекою дня,
Вам дорогу до серця відкрито,
То ж мерщій осідлайте коня.

Він не квапиться, суне тихо
І не слухає зовсім мене,
Заховавши у пазуху лихо,
Літню ніч за собою веде.

Він дарує їй місяць і зорі,
Ніжний шелест чарівних трав,
Він для неї в небесному морі
Вибрав кращу з найкращих барв.

Огорнув ароматом квітів,
Босі ноги в росі скропив,
Прохолодою напоївши,
Біля неї на мить присів.

Пригорнув би її за плечі
Й цілував, цілував, цілував...
Мріяв дядько – закоханий вечір,
Хто б палкіше її кохав?

Та вона, як безмовна царівна,
Поклонила низько йому,
Загубивши у травах пісню,
Поспішала стрічати зорю.

Щоб на мить позирнуть на світанок
І розтануть в обіймах його,
Вийшла нічка на зоряний ганок,
Та чи варте це було того?

Він з'явився, палкий і гарячий,
Запальний, золотий, молодий.
Мав веселу хлопчачу він вдачу –
Нічку зваблював саме такий.

Але де йому до любові...
Він летить на баскім коні:
– Тітко ніченько, подивіться,
Ви занадто для мене старі.

Я до літа свого поспішаю,
Ви ж завжди на дорозі зими,
Я вас, ніченько, поважаю,
Та до шлюбу не буду вести.

Де ж це видано: ніч і світанок
Повінчались в весільнім гаю...?
Я вас, тітонько, поважаю,
Та зовсім не люблю, не люблю.

Нічка плакала зорями з неба,
У траві, розгубивши росу, –
Ця чарівная мука для тебе
За холодну твою красу.

Завтра ж знову закоханий вечір
Проведе її поміж трав,
І вона чекатиме гречно,
Щоб світанок її настав.

ЦАРІВНА

Царівно, ви, без сумніву, чарівна,
Хто вам сказав, що ви, як всі, – збрехав!
Ці очі, як моря, все рівно,
В них глибина бездонна й голуба.
А ці уста – це ягідки малини,
Солодко-перестиглі і п'янкi,
І кожне слово, вимовлене ними, –
Це символ чистоти і простоти.
Волосся – мов колосся золотаве,
Спадає водоспадом до землі.
Це справжнє диво-видиво яскраве
Й волошки в них небесно-голубі.
Рум'яні щічки, карі очі, брови –
Немов шнурочки – диво-дивина!
Хто вам сказав, що ви, як всі, царівно?
Це була заздрісна й безсовісна брехня!

БІЛЬ ЛЮБОВІ

Моя любов стояла на колінах
І перед Богом, і перед людьми,
Я стала вже від болю сива,
В душі замерзли всі живі думки.

Від сліз печуть запухлі очі,
Земля тікає із-під босих ніг...
Хіба для того я зростила сина,
Щоб він в труні вертався на поріг?
Він сам пішов в АТО із дому...
— Моя Україна, мамо..., хто, якщо не ми?
Та куля не питала про утому
І чи живі у вас ще матері?
Благала Бога:
— Залиши нам сина!!! Він — наше все,
Що найдорожче у житті!!!
Моя любов упала на коліна,
Бо вже немає сили далі йти...

* * *

Я давно уже хочу тиші,
Миру, миру і солов'їв,
Щоб дитину збудили миші,
А не постріли ворогів.

Щоб сади зацвіли, а полями,
Замість диких розтяжок мін,
Загули трактори, а над нами
Небо завжди було голубим.

ЗАКОХАНІ ЩАСЛИВІ

– А ми щасливі?

– Так, мабуть, щасливі, бо на одній ідемо висоті:
До мене ти летиш на крилах,
І я спішу до тебе навесні.

Ти вітром станеш біля мене в спеку
І парасолькою укриєш від дощу...
Я навіть не турбуюсь про безпеку
І в серце сумніви ніякі не пущу.

ОСІННІЙ СМУТОК

Моя душа, як дерево без листя,
Співає сумно в унісон вітрам.
Збираю ягоди шипшини для намиста
Й дарую їх розгубленим вітрам.
Ще де-не-де іскриться павутина –
Тих теплих днів розірвана вуаль...
Осінній день – благословенна днина,
У душах сіє радісну печаль.

ЖІНОЧА ЗРІЛІСТЬ

Зрілість жінці у житті дуже заважає,
Бо багато вже вона вміє й добре знає.
І куди не повернись – все тобі знайоме,
І рівняння С + В їй давно відоме.

Ой, як заздрю я усім, хто ще мало знає,
На прикмети і погоду просто не зважає,
Любить ласощі усі від «Рошен» до «Конті»
І гормони ще у них у щасливім понті.

Не чекає зрілість вже від природи дива,
Бо вона вже на всі боки мудра і красива,
Що хотіла у житті майже досягнула,
А чого не здобула, то давно забула.

Треба вміти у житті завжди обирати
Між коханням та зрадою, щоб не прогадати.
Зрілість знає, де й коли треба все робити,
Аби серце десь комусь раптом не розбити.

Зрілість думає завжди перед тим, як робить,
І направо, і наліво дітям, внукам годить...
Мало радості в житті – зрілість добре знає
І тому щасливі миті ніжно зберігає.

* * *

Багато було сонця і дощів,
Не раз земля була то жовта, то зелена,
Сумних було багато днів,
Та щастя ти зберіг для мене.

Багато днів злетіло і ночей,
Земля була в снігу, то знов зелена,
Багато вже нема людей,
Яке це щастя, що ти є у мене...

Я вдячна долі, що я ще живу,
За кожний день, як диво сокровенне,
За те, що я, як в юності, люблю
Того, хто завжди поруч біля мене.

* * *

Моя земля мені дарує сили,
Щоб я вогонь любові запалила,
Щоб кожний день стрічав мене зорею,
Щоб ти назвав мене коханою своєю.

Я подолаю біди і незгоди,
Бо хоч не маю пишної я вроди,
На щастя сподіватись мушу,
Бо маю щиру українську душу.

ГАЛИНА ЛЕСІВ

Народилася 19.01.1956 р. в
с. Ковалівка Коломийського
району Івано-Франківської обл., де
й проживає. Лікар-терапевт.

* * *

Спасителю! Великий Божий Сину!
Щомиті дбаєш про рятунок мій.
Зішли нам Ангела на нашу Україну,
Щоб розцвіла у вольності святій.

Дозволь нам, Боже, так життя прожити,
Щоб сором нас вогнем колись не пік,
Щоб нами – лиш гордились наші діти,
Від нині – назавжди! Від нині – і навек!

* * *

Офірую тобі своє життя,
Всі помисли думки і почування.
Навік святиться хай твоє ім'я,
Вкраїнонько! Моя ти зоре рання!

Моя Вкраїно! Матінко моя!
Моя ти доле! Квіте барвінковий!
Навік святиться хай твоє ім'я
У кожному подиху і в кожному слові...

Благослови і доньок, і синів,
Даруй їм прагнення святої волі.
Зішли нам, Боже, мудрість, щоб зумів
З нас кожен дати відсіч цій сваволі.

Бо так вже та сваволя допекла!..
І так вже хочеться достойно жити!..
Мій Господи! Вкраїні дай добра,
Допоможи від смерті захистити!..

* * *

У споминах подій багато:
Там – молоденькі мама й тато,
Там – ми, маленькі, в них зростаєм
І першу радість зустрічаєм,
І першу Сповідь... І Причастя...
І жаль за гріх, й Прощення щастя,
І перші промені кохання,
І перші сльози розставання,
І перша вчителька... Букварик...
І випускний... І син-школярик...

За все ми дякуємо Богу!
Рушаємо в життя Дорогу
В біленьких пеленах сповиті...
Закінчуєм – теж ними вкриті...

У споминах чужих лиш будем...
Чи ж пам'ятатимуть нас люди?
Їм залишаєм наші справи,
Щоб Вічну Пам'ять зберігали.

Так! Спомини живуть у світі,
Й ніхто не може це змінити.

* * *

Як християнка – корюсь Волі Божій,
А як бабуса – прошу: «Прихились
До тих зітхань, яких змовчать не можу»...
Маріє! Разом з нами помолись:
Даруй, мій Господи, онукам, дітям
Життя побачити, прожити, провести
У Тихому Твоїй Слави Світлі...
До Тебе, Господи, даруй прийти.
Ти – Милосердний, Вселаскавий, Рідний,
Свої творіння – діток – збережи...
Хай пройдуть шлях життя достойно, гідно,
У Світлі Тихому Твоїй Слави і Краси.
Хай Світло Тихе їх оберігає
Серед турбот, тривог і суєти...
Даруй їм знати, що Господь – чекає,
Що вищої для всіх нема мети.
Дозволь Тобі принести як дарунки
Просвітлені і чисті душі їх.
Пильнуй їх, Боже, ніжним поцілунком...
Тримай всякчас в Долонях їх Своїх...
Як християнка – корюсь Волі Божій,
А як бабуса – прошу: «Прихились
До тих зітхань, яких змовчать не можу»...
Маріє! Разом з нами помолись!..

КИРИЛО ЛИНДЮК

Народився 13 серпня 1937 року в селі Космач Косівського району. Вчитель-філолог.

ПОЛОНИНСЬКА ВАТРА

Ватерка гуляє, ватерка димить,
Димок вилітає в небесну блакить.
Вітер розганяє хмарку димову,
І димок зникає тут же наяву.

В застайці розпалють ватру пастушки,
Щоб спокійно спали вівці й корівки.
В лісі звір почує запахи димку –
Близько не приступить: боїться вогню.

Ватерка гуляє, ватерка димить,
Димок зігріває небесну блакить.
Ласкаво зігріє ватра пастушка,
Що замочив ноги у воді струмка.

Ватерка палає – аж тріщать дрова.
Не страшна ватагу хмара дощова!
Варить він жинтицю на живім вогні,
Всім розповідає пригоди дивні.

Ватерка під ранок лиш злегка димить,
Стало прохолодно в світанкову мить.
На вчорашнім небі згасли зірочки,
А вже у кошарі блеють овечки.

Виглядає сонце – золотить верхи.
Молочко в дійнички доять пастушки.
Знову з стаї ватаг на ватру дмухне –
І в ранковім лісі враз димок пахне.

Із вогню живого ватерка горить,
Ціле літо ватаг її не гасить.
Ватерка кулешу вівчарям варить.
Полонинська ватра всіх розвеселить.

БЕРКУТ

У нетрях пралісів-борів
В гнізді гірському він зміцнів,
По силі став царем птахів
І гордо в доли з гір зорів.

Як жити краще, він не знав,
Аж попід хмарами літав.
Безмежний обшир, зелен-бір
Обстежить миттю його зір.

Та чи назвати мож орла
Лиш птахом, спраглим крові й зла,
Коли слабких він не чіпав
Та тільки сильних вибирав!

Та пильним поглядом на вітрі
Надовго зависав в повітрі,
Де розстелився ялівець,
Розпочинав із вовком герць.

Над сірим крила він простер
(А вовк був знаний шкуродер)
І в спину увігнав свій клюв,
А кігтями ребер сягнув.

Ще хвиля, друга, – і з двобою
Він, ризикуючи собою,
Звитязцем вийшов. Ось такий
Цей гордий беркут – цар гірський.

Так милувавсь красою гір
Орел ще десь з півсотні років.
А час спливав. Уже і зір
Не той, що був колись нівроку.

Вже й не той розмах крила,
Вже кволість попелила в м'язах –
Не та в них сила, що була,
Якою він пишавсь щоразу.

Тоді лишив свою оселю
Й, доклавши чималих зусиль,
Піднявся птах в небесну синь,
Згорнув він крила – врізавсь в скелю.

ГРОЗА

Бурлило в небі, хмарка наближалась
І грім по ній пробіг на колісниці.
І так зненацька буря розігралась,
Чи це реальність, чи мені лиш сниться?

Вже злива спраглу землю напоїла,
Що дочекалась життєдайної води.
І враз травиця на лугах зазеленїла.
Яка краса! Поглянь лише, піди –

Послухай, як видзвонюють струмки,
Бїжать із гір і пагорбів в долину,
Немов спішать до матері-ріки,
Бїжать, спішать, і їм немає спини.

Поволі вітер розганяє хмари...
Вже й сонце радісно всміхнулося землі.
Овечки он посипались з кошари
На вміту землю й діточки малі.

Таку погоду вони люблять дуже.
Вода ж – як літепло, і на душі тепло.
Стрибають безтурботно по калюжах –
Давно такої днини не було.

А он веселка, дивна чарівниця,
Дугою вперезала небеса.
Чи то реальність, чи мені лиш сниться?
Яка бентежна, неземна краса!

ГОРИЗОНТ

Горизонте, ти мрійно далекий,
До тебе спішу навпростець.
Ти втікаєш на крилах лелеки –
Вміло зводиш мій труд нанівець.

Першим сонце і день зустрічаєш,
Всім в природі приємна ця мить.
А надвечір ти сонце сховаєш,
Щоб природі спокійно спочить.

Таємниці немає розгадки,
В твоїм крузі кінця не знайти.
Мене мучать постійні здогадки,
Чом до неба приставлений ти.

РАННЯ ЗИМА

Якось на градусник дивився,
Цікавивсь, скільки є тепла,
І мимоволі зажурився:
Бо ж зимова пора була.

Немає снігу, дощ пролився,
Розгрузла від дощу земля.
Туман на землю накотився,
Ліси покрив і всі поля.

Сховалось сонце десь у хмари,
Холодний вітер з гір прорвався.
Невже причина – людські чвари?
Чомусь задумавсь, завагавсь.

Якісь незнані перспективи,
Прогноз незвичного тепла.
Земні кудись поділись сили
І забарилися зима.

Чому ведмідь не спить в барлозі,
Блукає лісом і дріма?
Чому санчата не в дорозі?
Чекали снігу – та дарма.

Рвучкі вітри лиш з гір гарцюють,
Льодом не сковані струмки.
Коли сніжинки затанцюють,
Мороз скує усі річки?

Зелені ще хлібні росточки,
Нема міцного в них стебла.
Під снігом гріються листочки –
Їм треба сніжного тепла.

Я вірю, не згублю надії:
Снігами вкриється земля.
Здійсняться хліборобські мрії –
Хлібні зігріються поля.

Мороз розпише візерунки,
Скує струмочки і річки.
Вже Миколай несе дарунки,
А там, гляди, колядники...

АНАТОЛІЙ ОСАДЧИЙ

Народився 24.10.1950 р. в селі Миролубівка Вінницької області. Вчитель німецької мови Ковалівської ЗОШ I – III ст. та нотаріальний перекладач. Проживає у місті Коломиї.

Лауреат літературної премії ім. Леся Гринюка.

Дипломант Департаменту культури землі Верхня Австрія за переклад на українську мову творів Адальберта Штіфтера і Петера Розеггера вперше.

ПЕРЕКЛАДИ З НІМЕЦЬКОЇ

ВАЛЬДГАЙМАТ¹ Оповідання з років юності

Як я вперше їхав поїздом²

... Наступного дня ми пішли до сповіді й причастя і проповзли на колінах навколо вітара. Та коли ми вже зібралися вертатися додому, дядечкові спало на думку, перш ніж вертати додому, побачити вокзал в Земмерінгу, – і ми направилися туди.

Біля вокзалу в Земмерінгу ми побачили діру з іншого боку. Вона теж була чорна, як вугілля.

Повідомили про прибуття поїзда з Відня. Мій дядько торгувався з залізничним службовцем, він

¹ Вальдгаймат (1877) – автобіографічний твір відомого австрійського поета і письменника Петера Розеггера. Вальдгаймат (*нім.* Лісова батьківщина) – маленька область у Фішбахських Альпах в австрійській федеральній землі Штирія, батьківщина Петера Розеггера.

² Друкується скорочено

хотів дати за проїзд дві шістки¹, щоб ми зійшли зразу за горою, де закінчується діра.

– Зразу за горою, де закінчується діра, поїзд не зупиняється, – сміючись промовив службовець.

– Але якщо нам треба там вийти! – сказав йому Йохем.

– Ви мусите їхати аж до Шпиталю. За дві особи це коштуватиме тридцять два крейцери.

Мій дядечко мовив, що він би щось заплатив, але не так багато, скільки хоче поважний пан, бо він бідний чоловік, до того ж ми обидва не маємо ніякого багажу. Та це не допомогло, службовець не хотів торгуватися. Дядечко заплатив, я був змушений теж внести два свої «добрі» крейцери. Тимчасом з наступного, нижнього тунелю, виповз поїзд, засопів, і я вже було подумав, що ця велетенська річ не зупиниться. Вона шипіла й сичала, і стогнала – аж нарешті зупинилася.

Мов курка, в якої з голови витягли мозок, стояв мій дядечко, і такий самий я біля нього. Ми б так і не наважилися увійти, якби провідник не заштовхнув у вагон спочатку Йохема, а потім і мене. У ту ж мить для поїзда

¹ Колишня австрійська (австро-угорська) грошова система: 1 гульден (флорин, флоринт, ринський) дорівнював 2 кронам, 1 крона становила 5 шісток, 1 шістка – 10 крейцерів.

вдарили в дзвін, і я ще почув, як Йохем, спотикаючись, пробурмотів:

– Це мій передсмертний дзвін.

І тут ми побачили: у вагоні були лавки, немов у церкві, а коли виглянули у вікно –

– Єзус Маріє! – вигукнув мій дядечко, – та там, надворі, мимо пролетіла стіна!

Раптом стемніло, і ми побачили, що на стіні нашої скрипучої кімнатки горіла гасова лампа. Зовні, вночі, шуміло й ревло, ніби навколо нас були водоспади, і раз-по-раз звучав жажливий свист. Ми подорожували під землею.

Йохем склав руки на колінах і видихнув:

– Іменем Господа. Каюсь у всьому, дурень я, дурень, тричі дурень.

Ми не встигли в нашій могилі прочитати й десяти «Отченашів» – аж ось знову просвітліло, повз нас летіли мури, телеграфні стовпи та дерева, і ми в'їхали в зелену долину.

Мій дядечко штовхнув мене в бік:

– Гей, хлопче! Це щось неймовірне, але тепер – тепер воно мені почало подобатись. Справді, поїзд – це щось прекрасне! Не встиг й отямитись – а ось вже село Шпиталь! Але ж ми їхали якихось чверть години! Слухай-но, ми ще не відсиділи свої гроші. Гадаю, хлопче, ми ще трохи посидимо.

Мені здалось, що це справедливо. Я оглядав вагон зсередини і кидав погляди на місцевість, що пролітала

мимо, однак так і не міг нічого зрозуміти. Аж тут мій дядечко вигукнув:

– Ну, хлопче, які розумні люди! От удома всі здивуються. Якби я мав ще гроші, то дозволив би собі отак, як зараз сиджу, виїхати на нашу гору.

– Доплата! – вигукнув провідник. Вагон зупинився, ми чкурнули до дверей.

Контролер відібрав наші квитки, які ми отримали при вході, й заступив нам вихід.

– Гей, братчики! – вигукнув він. – Та ці картки дійсні лише до Шпиталю. Значить, треба доплатити, а саме подвійно за дві особи: приготуйте один гульден і шість крейцерів!

Я витріщився на мого дядечка, а мій дядечко – на мене.

– Хлопче, – промовив він нарешті якимось дивним голосом, – ти маєш з собою гроші?

– У мене нема ніяких грошей при собі, – сповістив я.

– У мене теж немає більше нічого, – промимрив Йохем.

Нас доправили до канцелярії і заставили вивернути кишені. Голуба носова хусточка, одна на нас двох, не хвилювала панів, черства скоринка хліба, закіптюжена люлька, трішки губки і кресало, листок для сповіді з церкви Марії-захисниці і, нарешті, шкіряний гаманець для грошей, у якому нічого не було, окрім освяченого амулетика, якого постійно носив з собою дядечко, твердо вірячи, що завдяки

цьому амулету гроші в гаманці ніколи не переведуться, поки ця освячена річ буде в гаманці. Вона зберігалася в ньому аж до сьогоднішнього дня і ось тепер втратила свою силу.

Нам дозволили сховати свої пожитки, але протримали на вокзалі ще добру годину, допитуючи кілька разів.

Нарешті, коли день вже добігав до кінця і наближався час нашої пішої мандрівки додому, нас відпустили, щоб ми прокладали шлях горами й долинами у безпросвітну ніч.

Коли ми, мов злодії, прокрадались через вихід з вокзалу, мій дядечко пробурмотів:

– У цій історії з поїздом не обійшлося без чорта!

Переклад здійснено за виданням:

Peter Rosegger: Waldheimat. Erzählungen aus der Jugendzeit. Vollständige Neuausgabe mit einer Biographie des Autors. Herausgegeben von Karl-Maria Guth – Berlin: Verlag der Contumax GmbH & Co. KG – 2013. – S. 329-334.

ПРОБУДЖЕННЯ

На цвинтар до мами прийшов старший син:
«Матусю, кохана, ану-ж бо проснись! –
Так мовить із радістю в голосі він, –
Прийди, подивись на чудовий мій дім,
Побачиш дружину – голубку мою
І дітки, мов ружі в квітучім маю».
Так ревню у гості він маму просив:
«Прийди-но, матусю, і нас ошчаслив!»
Але скорбна туя в зажурі стояла і мати все спала.

На цвинтар до мами прибув другий син.
Пихато і гордо з коня мовив він:
«Вставай, подивися-но, мамо моя,
Чого досягла вже дитина твоя.
Я граю тепер неабияку роль –
Міністром призначив мене сам король.
Прийди-ж бо і сина свого привітай,
Адже лиш від тебе не було вітань!»
Але скорбна туя в зажурі стояла і мати все спала.
Аж ось і найменший придибав до мами
З сумними очима, з блідими щоками.
До неньки він з тугою в серці мовляв:
«Я щастя й пошани ніколи не мав,
Спізнав я і голод, і біль самоти, –
Одна лиш розрада у мене – це ти».
Аж раптом плита на могилі розкрилась
І мати з одвічного сну пробудилась.

ПОБАЖАННЯ ПІД НОВИЙ РІК

Побільше миру і менше герцю,
Добра побільше й любові в серці.
Ненависть й заздрість – їх геть із крові,
Побільше правди – було б чудово.

А замість спіху – життя спокійне,
А замість себе – когось леліймо,
А замість страху – побільш відваги
І більш уваги, – і менш зневаги!

Побільше світла у час негоди,
Побільш пожертви і менш жадоби, –
Хай квіти квітнути не перестануть,
Лиш не на гробі – вони там в'януть.

Переклад здійснено за відкритим джерелом з Інтернету:
www.gedichte-lyrik-poesie.de/Rosegger.

МАРІЯ САЗОНОВА

Народилася 04.02.1924 р. у місті Хорол Полтавської обл. Вчитель російської мови та літератури, пенсіонерка. Проживає в селі Нижній Вербіж Коломийського району.

Лауреат літературної премії ім. Михайла Кучірки.

ПРАГНЕННЯ ВОЛІ

Вік минулий. Роки сорокові.
Йшла кривава на світі війна.
Молодих для робіт примусових
Нас на Захід везли, в гори Гарц.
Відірвали від рідного краю,
Нам тоді не було й двадцяти.
До сьогодні ті дні пам'ятаю,
Як ми рвалися звідти втекти.

І про втечу, і про покарання
Я писала уже по війні,
Та, здається, любов і кохання
Сили нам додавали в ті дні.
Я вірші про кохання складала
І про волю – найвищий наш скарб,
Їх у пам'яті міцно тримала,
Стан невідьниць на це прирікав.
І сьогодні я твердити можу,
Хоч десятий десяток живу,
Що любов у житті переможе
Всупереч усім бідам і злу.

16.01.2016 р.

ЧОМУ СКОТИЛИСЬ ДО ОСТАННІХ?

Я спогадами й мріями живу –
Сьогоднішнє здається нереальним.
Воно кричить мені: Чому? Чому
Ми вже скотились до останніх?
У нас така земля, ліси, моря,
В нас люди і розумні, й працьовиті.
Чому ж ми піддалися на обман
Лжепатріотів, явних кар'єристів?
Чому не слухали своїх умів –

Учених, практиків відомих?
Чому мовчали до сих пір,
Як зневажалися закони?
Що ж ми лишаємо для правнуків:
Страшні борги і руйнування?
Скажімо дружно «ні?» не лиш війні.
Нас дзвони кличуть до єднання.
Не проти когось, а за те,
Щоб справедливість і законність
Були для всіх, як щось святе,
Ввійшли в традиції народні.
Реальність не відкинеш, вона є,
Багато що в ній слід міняти.
Народ ще скаже рішення своє,
Йому уже несила ждати.
А ми ж були в числі передових
Країн розвинених, багатих.
Нам інші можуть чимось допомгти,
Та слід самим себе міняти.

09.01.2016 р.

РІЧНИЦЯ ПЕРЕМОГИ

Війна давно історією стала,
Минуло сім десятиків літ,
Проте у пам'яті вона зосталась,
Кому вдалося пережити її.
Сучасні діточки уже не знають,
Що значить похоронка і пайок.
Аби вони цього повік не знали,
Завжди жили у мирі без тривоги.
Та знати мусять і не забувати
Історію народу, шлях його,
Политий кров'ю й потом. Пам'ятати:
Народ зазнав поразок й перемог.
На цім шляху загинули мільйони
Синів і дочок, матерів, батьків.
Коли святкуємо День Перемоги,
Тоді вшановуємо пам'ять їх.
У нас війна усе порушувала,
Залишила калік, удів, сиріт.
Які зусилля Україна вклала,
Щоби життя налагодить, як слід!
В День Перемоги відчитатись треба
Перед тими, хто землю визволяв,
Хто найтрудніше все узяв на себе,
Її, зруйновану, з руїн підняв.
Чи зберегли завоювання їхні
І чи тепер в пошані їхній труд?

Яке життя в дітей, онуків їхніх,
Як в Незалежній проживає люд?
Хай кожний голову низенько схилить
Перед тими, хто честі заслужив,
І скаже, як на сповіді, правдиво,
Чи правильно на світі він прожив?
Від нас усіх залежить наше завтра,
Тож будьмо гідні пам'яті людей,
Що віддали життя за нас із вами,
За нашу волю, наш щасливий день.

07.05.2015 р.

ЖЕРТВИ ЧОРНОБИЛЯ

Уже минає 30 літ
З тих пір, як вибухнув Чорнобиль.
Йому вжахнувся цілий світ –
Він тисячі людей угробив.
В близькій родині син і зять,
Що ліквідаторами звуться,
Тепер на цвинтарі лежать –
Те горе рідні не забудуть.
Трагедію пережили
Батьки, дружини, їхні діти,
Жахливо чулися, коли
Не помагають хворим ліки.

Смертельні дози прийняли,
Хто у той час там потрудився.
Не разом в засвіт відійшли,
Короткий вік для них судився.
Не описати їхніх мук,
Приречених на угасання.
Ми перед ними у боргу –
Віддаймо шану їм останню.

16.04.2016 р.

ГОЛОКОСТ І КНИЖКА ПАМ'ЯТІ (скорочено)

Вже не раз я писала відверто
Голу правду про наше життя.
30-й голодний. В ту весну,
Дві сестри відійшли в небуття...
В Книзі пам'яті я прочитала,
Що в рідному місті Хорол
Двоє з голоду тільки сконали.
А насправді їх скільки було?
Дитбудинок. Забути несила
Там побачене рано з вікна:
Чоловіки з підвалу носили
Задубілі дитячі тіла.

Скільки їх помістилось на возі,
Не лічила. Від жаху втекла.
То не з голоду вмерли, виходить
В Книзі пам'яті діток нема.
В дитбудинку старались спасати
Нових діток занадто слабих.
Прибувало в ту весну багато –
Врятувати вдавалось не всіх.
Бо ж не триста було, як при нормі,
Не п'ятсот діточок, не шістсот,
У той голод страшний рукотворний
Їх зібралося аж вісімсот.
Ця трагедія в нас відбулася,
Має назву вона геноцид.
Не чиясь, ця історія наша –
Невтихаючий біль і наш стид.
У кінці листопада щороку
Відмічаємо траурний день.
Не применшуймо жертв того року –
Голокост українських людей.

10.04.2016 р.

НАРОДУ РОСІЇ

Народе Росії, чи свідомий ти,
В яку халепу ти зумів зайти?
Чи бачиш наслідки цих зlodіянь?
Невже тобі й своїх людей не жаль?
Війна уже триває третій рік
І тисячі забрала чоловік
З обох сторін. З обох! Запам'ятай!
Їх не вернути в сім'ї, в рідний край.
На Україні ще нема ладу,
Та наші люди лад цей наведуть.
У нас є все для гідного життя,
Ми віримо у краще майбуття.
Сестрою звалася, Росіє, ти
Підступно загребла півострів Крим,
Шлеш безперервно зброю і війська.
Жорстока братовбивча йде війна!
Твою агресію світ засудив,
І Путін на словах ніби за мир.
Насправді ж він не має каяття,
Рахує за ніщо людське життя.
Народе Росії, врешті схаменись
І від ідей загарбницьких звільнись,
Від України забирайся геть –
Доволі сіяти розруху, смерть!

17.02.2016 р.

СПОВІДЬ

Радію зустрічі¹ із вами,
І друзі, і товариші,
Немало тішуся словами,
Від вас почутими на ній.
Слова ті – вища нагорода
За мною пройдені шляхи,
За поетичний мій доробок,
Що зібраний уже в книжки.
Слова-оцінки ті не купиш,
Вони для мене дорогі.
Подумаєш, коли їх чуєш:
Немарні всі труди твої.
Я вдячна всім присутнім в залі
За щире слово і пісні.
Цю зустріч сповіддю назвали –
Це найвлучніше зі всіх слів.
Лиш не сама я сповідалась –
Ведучі і читці, і Ви
Про мене все розповідали,
В кінці й мені сказати дали.

¹ Зустріч 11.02.2016р. в школі мистецтв с. Нижній Вербіж

Запам'ятається надовго
Оцей святковий гарний день.
Я дуже довго йшла до нього,
Творила для простих людей.

19.02.2016 р.

ЛЮБОВ

Ми створені з любові й для любові –
Це пам'ятаймо й радуємось життю.
Нам вік земний уділено короткий,
То ж не дрімай: люби, твори, працюй.
Мов мало жив, а вже долає старість,
І тануть сили, як весняний сніг,
Та на душі у тебе тиха радість,
Якщо ти основне зробити встиг.
Нехай не маєш золота, хоромів,
Ти про дітей та про онуків дбав.
Якщо вони живуть в добрі, здоров'ї,
Їх щастю ти радієш не дарма.
Хай кожний день нас радує чим-небудь:
Розмова, зустрічі і сонце, і тепло.
Несім людині лиш любові зерна,
Щоби добро повсюди проросло.

15.05.2016 р.

ТЕТЯНА СТЕФАНКО

Народилася 24.09.1981 р. в
селі Ковалівка Коломийського
району, де й проживає.
Підприємець, працює в Косові.

* * *

Ти від мого серця закрився
І душу мою прогнав,
Мій світ в інший бік закрутився,
І час для мрій догорав.

Мінялося все на очах,
Бажання жити замінили сльози,
Світ білий став у чорних папірцях,
Думки сердечні у страшній тривозі.

Межа. Межі тоненькі стіни
Стиралися і зводились на пил,
Тремтіли від дурних думок квапливі вени,
Які вже покидавав остаток сил.

Стікали сльози, трепет слів
Десь доносив до серця дивні звуки.
Все не змінити, особливо днів,
Які дано, щоби їх пережити.

* * *

Ти далеко, а моє серце плаче,
Ти там, а я так хочу, щоб в житті
Був завжди поруч, поруч і те серце,
Що так потрібне в даний час мені.

Ти далеко, душа моя не спить
І лине, лине у Твої обійми,
Зустрітись б з Тобою хоч на мить,
Або назавжди – мрію безнадійно.

Я безнадійно мрію і живу,
Живу бажанням, що не може збутись,
І щиро, віддано, без пам'яті люблю,
Люблю і мрію хоч на мить зустрітись!

* * *

Коли ще так безтурботно і мило
Поманю Тебе в свій полон,
Відчиню спритно й неквапливо двері
І поведу у ніч, яка прогонить сон?

Коли ще так привітно і звабливо
Твій погляд доторкнеться моїх мрій
І зацілюють палко, неквапливо
Твої вуста мене й Ти будеш мій?

Коли ще так на землю впаде сніг
І заховає все під біле покривало?
Коли вчорашній загадковий слід
Зігріє тим теплом, якого завжди мало?

Коли мої руки обіймуть Тебе
І в поцілунку вуста затремтять,
Коли та стіна, що між нами, впаде,
Й зустрінуться очі, що разом не сплять?

*

*

*

Моя любов заплакала словами,
Спрямованими в темряву крізь ніч,
Та не почути слів моїх вухами,
Я знаю і не знаю в чому річ.

Звертаюся, та Ти мене не чуєш,
І плачу, тільки Ти мовчиш,
Серце кричить, ніяк не реагуєш,
Очі в стіну, а Ти, напевне, спиш.

І дикий спів пташок відчутний крізь стіну,
Тривожить душу ранком, що настав,
Їх слухаю, до Тебе мовчки йду,
Розбите серце мрією несучу, але
...не хочу, щоб про це Ти знав.

Не хочу тривожити серце Твоє
І душу, яка так до мене байдужа,
Не гріє серденько вчорашнє тепло,
А завтрашнього, мабуть, вже не буде.

*

*

*

Я б сказала йому – залишись!
Та не маю на те того права,
Я б сказала Йому – не спішишь!
Але вдома на Нього чекали.

Я б сказала Йому – назавжди
Забери моє серце з Собою,
Та моральні душевні сліди
Не пропадуть безслідно, без болю.

Я б сказала Йому – не втікай!
Огорни моє серце любов'ю,
У очах придивись, прочитай:
– Моє щастя – це бути з Тобою.

Ніжність рук заховаю, в словах
Кину ноти байдужого змісту
І лише по самотніх ночах
У думках коротатиму відстань.

І лише по самотніх ночах
Буду згадувать твої цілунки,
І нема зараз їх на губах,
Відчуваю їх з кожної думки.

Моя мрія, і щастя, і ніжна любов,
Прокидаються пізньої ночі.
Я до Тебе іду, залишаючи знов
У не спійманій мрії задумані очі.

* * *

Прекрасний фільм і ніби у житті
Одне кохання розділяють двоє,
І щиро так цілує він її...
Невже можливо так завчити ролі?

А я дивлюсь на них, і котиться сльоза,
Ридає серце грізними словами,
А тіло ніби ласку відчува,
До Тебе горнеться далекими думками.

До Тебе горнеться в думках моя печаль
І просить: заспокой же мою душу!
Та Ти не чуєш, невблаганний жаль
Глибоким вдихом заповняє тишу.

Я заспокоюсь. Закінчиться фільм,
І дикий спогад буде тільки спогад.
Моє кохання вийшло з берегів
Під впливом фільму й зачарованих мелодій.

*

*

*

Люблю Тебе, як вітер небо,
В солодкій тузі і журбі
Я коротаю дні без тебе,
Мовчу в думках на самоті.

Люблю Тебе, як птах любить тепло,
В задумливому світі дивних мрій,
Складаю зустрічі усі в життя одно,
Відкинувши все інше в голові.

Люблю Тебе, як сонце любить квіти,
Ласкати і давати їм тепло,
Я б ніжилась з Тобою, так хотіти
Тебе обняти не хотів ніхто.

Люблю Тебе, як берег любить хвиля,
Що повертається й нагадує про себе,
А я б до Тебе знов і знов спішила
І з думкою, що я іду до Тебе.

Люблю Тебе, як постать свою тінь,
Не розлучаючись із нею і на мить,
І запросто могла би все життя
Для Тебе жити і Тебе любить!

*

*

*

Там Ти і там Твоє життя –
Мені до Тебе даліше, ніж далеко.
Там Ти без мене, тут без Тебе я –
Між нами відстані нещасні кілометри.

Я стомлена, ослаблена життям,
Зневірена душа болить несамовито,
Не бавлюсь пізнім щирим каяттям,
Загублена, мов тінь світанком оповита.

А Ти є Ти. Привичний стан речей,
Своє життя, свої проблеми, друзі.
Не помічаючи моїх заплаканих очей,
Не бачиш серця, що згорає в тузі.

А я є я. І сильна, і слабка,
Та хочу зараз так Тебе обняти,
Забути все, спаскудити життя
І жити так, щоб жити і кохати.

Але мовчу, не скажу слова я,
Не зроблю кроку, бо Тобі байдужа,
Не та, якій присвячують життя.
Навіщо я, завжди знайдеться друга!

* * *

У кохання знайомі стежки
І знайома мелодія ночі,
Що так кличе стежками пройти,
Один одному глянувши в очі.

У кохання знайома печаль
І знайома сердечна тривога,
Що тремтить і щемить, викликаючи жаль,
Очі, повні слізьми, піднімає до Бога.

У кохання знайома мелодія слів,
Що лунають в самотній душі без овацій,
Не почуті вони вирина з почуттів
І зникають під маревом пізньої ночі.

* * *

Загублена постать і очі порожні,
Забута печаль і навкруг пустота...
У світі людей, де всі чесні й побожні,
Забутись до краю хотіла душа.

Забутись і дати можливість словам,
Сказати все, наболіле давно,
Зняти табу і дозволить рукам,
Побачивши поруч, обняти Його.

– І річ не в обіймах, – шептала вона, –
А в можливості збутись бажанню,
Не ховати під давністю днів почуття,
А дивитись у очі, обнявши коханням.

НАТАЛЯ ТИМОФІЇВ

Народилася 01.05.1978
року в селі Мишин
Коломийського району. Вчитель
української мови й літератури
Мишинської ЗОШ І – ІІ ст.

Лауреат літературної
премії ім. Леся Гринюка.

* * *

Слова мовчали.

Тиша знов пекла –

Чи то вогнем,

чи головошкою...

чи болем

Од споминів?..

Пробач,

зухвала доле,

Що вкотре знов

тебе не підвела.

Чи підвела?..

Та втім –
 не в тому справа!
Не ті думки,
 слова не ті, не ті...
Диміли мрії –
 чисті, золоті...
Душа горіла!
 Полум'ям згорала!
Люблю вогонь.
 Його пекельну суть.
Люблю світитися...
 Горіти до нестями...
Прости,
 моя подруго нелукава,
Якщо мені обрала
 іншу путь.
Це неважливо!
 Вперта, як ослиця!...
Торую шлях –
 усе сама, сама...
Пробач,
 що я люблю яскраві лица...
Очиці – іскорки!..
 А не слова...
 слова...

* * *

Відщипнула кусник неба,
Заховала у груди.
Отак і живу –
 обвітрена,
 окрилена,
 неприземлена...

Надщербила клаптик сонечка,
Заплела у мрії –
Мрії-коси –
 розхристані,
 розвихрені...
За вітрами золотом сиплять і сиплять...
 У саму душу дивляться...

Крайчик землиці – за пазуху.
Не камінь,
 не важку глибу,
 а родючу грудочку.

Легко і хороше,
 чисто і солодко
Жити з небом,
 сонцем
 і землецею,

Із весною білолицею,
заквітчаною,
 замаяною,
 як панна...

* * *

для Лесі

Завітала весна – завесніла душа...
Закружляла, забриніла – сіла зірницею на плече.
Усміхнулась. Хочеш, я тобі її надішлю –
Таку чисту і лагідну, її – рідну...
Есемескою. А хочеш – у конвертику,
Маленькому, біленькому,
З кольоровою маркою... Як у дитинстві...
А ти виймеш її, весну, і зачудуєшся
Рідненькими ароматами, грайливими барвами...
Далека близька людино, подруго!
Я віддаю тобі найцінніше – свою весну.
Нехай вона буде нашою...

* * *

Дозволь присісти на краєчок сну.
Підглянути хоча б одненький слайдик.
Захочеш, то збери в окремий файллик –
І викинь геть. Лише не руш весну!..
Дозволь зіпертись на думок плече,
Обтяжена роками голова...
Бринить чекання. Та дарма, дарма...
Хіба ж ти знаєш, як воно пече?..

Дозволиш прилягти на мрій крило?..
Поніжитись хоча б єдиний раз
На простирадлах мрій... Не на показ,
Для істини: було чи не було?..
Дозволь торкнутись золотих бажань,
Твоїх-моїх, моїх-твоїх... Та знаєш,
Як добре те, що ти мене кохаєш,
І зовсім не важливо, що то грань!..

* * *

Розправила обвуглені крильця –
І каменяюкою кинулась у провалля!..
А ти смакував аж по вінця
Наповнений келих свого себеслав'я...
Аж захлинався!... Хмільний і сп'янілий,
Мов нарцис, хизувався собою.
Од народження ти – безкрилий!
А я гою рани і гою...

*

*

*

Перелюблю, – завжди собі твердила,
Переживу чи, може, пережду...
Перелітаю, доки дужі крила...
Перебреду, а чи перестрибну?..
Пересміюсь чи, може, переплачу?..
Перевеснію, хоч сніги метуть...
Твій силует, можливо, не побачу,
Але у пам'яті – твоя велична суть!
Літа. А й досі не перелюбилося,
Хоч сміх і сльози – все було, було...
І паморозню матіоли вкрились
Так, нібито нічого не цвіло.
Перелюблю? О, не перелюбила!
Перезиміла – й знову зацвіла!
У високості розпростерла крила!..
Бо я жива! Жива! Жива... Жива!..

* * *

Вона прийшла – така свята і грішна,
Така рідненька і така чужа,
Така весела і така невтішна –
Реальності і вигадки межа.
Вона прийшла, постукала у шибку,
На підвіконні всілась в передсвіт.
Враз опустивсь смичок на срібну скрипку,
Щоб пелюстково закружляти цвіт...
Вона прийшла: чи докір, чи надія?..
І скромна, і зухвала водночас.
То чорна – ніби ніч, то біла – мов лелія...
Виймала душу – і жбурляла враз!
Вона прийшла. А я боявся дуже,
Ховаючи у закутки шпильки...
З очима подруги, коханої: – Мій друже,
Ну як твої роки?.. твої роки?..
Привітно усміхнулась мила пані,
Сховавши вмить непрохану сльозу...
Пробилось світло у густім тумані...
Знов небо затягнулось на грозу...
Вона приходила – як совість... і як зваба...
Святковий образ пильно бережу...
Пече цілунок – кровоточить рана...
Вона звернула мовчки за межу...

* * *

Доросла, щоб піти...

Називай «утекти»

чи «порвати стосунки»...

Чи «спалити мости»...

Чи... Як хочеш, отак називай...

Доросла, щоб піти...

Не чиїсь порахунки...

трафунки...

Розгрібати...

Загладжувать...

Зцілювать...

Край!..

Не бануй!

Це твого мистецтва творіння.

Не дивуйся:

байдужа,

зухвала,

черства...

Усвідомив чи ні:

час збирати каміння!

Розчарований?..

Що ж?

Зрозумій, я уже доросла!..

ІЗ НАБОЛІЛОГО

Таки чужі ми на своїй землі –
Чужіші найчужішого чужинця...
Украли в нас і гори, й ручаї...
І синє море у руках ординця.
Скажіть на милість, чим не кріпаки?
Працюємо на ляха, на кацапа?..
А в кожного своя рідненька хата.
Не лічим дні, лише роки, роки...
У моді нині тупість і брехня,
Цінуються пихаті і зухвалі...
І чим огрядніша, огидніша свиня,
Тим вище місце їй на п'єдесталі.
Чому, щоб з когось видавить сльозу,
То неодмінно треба тільки вмерти!
А так – ори глибоку борозну!
Тягни, людинко, до самої смерти...
Мої такі далекі земляки –
Глибокі рани на змарнілім тілі...
На відстані протягнутої руки
Ридають ридма втрачені надії.
Мої такі рідненькі чужаки,
Розкидані по всіх-усіх усюдах...
Ідуть роки... Уже ідуть віки...
Вже осідає сивий пил на грудях...
А діти недолюблені зросли,
Недоціловані, зате у статках.
Мої рідненькі, там ви лиш хохли,

А тут ви газди у чепурних хатках.
Таки чужі ми на своїй землі .
Кому ми рідні: німцю, австріяку?..
Лелеченя на зраненім крилі
Несе копійку – дітям на подяку,
Що одпустили. А чи це аванс?
Бо не вкладала доню внічку спати,
Бо не будила вранці повсякчас
Свого синочка найрідніша мати...
Згрубів синок. Та що йому іще?
Не гріють статки, лиш пече облуда...
А час строкатий килим тче і тче –
І сповиває почуття полуда.
Померла мати. Тьохнула печаль.
Прилила кров – гаряча, знавісніла.
Де ти? А де вона?.. Чи біль, чи жаль?..
Пече сльоза. Горить душа. Згоріла!
Летиш домів, на батьківський поріг.
В душі пекельні докори, сум'яття...
Себе зненавидіть – чи не найтяжчий гріх –
Живцем себе кидати у багаття...
Розкидані по світу земляки.
Розвінчані солодкі міражі.
Надії поточили хробаки.
Ми на своїй землі таки чужі!..

ЗАРОБІТЧАНСЬКА ПОЕЗІЯ

ЛЮБОМИР ЛАЮК

Народився 11.04.1979 р. в
селі Спас Коломийського
району. Актор, режисер.
Проживає в місті Коломійі.

* * *

Брати мої скривавлені,
Посічені світом,
Збідовані, знеславлені
Продажним совітом.

Зневажені, збезчещені
Чужими панами,
Працюєте за безцінок...
І я межи вами.

Коли ж влада покається,
Перед Богом стане?
Коли люди підуть в щастя,
А не у кайдани?

Пішли світом зневірені
По чужєє злото,
Закинули свою гордість
В багнюче болото!

Загублені, зажурені,
Як цвіт при дорозі,
Недолею ізморені
В болючій тривозі.

Висить ярмо століттями
Горою над нами...
Дороги вже залиті всі
Гіркими сльозами.

Брати мої знекровлені,
Навколо – руїни!
Нема у нас щастя – долі,
Нема України!

15.09.2007 р.

*

*

*

Ох люди, люди, гірке лихо з нами,
Нема добра, нема впродовж віків.
Згубили Україну між світами,
Працюємо за тридцять срібляків!

Дістанемо копійчку від пана
Й тримаємо, затиснувши в руці...
Неначе тії наймити останні,
Немов раби! Направду ми – «людці»!

Ба ні, не ми. Ми дбаємо про рідних,
Заради них пішли з торбами в світ...
«Людці» – оті «народу слуги бідні»,
Ті, що погнали в найми весь нарід!

Так хочеться до рідних повернутись,
Не чуть щодня: «Таке життя, змирись...»
Пора нам, люди, врешті схаменутись.
Україно, скинь ледарів! Борись!

28.09.2007 р.

МОЛИТВА

Всвишній Боже наш, Ісусе Всемогутній,
В серцях людей і їх думках завжди присутній!
Тобі підношу я сумну молитву свою:
Поглянь на Землю, колись створену Тобою!

Прошу Тебе смиренно, тихо, склінно,
Поглянь на мою калинову Україну!
Чому не дав Ти долі й спокою для неї?
Чому при владі златолюбні фарисеї?

Скажи, чому в людей немає щастя й долі,
Чи ж мало часу ми були в тяжкій неволі?
Нащо приходити в цей світ маленьким дітям?
За віщо мучитися цим невинним квітам?!

До тебе молюся, бо й сам пізнав ті муки,
Душевні марення і гіркоту розлуки.
Сім'ю покинув, щиру посмішку дитячу...
Родина плаче, і я сам у наймах плачу!

Зміни життя, о Всемогутній, Добрий Боже!
Ніхто, крім Тебе, бідним людям не допоможе!
Самі ми вирішить проблеми всі не в силах,
А з ними що нас жде? Мабуть, лише могила...

Коли ж те щастя до сердець людських постука?!
Засяє радість у очах, а не розлука!
Ніхто плачу того і стогону не слуха...
В ім'я Отця і Сина, і Святого Духа. Амінь.

05.10.2007 р.

* * *

Чом ти кричеш, вороне,
В синіх небесах?
Розгубив я молодість
По чужих світах.

Розгубив надії всі,
Не чекаю змін...
Нащо ж ти заголосив
Із чужих сторін?!

Нащо викликаєш ти
Смутку буревій?
Я давно спалив мости,
Що вели до мрій!

Вже до шалу юності
Не повернуть дні...
Стримай, чорний вороне,
Крики голосні.

Чом ти, мудрий вороне,
Кличеш сорок бід?..
На чотири сторони
Розлетівся рід...

Не збереться радісна
За столом сім'я:
В кожного постелена
Доленька своя...

21.04.2010 р.

* * *

В далекім краї чужина душить,
На клатті крає, стирає душі,
Чорніють руки, чорніють лиця,
Вогнем розлуки душа сталиться.

Стиска безодня... В огненнім смерчі
Згора самотнє зболіле серце!
Душі криницю обсіли круки...
Чорніють лиця, чорніють руки...

Бяли Двур, Польща.
08.05.2010 р.

З УКРАЇНОЮ В СЕРЦІ

В гіркій чужині серцем прикутий
Тебе, Вкраїно, не зміг забути!
Далекі землі стискали груди,
Але Вкраїна зі мною всюди...

Під серцем жменя землиці з дому –
Зв'язок священний ніщо не зломить!
Чужії люди плювали в душу...
Неволя губить, та не задушить!

Візьміть у руки з калини цвіту –
І вже розлука запахла літом...
Тривоги змило, туга завмерла...
Вкраїна мила в душі не вмерла!

Дембовец, Польща.
30.05.2010 р.

ІРИНА ЯМБОРАК

Народилася 24. 04. 1965р. в смт. Отинія Коломийського району.

Психолог, громадська діячка в м. Лісабон (Португалія), де проживає та працює.

* * *

Хто в ці важкі дні в Києві перебуває,
Тих людей героями всіх я називаю!
Вони тримаються, як браття, як родина,
Не віддадуть ворогам рідну Україну!
Ми нація велика, славна і могутня –
Не зрадимо землі своєї і майбутнє!

05.12.2013 р.

* * *

Проснись, наш народе,
Вставай, не барися,
За святу Україну
Грудьми заступися!
Не дай їй знову
Ділити й розкрати
І, як за москалів було,
На коліна впасти!
Борися, народе,
Роби все, що зможеш,
І Господь Бог Всевишній
Нам усім допоможе!

16.12.2013 р.

* * *

Степан Бандера – ідеал
Українського люду,
Сердечна шана і хвала
Від рідного народу.
Життя його – наука нам,
Як землю захищати,
Національну гідність
У бою здобувати!
Ми гордимось, що був у нас

Відважний мудрий воїн,
Батько для повстанців,
Для нас він є героєм!
Клич його лине у віках –
Це заклик всемогутній!
Сказані Бандерою
Святій землі слова:
«Слава Україні!» –
Вічні, незабутні.
Їм відповідь, як Гімн,
Гідно прозвучала:
«Героям слава!»
Навіки слава!

09.01.2014р. Лісабон.

* * *

Ідем, бандерівці, вперед!
Майдан – ми теж з тобою!
І владі прийде цій кінець,
Українці повстануть до бою!
За одного вбитого – сто людей прийде!
Україна не скориться, не загине і не вмере,
Колосками ярої пшениці
У Євросоюзі рясно проросте!

22.01.2014 р.

* * *

Такий красивий, молодий –
Йому б на світі тільки жити!
А він не побоявся і пішов,
Щоб рідну землю захистити!
Не можу спинити гірких сліз,
Як важко зараз всій родині!
А на землі – кровавий слід
Борця за волю Батьківщини.
Цвіте нації, герою,
Сину гідний України,
Хай душа твоя у раю
Спокійно спочине.
А ми будем молитися
І Всевишнього просити,
Щоб кров твоя недаремно
У бою була пролита.

26.09.2014 р.

* * *

Українську бережіть,
Українською спілкуйтесь!
Її завжди боготворіть,
Від душі її цінуйте!

Вірно, чисто і правдиво
Наша мова в нас єдина!
І якщо ти не чужинець,
А наш кровний українець,
Не цурайся й не встидайся –
Українською вітайся!
Сутність наша в цьому є,
Рідний корінь – це святе!

16.11.2014 р. Португалія.

* * *

Ми – нація гідна, свого не зрікалися,
Тому що все рідне на українській землі!
Ми в світі живемо, бо руські топтали,
Забрали усе, щоб були ми раби!
А голодом як нас морили, в 30-ті,
Як тільки вставали, то були в тюрмі!
За волю України, усього народу
Боролися наші батьки і діди!

22.11.2014 р. Лісабон.

НОВІ ІМЕНА

ОЛЕКСАНДРА ВІНКОВА

Народилася 24.07.1953р. в с.
Глибока Коломийського району
Івано-Франківської області, де й
проживає.

Пенсіонерка. В минулому –
працівниця трикотажного
ательє.

БОЖЕ ОКО

О, скільки зневіри на світі!
І стільки ж і зла.
А скільки сонячних квітів!
І стільки ж добра.

Усе те між нами росте –
Довго й широко.
Хто чого більше збере,
Розсудить Боже око.

ХРИСТОС ЖИВЕ В МЕНІ

Ісусе мій! Спасителю мій милий,
До твого серця стежка зацвіла,
І я іду по ній з сумлінням щирим,
Щоб зачерпнути з нього ласки і добра.

І ще черпнути хочу я мовчазного терпіння,
Зірвати з серця терня болю й мук
Й прийняти чашу світлого спасіння
З Твоїх божественних зболілих рук.

Тоді сплету вінок із правди, вдячності,
любові,
Вклонюсь і покладу Тобі до ніг
Й Тобі скажу – Спасителеві своєму:
– Не я живу, а Ти живеш в мені.

ПРОМІНЬ ХРИСТОВОЇ ПРАВДИ

Розгубилось Христове стадо
Бездоріжжям марних мрій,
Бо підлесливо точить зраду
Спокусливий змій.
Точить зраду, жало пускає,
Дорогу стелить в безодню зла,
Та чорне марево заступає
Світла Божого іскра.
Те Світло Боже горить любов'ю
І гріє ласкою нам серця,
А ми черпаємо покору й послух
І з цього вічного джерела.
Бо де покора, там і спасіння,
Там радість любо нам зацвіте.
То Вищий Розум дав розуміння –
Не тільки хлібом людина живе,
А духом Божим, святим, єдиним,
Що нас шукає долиною сліз
І вірою теплить всі наші провини,
Хоронить від злоби й спокус.
Відкриймо навстіж довір'я щире,
Його освятить Правда Христа,
І в Божий світ ми підемо з миром,
В любові Божій врятуємо серця.

*

*

*

Неправий світ у тіні зла,
Полонить всіх у свої руки.
Ми розпинаємо Христа,
Гріхами множим Його муки.
Яка ціна зболілих ран?
Яка ціна святої крові?
Та запитаймо у Христа –
Розп'ятої за нас любові.
Мовчить наш Бог – тягар гріхів
Усього світу взяв на себе,
Інакше Він би не зумів
Нас поєднати з небом.
Відкриймо двері каяття
Ключем Христового терпіння
Й спокути щирої сльоза
Обмиє від гріхів сумління.
І стане чистою душа,
Бо скресли вже невіри крила,
І Божя ласка пресвята
До неба двері нам відкрила.

СЛОВО БОЖЕ – ЗЕРНО

Кинув сівач край дороги зерно,
Птиці небесні умить позбирали.
Слово Боже – зерно, та його
Люди у душі черстві не прийняли.
Знову кидає сівач те зерно –
І падає в сіре каміння.
Можливо б воно і зросло,
Та бідні серця ті довір'ям.
І сіється – сіється слово – зерно,
Посипалось в терня колюче.
Як гарно воно вже зійшло
І тягнеться в небо квітуче!
Та марний багатством жорстокий цей світ,
Себе він скарбами земними вінчає,
А слово живе, щоб не дало свій схід,
У спрагнені душі ніяк не пускає.
На доброму ґрунті зерно проросте,
Лиш вирвати треба той терен з корінням,
І вітер ласкавий ураз рознесе
У чисті серця чисте Боже насіння.

ДЕРЕВО ЛЮБОВІ

Любов – це корінь всіх чеснот,
Теплом душі його плекаймо
І заморозити це чистеє єство
В свідомості своїй не даймо.

Бо з цього кореня розкішно проросте
Любові дерево величне.
І, хто лелієв це духовне джерельце,
Воно свої плоди зірвати всіх покличе.

Живіться лагідністю, ласкою, добром
І правдою, надією, довір'ям гожим,
А чистота солодка геть відкине зло,
І мир розквітне милосердям Божим.

КНИГА КНИГ

Відкриймо вічних правд священну книгу
І попросімо Небесного Творця,
Щоб мудрістю своєю розтопив зневіри чорну кригу
І осінив любов'ю стомлені серця.
Щоб дав нам зрозуміти істину величного спасіння,
Де торжествує справедливість нашого буття,
Й тоді бо Божий мир над всяке розуміння
Збереже в любові нас до вічного життя.

СХІД СОНЦЯ

Голубий світанок мріє над полями,
Ще дрімає в стрісі пташка зимова,
А я вже малюю сонця схід словами,
Пензлик чарівний – моя душа.

Все сильніше грає горизонт фарбами,
У моїх очах незаймана краса,
І в душі співають всі мажорні гами,
Бо пливе у небо куля вогняна.

Золотиться поле і верба в долині,
Зайнялася в небі хмарка молода.
Променева скрипка над землею лине,
Відміряє днину Божая рука.

ТЕТЯНА НАГОРНЯК

Народилася 23.01.1996 року в селі Нові Кривотули на Прикарпатті. Навчалась у Новокривотульській ЗОШ. Закінчила Івано-Франківський ліцей для обдарованих дітей хіміко-біологічного профілю.

З 2013 року навчається у Львівському національному університеті ветеринарної медицини та біотехнологій імені С. З. Гжицького.

* * *

Кого ти любиш, скажи, коханий!
Розкажи, хто тривожить твої сни?
Скажи, хто весняним дурманом
забирає тебе у весні?
Невже така прекрасна осінь,
що літа теплого не хочеш.
Невже у неї голубі очі,
а карі мої плачуть щоночі.
І руки її ніжніші за мої,
цілунки солодші у тисячу раз!
Чого ж ти, коханий, моє серце тривожиш?
Якщо ти на вік її раб...

*

*

*

Вона просто любила, а любила осінь.
Вона просто бажала, а бажалось літа.
Та зима настала – і померзли весняні квіти...
За зимою будуть знов весняні квіти,
За весною буде знов жадане літо.
А за літом – осінь і її кохання,
Та розіб'є щастя та зима остання.

ЛЮБЛЮ ЖИТТЯ

Люблю життя за те, що я живу,
За те, що сонце мене гріє,
Що місяць, зорі світять уночі,
За те, що Бог дає мені надію...

За різнобарвні квіти, за весну,
За веселку в небі кольорову,
За літній дощ і вранішню росу,
Що соловейка чую знову й знову.

За безкорисливість Господньої любові,
За дні моєї юності чудові,
За те, що бачу я батьків своїх,
За щирий і дзвінкий дитячий сміх...

*

*

*

Не сплю ночами, думаю про тебе,
Скоріше б вже побачилися ми!
Чи знаєш ти, як мені потрібен?
Без тебе важко жити на землі.

Мою любов не порівняти з океаном,
Вона безмежна і не має берегів!
Люблю тебе я щиро, без обману.
І хочу щоб мене ти теж отак любив!

Я ЗАКОХАНА ДО НЕСТЯМИ

Я закохана до нестями, закохана в осінь,
В ту прекрасну пору золоту!
Я закохана до нестями, закохана в гостя,
Що прийшов у ніч чарівну.
Його ніжний задумливий погляд,
Він пронизував мене наскрізь усю!
Я на хвилюк зазмерла і тихо прошептала:
Тебе я люблю.
Вже давно у своєму серці плекала до тебе любов.
Зрозуміла тієї миті, хочу бачити тебе знову й знов.
І подумала: це, напевне, навічно,
Від таких почуттів розірвусь.
Я не в силі їх втримати, віриш?

Та в коханні своїм не зізнаюсь.
І не втримала сльози свої я,
Як побачила не до мене прийшов.
Не мені приніс білі квіти,
Не мені розказав про любов.
Я закохана у негідного гостя,
Який серце забрав і пішов...

* * *

А я піду туди, де світить сонце,
Розправлю крила й в небо полечу.
Життя сумне, а світ брудний, жорстокий...
Я вільна птаха, я прагну чистоти.
Буденність й клопоти земні
Заполонили душі вже давно людські,
А я до волі і до світла хочу линути!
Так хочу ту земную пропасть я покинути.
І душу від гріха очистити своєю
О Боже! Дай мені сили, я тебе прошу!

* * *

Якщо хтось щось погане про тебе розкаже мені,
Я йому не повірю, не повірю, ні!
Коли хтось щось хороше про тебе розкаже мені,
Я і йому не повірю, не повірю, ні!

Я хочу тебе пізнати сама.
Яка ти людина, чи добра, чи зла?
Ніжна, а може жорстока,
А може взагалі ти людина дволика?

Я хочу пізнати тебе з кожного боку,
Бо мрію по житті з тобою іти одним кроком.
А те, як тебе розсудили інші всі,
Я не буду того слухати, не буду, ні!

о. РУСЛАН НАДВІРНЯНСЬКИЙ

Народився 06.03.1972 р. в Коломії.

Служить настоятелем УГКЦ Різдва Пресвятої Богородиці в селі Стопчатів (прис. Борисівка) Косівського району та настоятелем УГКЦ Святого великомученика Дмитрія в селі Ковалівка Коломийського району.

Мешкає в с. Кути Косівського району.

БОЖИЙ ДАР

Словом Господнім сотворене небо,
Божою волею з'явилась Земля,
З подиху Святого почалось життя.
Також створено зло і добро,
Сонце і зорі – творіння Його.
Сон – це є чудо, розум – краса,
Мрія – то щастя, думка – стріла,
Страх – то неспокій, любов – благодать,
Все, що Бог дав, не всі зуміли взяти.

*

*

*

Вставайте, любі мої братці,
Вставайте волю здобувать
І Україну нашу славу
З тяжких кайданів визволять.

Вставайте, хто себе вважає
Синами й доньками української Землі,
Вставайте, хай ніхто не погордує
Добро зробити у житті.

Вставайте, Україна наша чахне,
Ярмо Москви нам треба скинуть геть,
Вставайте, бо в повітрі знову пахне
Те приневолення і московська гидь.

Вставайте, хто ще в спромозі думать,
Хто має власну мрію і слова,
Вставайте, хто сміливий,
І голосує не тільки – «ЗА».

* * *

Не я вірші свої пишу,
А Бог рукою мені водить,
Я лиш думки Його ловлю,
Бо десь там Істина
По світі бродить.

Ця Істина, – то Боже Слово,
Що ллється Ласкою з небес:
Правдива віра, рідна мова,
Любов до Бога, що Воскрес.

Воскрес Господь, – Він ради нас –
Людей лукавих, злих, фальшивих;
Колись сказав нам Божий Глас:
«Спасу лиш тих, моєму серцю милих».

А милі ті, що знають Бога,
Що Серце Непорочне бережуть,
Хто голку святості у сіні стόга
В життєвій фальші віднайдуть.

Хто вміє, як казав Творець:
«На зло людське добро подати»
І в бій зі злом, як лицар-молодець,
На всій Землі лукавство подолати.

Хто вміє зрозуміти ці слова,
І ті слова, що дало Слово,
Найбільша заповідь: Любові-мова,
Це істина життя, спасіння-соло.

Пишу цей вірш, і сам не розумію,
Ці слова ллються з глибини душі,
Цю мудрість Божу я зумію
Донести грішнику в житті.

ПОКАЯННЯ

Грішний – я,
Грішні мої руки,
Грішні ноги, тіло і душа.
О, Господи, о, Всемогутній Боже!
О, святі люди, Райські Небеса!
Простіть мене, бо грішний дуже,
Простіть, болює моя душа.
Я каюся, як каявся розбійник,
Розп'ятий поряд із Христом,
Каюся..., бо я – негідник,
І відпокутую усе постом.
Простіть мене, бо каюся я щиро,
Слова виходять з глибини душі.
Простіть, і Благословіть Миром,
І Святості Зорю подайте Ви мені.

ДУША БЕЗСМЕРТНА

Я вірю, що душа безсмертна,
І не лише на цьому світі,
Бо на землі пройду крізь терна,
І все це, як короткі миті.

Я пригадаю знов, між іншим,
Життя своє, як річ дочасну,
І розтривожу своє серце,
В віршах своїх безсмертним стану.

І пам'ятати будуть люди
Слова пророчі у віршах,
І будуть різні спори-пересуди
Про душу, Боже, у церквах.

Лише одне я твердо знаю,
Що жити буду вічно на землі,
Бо людям щиро помагаю
Добром і щедрістю душі.

ХРИСТИНА ОЛІЙНИК

Народилася 20.10.1977 р. в селі Угорники Коломийського району Івано-Франківської області, де й проживає.

Сестра-господиня Отинійської районної лікарні №1.

ЖІНКА

Прекрасна жінка на руках тримає світ
І квапиться щодень і щохвилини,
Щоб ні на мить не зупинився часу хід,
Цвіт усмішки не зник із вуст дитини.

Аби України мовою співали юні солов'ї
І кущ калини наливався при дорозі,
Землицю пестили квіточки запашні,
Чужими люди не були на власному порозі.

А птах війни не прилітав ніколи у наш дім,
Сини-дубочки україночок-красунь кохали,
Клубочок мрії біг аж до ясних зір,
А на землі хліба щоб золотом буяли.

Не задрімай же, жінко, не спіткнися Ти,
Чарівна, Всесвіту усьому посміхайся.
Тобі судилось землю, як дитя, нести.
Бог материнство дав, не відрікайся!

ВЕРТАЙТЕСЯ, СИНІ, НА УКРАЇНУ!

Не залишайте, люди, Україну,
Вертайтесь, хоч у мріях до села
І не забудьте батьківську стежину,
Котра Вас в світ широкий повела.

Згадайте, діти, материнські очі
І сад квітучий рано навесні.
Хіба не сниться Вам усе щоночі,
Хіба матуся не співає Вам у сні?

Чи то не Вас чекає батько сивий,
Вдивляючись у даль, щодень стоїть,
А поруч крутиться, напевно, син Ваш
І виглядає: «Таточку, приїдь...

Удома добре й весело улітку,
Я величезне яблуко зірвав.
Я ним ні з ким не поділився, татку,
Хотів, щоб Ти його покуштував.

Бо такі яблука, теплом налиті,
Ростуть лише у дідуся в саду.
Не забарися, тату мій, у світі,
Допоки я Тобі гостинці бережу».

Вертайтеся, сини, на Україну,
Доки сади ще родять у селі,
Доки тремтить ще мрія в серці сина
Й на Вас чекають сиві матері.

МАМИНЕ ТЕПЛО

Всю ніч гуляв несамовито вітер:
Ламав дерева і калічив квіти,
Об білі сукні бруд він витер,
Сам уквітчався юним цвітом.

Солодкий сон збудили чийсь сльози,
Ви до грудей пелюстки пригортали,
І забувались вітрові погрози,
Навіть глибокі рани заживали.

Сховались зорі у густому вітті,
Заводив ранок пісню солов'ями,
І мертві квіти, ласкою зігріті,
Знов оживали на долонях в мами.

СЕЛО

Село наснилося мені ввісні:
Така вродлива йде мені назустріч мати
Між яблунь, що квітують навесні
І заглядають гіллям в вікна хати.

Ще сниться запах літа у селі
І на долонях мозолі у тата й мами.
Вже трави в полі покосили косарі,
А серпень котить яблука садами.

І перша вчителька у школі за столом,
Немов мене вона чекає там і досі.
Ось зморшки в неї пролягли чолом,
А в погляді – ласкава тиха осінь.

Прокинувшись зі сну, збираюсь у село,
У мамин сад, до отчого порога,
Доки сніжком іще не замело
І не задуло вітром пам'яті дороги.

МАРІЯ ПІДДУБРІВНА

Народилася 23.03.1960 р. в с. П'ядики Коломийського району Івано-Франківської області. Проживає в с. Годи-Добровідка.
Домогосподарка.

НАСНИЛОСЬ

Наснилась білесенька хата,
На хліб і на ласку багата.
За кожним вишневим садочком
Ясніли віконця рядочком.
О, милий садочку медовий,
До осені весь кольоровий!
Тут див, як у казці, багато:
Чарівний і сильний йде тато,
Матусі усмішка щиренька
Теплом зігриває серденька.
Батьки, наче ті голуб'ята,
Ми з братом, ще зовсім малята,

А скільки несли нам горіхи
З садочків і радості, й втіхи!
Я очі відкрила, здригнулась,
До істини знов повернулась:
Дитинства мені не вернути,
Минуле ніяк не забути.
Давненько немає вже тата,
Та тішиться мамою хата.

НАЙРІДНІША

Співайте, матусю, співайте,
Як жайвір пісні в високості,
Добро в наші душі вселяйте
Для віри в душевному зрості.

Хай роси іскряться сріблясті
На полі, що Ви засівали,
Щоб жили всі люди у щасті,
Щоб мову свою цінували.

Простіть, сивокрила голубко,
За всі ті недоспані ночі,
Нам в будень і свято так любо
Встеляли красу перед очі.

Всі ваші страждання вплелися
У скроні й до кіс сивиною.
Ви часто казали: «Молися!»,
Ви все це творили любов'ю.

Мов пташки, літа відлетіли,
Тепер йдем по вашій стежині,
Ми вдячні за те, що зуміли
Чуття зберігати родинні.

МАТУСИНІ ПІСНІ

Моєї матусі пісні
Зіткалися з страждань і любові,
Освітлюють стежку мені
Порадою доброю в слові.
Мов хвилі, слова хлюпотять,
В них зірка із неба сіяє,
Мрійливі думи летять,
Весь сум від сердець відлягає.

УЧИТЕЛЬКА

Висока, вродлива, струнка, наче пава,
Розумна така в клас тихенько вступала.
Кмітливії очі, душевна краса,
Навкруг голови туго вилась коса.
Тихенька, розважна, зіниці, мов зорі,
Доступна, проста, очі лагідні, добрі.
У Вас доброти ми багато взяли.
Спасибі, путівку в життя нам дали.

ВІРНІСТЬ УКРАЇНІ ЗБЕРЕЖИ

Мати – Україна. Ти – дитя,
Люби ту мову, пісню солов'їну,
Неси чесноти крізь усе життя,
Запам'ятай це, мій любий сину!
Нам Бог дає щедроти з висоти,
Засій добром життя стежину,
Зерном любові, ласки, доброти
І пісню всім даруй любиму.
Будеш дар долі відкривати
І до своїх дітей нести,
Все рідне серденьком кохати,
Щоб Україні вік цвісти.

ЖИТТЯ МОГО ЦВІТ

О мамо, мамо, поруч лиш зростати.
Ви наша зоре! Як Вас ще назвати?
Ця вправність в праці і краса у слові,
В чеснотах вчили жити, у любові.
Ви у світлиці наше сонце ясне,
Зітрієте і хату, і серденька.
Ви бачити навчили все прекрасне,
Ви наша мила, рідна, дорогенька.

ТАКІ-ТО ДИВА

Весна навстіж двері відкрила
В простори казок і краси.
— Виходьте, — ласкаво просила, —
Хто в поле, хто в гай, хто в лісі.
А сонечко теплим промінням
Проникло в озера, в моря.
— Не здайтесь тривогам, терпінням! —
Моргала із неба Зоря.
Верба здивилась у воду,
Де синя небес далечінь,
Забувши про власну вроду
І про те, що від неї є тінь.
Берізоньку вітер гойдає,
Вплітаючи в коси пісні,

Ромашка в траві розцвітає,
Аж пишеться віршем мені.
Такі-то дива за порогом,
Що зразу усе не збагнеш.
Краса вся ця виткана Богом
І доля, якою живеш.

ГОЛГОФА

Голгофа – це болю вершина
Ісусових мук і страждань.
Господь нам віддав свого Сина
На здійснення всіх сподівань.
Бог жертвував Сином єдиним,
Без жодних гріхів і провин.
Таким благородним, любимим,
Щоб нас відкупив Божий Син.
Прости, Сину Божий Ісусе,
За муки, за болі усі.
Вчу діток і щиро молюся:
– Не дай, Боже, смерті в грісі.
За нас Ти вмирав в страшній муці,
Для нас Ти, Ісусе, Воскрес.
Щасливі ми в Твоїй поруці,
Аж думка зрина до небес.

ДЖЕРЕЛЬЦЕ

ЗОРЯНА ВОЛОЩУК

Народилася 08. 09. 2006 р.
в селі Уторопи Косівського
району.

Учениця 4-го класу
Уторопського НВО.

Я З ТОБОЮ!..

Присвячується дітям з зони АТО

Я з тобою,
Не плач, не сумуй –
Я за тебе попрошу у Бога.
Я з тобою,
Новий друже ти мій.
Хай відступить і біль, і тривога!

Боже милий,
В образи не дай
Ніжну душу дитячу – лелечу.
Боже милий, її вберігай,
Хай зігріє і слово далека.

Я з тобою!
Не плач, мужнім будь.
Живи завжди з підтримкою, в мирі
З новим сонцем. Мене не забудь!
Радій зустрічам новим,
А ще – кожній днині!

Я з тобою!..

2015 р.

УКРАЇНОЧКА

Я україночка маленька,
Я україночка гарненька,
Буду я отут зростати,
Рідний звичай пізнавати.

Бо люблю я синє небо,
Бо люблю красу землі,
Більш нічого і не треба,
Лиш пісню заспівай мені.

Що на моїй Батьківщині –
Слово найчесніше,
Що на моїй Україні –
Мова наймиліша.

Іще в нас, на Україні,
Казка найсправжніша,
Тільки тут, на Україні,
Мати найрідніша!

2015 р.

ПОРИ РОКУ

Он небо яке голубе
І навкруги садовина цвіте,
Бистра вода у струмки потекла,
Разом з променем теплим весна прийшла.

Он жито вже колоситься, тремтить,
Грізною зливою небо гримить,
Суниць й черешень назбираю повно –
Разом з радістю літо прийшло.

Ген дерево різними барвами грає,
Тепло дня і ночі вже минає,
Яблук, слив, груш повен кошик в цей час,
Разом з щедрістю – осінь у гості до нас!

Снігом сипле, мете, замітає,
Ні дороги, ні стежки немає,
На шибках розцвітають квіти,
І радіють зимі всі діти.

2015 р.

ПОЛІТ МРІЇ

Я лечу насвітанку,
Я лечу зранку...
Я літаю – і нічого не думаю,
Я літаю високо – мрію!

Я літаю, бо знаю –
Вірні, сильні крила маю.
Я лечу, я лечу, я літаю,
Ніби в небо «пірнаю».

Я лечу насвітанку,
Я лечу зранку...
Я лечу... Просинаюсь...
Що літала і де – не признаюсь!

2016 р.

ТАЄМНИЦЯ

Ніч прийшла, темна і тиха,
Зорі-намиста свої розсипає,
Місяць-хазяїн танець заводить,
Поміж зорями-паннами ходить.

Місяць свою таємницю ховає,
Про неї жодна людина не знає,
Бо як тільки він вийде на небо,
Натрудженим людям спати потреба.

Сон присниться мені і тобі,
Про що – знає лиш місяць вгорі...

2016 р.

МИТЬ НАТХНЕННЯ

Натхнення я шукаю
У простих речах:

За вікном у небі, в журавля ключах.
І щойно з'являється
Іскра в очах,

Я знаходжу риму
У твоїх словах.

2016 р.

ДО ДНЯ МАТЕРІ

Мамо, мамо, мамочко!
Вже виглянуло сонечко,
Хотіло Тебе привітати,
Бо настало Матері свято.

Мамо, мамо, мамочко!
Всміхнулась Тобі квіточка
За те, що Ти у мене є,
Любе сонечко моє.

Мамо, мамочко, матусю!
Я до Тебе пригорнуся,
Привітаю з ніжним святом –
Щастя й радості багато!

Мамо, мамочко, матусю!
Я за Тебе помолюся:
Щастя й ласку май від Бога
І ніякої тривоги!

2016 р.

ДО ДНЯ ТАТУСЯ

Я з Тобою, як за муром-стіною.
Близько Ти чи далеко,
Раду звістку від Тебе
Принесе нам лелека.

Ти – надія, натхнення і сила,
Щоб хвилина і мить була кожна щаслива.
Ти працюєш і твориш
Від ранку й до ночі,
Тож здоров`я Тобі ми бажаєм охоче!

Щирий, добрий, розумний і сильний,
Нами, дітьми, дужелюбимий.
Найщиріші слова всі – Тобі,
Ти ж – опора всієї сім`ї!

2016 р.

ПТАШИНІ ТУРБОТИ

Маленька пташина
В саду щебетала,
Для свого сімейства
Гніздечко звивала.

Вона ж бо маленька
Весело співала,
Раділа, трудилась,
Аж гілка гойдалась...

Сумує пташина,
Бо вже вечоріє,
Бо сонце сідає
І знов холодніє.

Мала щебетушко,
Ти не сумуй,
Колискову тихенько
Всім подаруй.

Бо завтра знов сонце
З-за обрію блисне,
Знов клопіт, турботи,
Знов вечір, колиска...

2016 р.

ЗВІСТОЧКА

Прилетіла мені звісточка,
Принесла її ластівочка.
Пташка мені розказала,
Що таке вона довідала.

Там на горі горобці,
Трудівники-молодці,
Знайшли калиноньку
Квітучу, красивеньку.

А край води у долині
Друзі її соколіні
Знайшли розлогу вербу,
Кучеряву, молоду.

І калина, і верба –
Доля моя молода.
Як калина, я красива,
Як вербичка – терпелива.

2016 р.

ГАЛИНА ЛЕСЮК

Народилася 22.03.2005р. в селі Ковалівка.

Учениця 5 класу Ковалівської ЗОШ І-ІІІ ст.

Переможниця (І місце) обласного етапу XVI Міжнародного конкурсу з української мови ім. Петра Яцика.

Стипендіатка Коломийської РДА в 2016/17 н. р.

ЛІТО

Дивний кінь з полум'яною гривною несесться над горами і ярами, над лугами і озерами...

Куди він так спішить? До мене! До тебе! До нас!

А що то за вершник на ньому? То Літо! А Літо – це...

Це солом'яний бриль, обтиканий китягами калини, павичевим пір'ям, гілочками глоду, пучечками хмелю.

Це кошичок, наповнений ягодами, яблуками, медовими динями...

Це віночок, сплетений на Івана Купала із ромашок, маків, деревію, чебрецю...

Літо – це оченята... Сині оченята польових волошок, карі – чорнобривців, зелені – любистку.

Це снопи пшениці, жита, ячменю, обперезані веселкою, один кінець якої зачепився за гіллячки старого дуба, а другий – за високий горб.

Літо – це... Лісові галявини, де пахне так, ніби там хтось варить суничний джем або ожиновий компот. Це голубі стрічечки-річечки, у яких сонечко миє свої ніжки, коли йде спочивати на хмаринку – пухову перинку.

Літо – це... Це все, що мені до вподоби, все, що я люблю... Пасіка з обкусаним бджолами бортником, маленькі калюжі після дощу, в яких купаються горобці, шовкові трави на леваді, в яких ловимо коників-стрибунців, теплі вечори, коли здається, що і зорі, і місяць, і небо співають колискову не тільки мені, а й усьому світові...

ДЯКУЮ

Дякую... Як часто ми чуємо це слово впродовж дня! Дякують водієві, що підвіз, продавчині, що обслужила, перукарю, що підстриг волосся, лікарю, що надав допомогу... А мене бабуся змалку вчила дякувати за все Богові: за хліб на столі, за здоров'я, за батьків, які подарували мені життя. Також вчила дякувати за все, що нас оточує. Тому я дякую криниці за її цілющу воду, соловейкові, що виспіває над кущем

калини, стежинці, що веде мене в поле, де вусаті колоски жита лоскочуть мене, коли лягаю і дивлюся на хмаринки, що пливуть десь далеко-далеко...

Дякую ясному сонечку, що пестить мене щоранку і будить подивитися на соняшник, який струшує з себе крапельки роси.

Дякую тихому вечору, до якого в гості приходять зорі й місяць, щоб разом усьому світові співати колискові пісні.

Дякую дощикові, що наповнює водою наш старенький ставок із високим очеретом... а ми потім купаємося в ньому, лякаючи зелених коників-стрибунців і жаб.

Дякую... усім і усьому за казку мого життя, за красу барв, за веселку в небі, по якій я їду до своїх мрій.

ІМ'Я

Є слово, з яким людина не розлучається ніколи. Коли народиться дитина, до неї це слово приходять першим. Воно має бути дзвінким і красивим. Це – ймення твоє.

Ім'я вирізняє дитину з-поміж інших, супроводжує її у щасті й журбі, у життєвих випробуваннях.

Ім'я з'єднує нас із батьківською хатою, рідною мовою і культурою, минулим і прийдешнім. Ймення

окремих людей зливається в симфонію краси, несе у світі відлуння вічності.

Я – Галина, з грецької – «безтурботна, спокійна». Матуся розповіла мені багато цікавого про моє імення. У Галини дуже сильна воля, вона справжня трудівниця. Все їй цікаво в цьому світі. Для нього вона відкрита – і світ відкритий для неї. Головне, вона не втрачає віри у власні сили. Здатна заради близьких людей на самопожертву, подвиг. Відрізняє Галину завзятість, саме з нею вона йде по вибраному шляху, звернути з якого її неможливо.

Я дуже вдячна своїм батькам, що нарекли мене Галиною. Можливо, моє ім'я колись допоможе добитися значних успіхів, можливо, я зумію зробити щось корисне для рідних, свого народу і України. Я буду жити так, щоб не заплямувати свою честь, гідність і своє таке гарне ім'я.

МОЄ ВІДОБРАЖЕННЯ

Усе загадково-дивне в цьому світі: квітка і плід, сонце і зорі, найменша крапля дощу і найдрібніша піщинка на березі моря. Та найзагадковішою, на мою думку, є сама людина.

Чи не тому вона може годинами простоювати біля дзеркала, розглядаючи себе, і ставити безліч риторичних запитань. І я не виняток, бо також люблю довго дивитись на себе у люстерко.

Я не горда троянда із легенди, але розумію, що красива. Особливо гарні у мене очі. Вони великі й виразні та ще й до того блакитні, як волошки. Завжди ясні, випромінюють доброзичливість. А вії! Якби я намальовала їх тушшю, то всі казали б, що я приклеїла штучні. Над очима у два боки в'ються густі чорні брови. Губи у мене пишні, повні і завжди, ніби намальовані. Ніс дещо задеркуватий вгору, але я не «заснайка». Щоки в мене завжди рожеві, а коли усміхаюсь, то на них робляться невеличкі пустотливі ямочки. Вони мені дуже подобаються, і тому я часто сміюся. Волосся у мене кольору стиглої пшениці, але дуже «неслухняне». Коли я його розпускаю, то матусі здається, що я ховаюся в осінньому лісі.

Я високого зросту, гарної тілобудови, умію зі смаком по-сучасному одягатися. А в основному я дівчина видна. Ой, іду я знову подивлюся у дзеркальце...

НОВОРІЧНА КАЗКА

Густий лапатий сніг падав у Новорічну ніч. За якусь мить обійстя уже було білим-білим.

Я вийшла на поріг і простягнула руку, чекаючи якогось дива.

І ось одна за другою почали сідати на теплу долоньку маленькі сніжиночки. Під світлом ліхтаря я старалась розгледіти кожную із них.

Вони були чудовими, не схожими одна на другу. Серед них можна було побачити і зірочки, і ромашки, і м'ячики, і дзвіночки. Деякі були схожі на павучків, деякі – на бджілок.

І тут тихо опустилася сніжинка-королева. Вона була найбільшою за розмірами і найгарнішою.

Чудовий візерунок нагадував розкішну білу сукню, розшиту маленькими діамантами. Тому і сіяла вона яскравіше інших. Я не відривала очей від цього дива природи, доки не залишилась на долоні тільки блискуча краплинка.

Мені стало сумно. Я повернулась до хати. Зачинивши двері, я завмерла. Під святковою ялинкою на стільці лежала розкішна біла сукня з маленькими прозорими намистинками.

Я сплеснула в долоні. Саме таку сукню я бажала одягнути на перше причастя! Невже це насправді, невже це не сон? Не сон – новорічна казка!

ОСІНЬ

Золоті узорі рудоволосої осені... Хто вас виткав? Хто розмалював? Яка чарівниця одним поглядом вкрила гори різнобарв'ям дерев, одним помахом руки відігнала у вирій журавлів, одним подихом охолодила воду в річках? Це наша Природа-матінка! Тільки вона вміє на Дмитрія замкнути землю на ключ, щоб

відпочивала аж до весни, до Юрія, коли вона знову збудить її.

Що ж, милуймося красою, ніжністю, а то й смутком осінньої природи! Ось дерева вже скидають своє ошатне, золотисто-багряне вбрання. Підстав долоню – і впаде листочок... Упаде і заплаче тугою небуття.

А ось і клумба. Де-не-де ще стирчать на ній зжухлі чорнобривці та хризантеми, що вже не тягнуться ні до сонця, ні до сонного місяця, що влігся в пухові перини.

Уже все навкруги слухає мінорну мелодію, яку природа грає на старенькому саксофоні. Навіть тінь від старого дуба, за чуб якого ще недавно трималася веселка, не може приховати своїх емоцій. Старий велетень знає, що осінь тільки вночі приносить страх, самотність, а вдень так приємно покласти руку на талію берізці і запросити її до танцю, нехай і повільного, але ще сповненого життя і урочистості.

А подивімося здаля на села, обрамлені різними кольорами. Десь-не-десь уже проглядають коричнево-чорні відтінки, але мережа золотих узорів все ж таки засліплює їх... Серед будиночків, неначе образочки, дерев'яні церкви, бані яких, здається, сягають неба і вічності.

Рай та й годі! Здається, що лише глухий чи незрячий не радів би цій Богом даній красі.

ОКСАНА ОЛІЙНИК

Народилася 31.03.2002 р. в с. Угорники Коломийського району Івано-Франківської області, де й проживає.

Учениця 9 класу Угорницької ЗОШ І – ІІ ст. Завдяки висловленій їй довірі вчительського й учнівського колективів обрана Президентом школи.

ЧОРНОБИЛЬ

30-річчю аварії на Чорнобильській АЕС

Синє небо, навіщо сирієш?
Де ви, квіти, чому гола земля?
Ясне сонце, а ти чом не грієш?
Куди поділись пісні солов'я?
Навкруги тільки сірі полотна
І нема ні садів, ні шкіл, ні осель.
Тільки гори, біль і скорбота,
Ось і все, що лишилось у нещасних людей.
Десятки фото, на них чорна стрічка.
Тридцять років пройшло, але час ліку не дав.

І за що? Питання одвічне!
Катастрофу таку Ти нам, Боже, послав?
В чому винні ненароджені діти,
Матері, батьки, бабусі й дідусі?
Невже їхня доля журавлями летіти,
Чорнобильським дзвоном дзвеніть звідусіль?
Річка Прип'ять в журбі зацімліла,
Двадцять шосте квітня, їй не забути цей день.
Це ж тоді АЕС полонила в своє лоно її дітей!
А скільки ще опромінених людей
І скільки сліз в українському краї!
Так несподівано приніс у той день
Чорнобиль птахів чорних зграю.
Вони несли біду на крилах,
О, той реактор – зловбий лиходій!
Це вже не місто, а радіаційна нива
І тільки сотні схожих, нереальних мрій!
Але я вірю: «Зона відчуження» розквітне,
Будинки заселяться людьми,
Засяє сонце світле-світле...
Й зародять рясно всі сади.
А зараз станьмо, любі друзі,
І помолімся щиро всі,
Подякуймо вічній заслuzі,
Тим, хто назавжди в землі!

НЕ ПЛАЧ, УКРАЇНО!

Не плач, Україно, прошу, не журись,
Сини твої вірні ідуть вже на поміч.
Скоріше, красуне, з колін підіймись
І витри з очей гіркії сльози.
У касках блакитних і стягом в руках,
Ще юні такі, крокують хлоп'ята.
Воля і слава країни в думках,
За Неньку ладні життя віддати.
Вони свідомо лишали дім,
Матусю стареньку й кохану дівчину,
Рушали на смерть із серцем палким,
За нас лили кров, за Україну!
Сонце давно вже погасло,
А Майдан, навпаки, запалав.
«Україні слава», – лунало гасло,
А ворог нахабно стріляв.
Щось тривожило тої ночі
Сотні мам, що чекали синів.
Ні на мить не зімкнулися очі,
Біль у грудях сльози котив.
Дівчина всю ніч без упину
Дзвонила, а там тишина...
Герої наші відстояли країну,
Та ціною свого життя!
І нам уже ніколи не забути
Той біль утрат, палаючий Майдан.

Героями судилося вам бути,
А ми позбудемся кайдан!
Надіюсь, Бог зустрів вас радо,
Свій рай прекрасний вам відкрив,
А небо й зорі – то розрада
Для всіх нещасних матерів.
Небесна Сотне, низько вам вклоняюсь,
Це ж ви стелили у майбутнє нам стежки.
Ви вічно в серці, з вами не прощаюсь,
Ви Ангели Вкраїни навіки!

МАМІ

Земля в багряному віночку,
Усе буяє серед трав.
Запах бузку в вишневому садочку,
Весняним духом серце огортав.

Мамині квіти розцвітали,
Півоній ніжні пелюстки.
У кожному краю пташечки співали,
Мов оживали із книжок казки.

Усе, що є, то все для неньки:
Проміння сонця із небес,
Усмішки діток чепурненьких
І день, що сповнений чудес.

Адже кому, якщо не мамі,
Віддати все земне добро?
До мами йдемо гоїть рани,
Під рідне й любляче крило.

Її любов є неосяжна,
А доброта не має меж!
Така мрійлива і прекрасна
Душа, де квітнуть сотні весн.

НЕ ШУКАЙ МЕНЕ

Не шукай мене, мила, прошу, не шукай,
Я за обрієм вже посміхаюсь зорею.
Я кохав тебе, люба моя, так і знай,
А тепер повинчався з сирою землею.
Вже не б'ється у грудях серце моє
І не ниють болючії рани.
Глянь на небо, я десь там є
І спущуся до тебе снігами.
Моя мила, не треба, не плач,
Розумієш, так мало бути,
Роз'єднала війна нас, пробач,
Але кулю не вдалось обминати.
Кохання моє, заглянь у наш сад,
Бачиш, там соловейко співає.
Будь сильна, бережи наших чад,
Скажи, що тато із неба на них поглядає.

Сім'я моя рідна, я вас не покинув:
Бачите дуб молодий,
То я оберігаю вашу хатину,
Щоб не підкрався ворог лихий.
Знайте, рідненькі мої ви,
Жертва не марна була.
Країну ми, як могли, боронили,
Щоб посміхалось дитя.
Щоб Україна була єдина,
А мами не знали, що таке біль,
Щоб розквітла наша країна,
А тим, хто поліг, – вічний спокій.

СИРІТСЬКА ДОЛЯ

Мені розказувала мама
І вчителька у школі теж,
Що наш Тарас родивсь в неволі,
Життя тяжким було без меж.

Що рано став він сиротою,
Подався у найми до дядя,
Сам обливався не раз сльозою –
Сирітська доля не легка.

Оксанка – радість білокоса
Сльозу втирала ту нераз.

Сміялась правда – гола й боса,
І ніби зупинявся час.

Сміялось сонце за горою,
Сади зелені розцвіли.
Обнялись радість із журбою,
Ягнята гнали до води.

ПОСЛАННЯ ШЕВЧЕНКА

Давно Тебе нема між нами,
Славетний, праведний Тарасе,
Але слова Твої пророчі
В народі досі не погасли.

Ти хтів, щоб люди всі єднались,
Жили у правді і у мирі,
Щоб рідне слово шанували,
Добром зігріли серця ширі.

З чужини щоб вертались діти
В садок вишневий коло хати
У ріднім краю жить й творити,
Щоб усміхалась рідна мати.

Слава Твоя повік в народі
Жила, живе і вічно буде,
А Твої думи, Твої пісні
Шанують і співають люди.

ЗАПОВІТ УКРАЇНЦЯМ

Зростаєте, мої дочки і сини,
І наливайтесь соком, мов калина,
Притулку не просіть на чужині,
Хай не сумує ненька-Україна.
І діточкам співайте у піснях
Про степ широкий і високі гори,
А на вишиваних вкраїнських рушниках
Даруйте щедрю і багату долю.

ШЕВЧЕНКОВЕ СЛОВО

Шевченкове слово – це молитва,
Хоч її не читають у храмах.
Шевченкове слово – це пісня,
Хоч її, як гімн, не співають.
Шевченкове слово – це мудрість,
Що сховано поміж роками.
Шевченкове слово – це вічність,
Що плине життя берегами.

УКРАЇНОНЬКО ТИ СИНЬООКА

Українонько ти синьоока
Жовтокоса красуне моя,
Грайлива й привітна, нівроку,
Твоя врода і мова твоя.
Кожне слово, мов пташка щебече,
Будить вранці сонну зорю,
А надвечір – тихенько колише,
Мов матуся дитину свою.
Мова так жебонить, мов струмочок,
В'ється змійкою спритно в гаю,
Далі котиком млосно муркоче,
Дивну казку шепоче свою.
Материнською піснею ллється,
Сильним гаслом лунає в бою,
Ніжним трепетом проситься в серце
Щоб стривожити душу мою.
Я блукала далеко по світу –
Ти мене виглядала з вікна,
Українонько моя привітна,
Люба мовонько ти чарівна!

СВІТ НА МЕЖІ

Коли сонце погасло і настала півтьма,
Коли небо горить, сльози ллє без кінця,
Люди в душі плюють без вини тягара,
Забувають святе ім'я Христа.
Очорняючи душі, гублять добро,
Гроші замінять сімейне тепло,
Гроші замінять кохання, рідню,
Та чи купим за них ми волю святу?
Чи на небо заберемо пачки купюр,
Може, купим по раю там собі тур?
Але Бог не відпустить гріхи за «гроша»,
Для нього важлива наша душа.
Але де тут нині правди шукать,
Коли світ тільки знає, що все купувать?
І, здається, ще трішки і все вже згорить,
Все зірветься і щезне у цю саму мить,
І розколеться під ногами земля,
І тоді зрозумієм суть всього життя.
Світ став нікчемний, та мить і спалахне,
Усе зло із планети слідом забере.
Покоління наступні будуть мати урок,
Що заздрість і зло – у пекло квиток,
А церква і Бог – спасіння від бід,
Світло злагоди на весь ненависний світ.
Висновок, звичайно, робити Вам,
Та життя вічне, людино, дивись не прогав.

ЄВА САБАДАШ

Народилася 02.07.2008р. в с. Уторопи Косівського району, де й проживає. Учениця 3-А кл. Стопчатівської ЗОШ І – ІІІ ст. Наймолодший дипломант відкритого районного конкурсу національно-патріотичної тематики «Свою Україну любіть».

МАЛІ УКРАЇНЦІ

Ось пішла я в другий клас
І гарненько стала вчитись.
Із усіма дітьми дружу,
Ні з ким не хочу я сваритись.

Я вчительку свою люблю і поважаю.
Що не знаю – все її питаю:
Що писати? Де писати? На якій сторінці?
Ось такі ми, допитливі, малі українці.

Я ЛЮБЛЮ СВОЮ ВКРАЇНУ

Я люблю свою країну:
Ліс і поле, сад і гай.
Я люблю свою родину
І батьківський рідний край.

Я люблю свою хатину,
В ній я мрію і росту.
Я люблю свою Вкраїну
І землю рідну бережу.

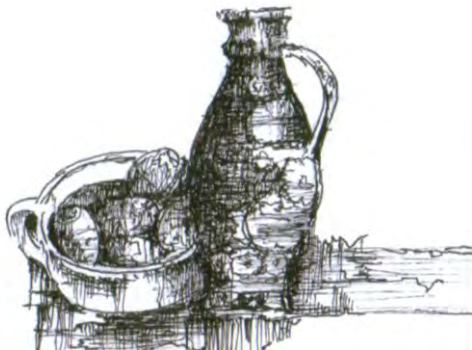
ХАЙ ЖИВЕ УКРАЇНА

Нехай не згине Україна,
Нехай вона завжди цвіте,
Нехай народиться дитина
І українцем хай зросте.

Нехай не згинуть українці,
Хай землю рідну бережуть,
Нехай посадять чорнобривці
Та в мирі й злагоді живуть.

ЛІТЕЧКО

І ось весна вже промайнула,
І тепле літечко розквітло.
Нам сонечко тепло дарує,
І пташка співом нас чарує.
Із річки діти поспішають,
Бо вдома рідні їх чекають.

ПРОЗА

ОЛЕНА ПАШНИК

Народилася 05.01.1951 р. в селі Ковалівка Коломийського району, де й проживає. Працювала заступником директора з виховної роботи та вчителем біології Ковалівської ЗОШ I – III ст., пенсіонерка.

ПІСНЯ – МОЯ ДОЛЯ

*Пісня і праця – великі дві сили,
їм я до скону бажаю служити...*

І. Я. Франко

Пісню називають голосом душі народу. Вона нездоланна і безсмертна.

Поет Дмитро Павличко називав пісню найнездоланнішою фортецею нашого народу, його світовою славою і вічністю. Не тільки той

безсмертний, хто напише пісню, але і той, хто її співає.

Пісня – це відбиток часу, вона містить в собі цілий світ людських почуттів і роздумів.

Скільки себе пам'ятаю – співаю... А любов до пісні мені передали мої дорогі, світлої пам'яті, бабуся Катерина і мама Марія. Чудове бабусине сопрано і мамин оксамитовий альт ніжно перепліталися над моєю колискою. З піснею росла, з нею подружилась у школі.

З нетерпінням чекала уроків музики, щоб поспівати. З великим задоволенням відвідувала оперну студію при Ковалівській середній школі, якою керувала покійна Грабець Галина Юліанівна, а також в усьому їй допомагав син Любомир Омелянович. Завдяки цим вчителям музики при школі був створений учнівський симфонічний оркестр. Ніби вчора бачу себе на сцені в дитячій опері «Коза-дереза», де співаю роль Лисички.

А в казці-опері «Вовк і семеро козенят» я виконувала роль сьомого козенятка, якого Вовк не з'їв.

Заняття в оперній студії послужили тому, що я ще зі школи дуже полюбила хоровий спів, з яким товаришую понині...

Пісня – моя доля. Минають літа, спливає життя, а пісня живе, бо вона вічна... Спогади про минуле теж зв'язані з піснею. Скільки їх переспівалося – веселих, жартівливих, сумних, патріотичних і дуже жалібних. У

пісні – історія рідного краю, його героїчне минуле, вірність і зрада, любов і розлука, щастя і недоля. Пісня вчить, як на світі жити, пісня лікує, пісня чарує, пісня труднощі долає і до боротьби закликає.

З приємністю згадую свою участь у хорі «Просвіта» при Ковалівському Будинку культури, що був створений в час Незалежності України. Керівником і диригентом хору була Богом обдарована людина, високо кваліфікований музичний керівник Боднарук Анна Дивонівна. Хор «Просвіта» був незмінним учасником кожного сільського свята, брав участь у районних, обласних конкурсах патріотичної пісні. На Галицькій Академії (2002 р.), присвяченій 60-річчю УПА, хор професійно виконав пісню «Ой три шляхи широкої» на слова Т. Г. Шевченка, за що був нагороджений грамотою і пам'ятним призом.

У березні 1998 року хорові присвоїли звання народного. Його репертуар поповнився новими піснями. На превеликий жаль у 2005 році в сім'ї пані Анни сталося горе: загинув єдиний син Руслан. Відтоді вона співає і керує лишень церковним хором. А хор «Просвіта» і донині носить звання народного. Тепер ним керує Оксана Дмитрівна Неміш. Володіючи великим музичним талантом, вона веде нас у чарівний світ хорового співу. В репертуарі нашого хору є також і духовні пісні.

Прославляючи Бога в піснях, я відчуваю Його близьку присутність. Духовна пісня, як ковток живої

води, освіжає мою душу, зціляє мене ліками Божого Милосердя.

*Про любов Його без міри
Лине пісня серед нас,
Буду я для Нього вірна
В кожний день і в кожен час.*

(із пісні «Лине пісня про Ісуса»)

А скільки тепла випромінює серце в піснях до Небесної Матінки Божої, що є нашою заступницею!

*Її Неустанний покров
Поміч дати все готов.
Гей, Карпати, усміхніться, вклоніться Марії,
І всі разом заспіваймо: «Радуйся, Маріє!»*

(із пісні «Через гори українські»)

Зараз хор працює над піснями «Боже великий, єдиний», «Понад Прутом моя Коломия», Гімном «Ще не вмерла Україна» і братиме участь 19 серпня 2016 р. у святкуванні 775-річчя Коломиї. А 24 липня 2016 року хор був учасником XIV Міжнародного фольклорно-етнографічного фестивалю «Коломийка – 2016», на якому 2507 осіб поставили рекорд України з одночасного виконання коломийки у танці і співі.

Пісня нікого не залишає байдужим. Дякуємо Богові, обдарував наш український народ співочим талантом. Яку силу має в собі народна пісня!

Минають віки, а народна пісня зберігає свою нев'янучу молодість. Пісня обстоює правду, чистоту, людяність. Вона, як мати-берегиня, – світоч віри і надії.

Я дуже люблю пісню, я нею живу, вона – моя незрадлива і щира порадниця. Мов у калейдоскопі, прокручуються в пам'яті пісні мого дитинства, пісні незабутньої молодості, творчої зрілості...

Час непроханого надвечір'я приходить непомітно, але душа все одно співає. Прошу Божого благословення на подорож чарівними стежками у дивовижний світ української пісні:

*Лети ж, моя пісне, лети!
Наша дума, наша пісня
Не вмере, не загине...
От де, люде, наша слава,
Слава України!*

(Т. Г. Шевченко)

01.08.2016 р.

ЯРОСЛАВА СТРУК

Народилася 28.03.1964 р. в селі Середній Березів Косівського району.

Учитель зарубіжної літератури Стопчатівської ЗОШ I – III ст. Живе в селі Люча Косівського району.

НЕОЧІКУВАНА ЗУСТРІЧ

Вечоріло. Сонячні промені тікали, ховаючись за обрієм, а сутінки густою пеленою окутували все навкруги.

Ольга Миколаївна сиділа в палаті біля важко пораненого бійця, якого все своє життя кохала і проклинала, любила і ненавиділа, втратила і зустріла знову.

Багато років тому вона на вихідні поверталася додому. Гомін на зупинці стихав, останні пасажирки сідали в маршрутки, а її автобуса все не було.

Раптом біля її ніг зупинилася машина, з якої вийшов справжній красень і запропонував підвезти

додому. Дівчина, впізнавши свого сусіда, всміхнувшись, сіла в червону іномарку. Водій жартував, розповідав кумедні історії дитинства. Пасажирка слухала, але думки її були десь далеко. Тихенько грала музика, а машина швидко мчала в рідне село, де на дочку чекала мати.

Стомлена, виснажена хворобою, вона лежала в ліжку, намагаючись посміхатися, але усмішка ніби кудись тікала з її обличчя.

Оля, ледве стримуючи сльози, розповідала матері про пари, лекції, практичні заняття. Мати все слухала, а згодом попросила принести їй невеличку шкатулку. Там не було дорогоцінностей, лише на поживклому папері – адреса. Тремтячою рукою вона подала дочці аркуш і наказала вивчити та запам'ятати. Зібравши останні сили, хвора розповіла, що на Сході живе тітка Марта, яку колись зрадив їхній сусід Микола, а батьки вигнали з дому і відцуралися дочки. Випивши повну чашу горя, вона втратила дитину, живе одна, але на її допомогу можна завжди розраховувати.

– Доню! – промовила мати, – вчися. Живи серед людей по-людськи і вони полюблять тебе.

– Мамо...

– Облиш, доню, сама бачиш, така вже доля.

Гарячі сльози заливали доньчині очі, серце рвалося від болю.

Пройшов місяць. Оля знову поверталася додому і біля її ніг зупинилася та сама іномарка, яка повезла її в рідне село до батька і молодших братів.

По дорозі хлопець і дівчина розмовляли, як старі знайомі.

Вдома Оля готувала вечерю, прибирала, перевіряла щоденники молодших братів і дуже сумувала, бо все нагадувало про маму, та плакати вона не могла: з неї не спускали очей брати-близнюки.

У домашніх клопотах пройшла субота, а в неділю потрібно було повертатися в місто на навчання. До зупинки її провів батько. Очікуючи автобуса, дівчина з далеку побачила знайому іномарку. Машина зупинилася, і водій чемно запропонував свої послуги. Обурений батько гнівно кивнув:

– Моя дочка не роз'їжджає на дорогих машинах, їй зручніше їхати автобусом. а ви, пане, їдьте собі з Богом.

Машина повільно покотилася по асфальті. Вражена поведінкою батька, Оля мовчки дивилася вслід.

– Ти знаєш його?

– Ні, – ледве видалила із себе дівчина.

– Добре. Таких треба оминати сотою дорогою.

Скоро під'їхав автобус, вмопившись в м'яке крісло, Оля махнула на прощання батькові рукою.

Проїхавши декілька кілометрів, автобус зупинився. Хтось розмовляв із водієм. Двері відчинилися, і в салон ввійшов Максим. Він забрав Олину сумку, і дівчина пересіла в його машину. Хлопець зізнався, що між їхніми родинами існує давня ворожнеча, але в нього немає злих намірів.

Вони їхали повільно, розмовляли, і Максим призначав Олі побачення, якого вона так довго чекала.

Хлопець виявився справжнім джентльменом: дарував квіти, підвозив крадькома додому, забирав з автобуса.

Так пройшов рік. Весною Максим поїхав за кордон, але повернувшись восени, знову чарував милу дівчину. Їй не потрібні були дорогі подарунки, вишукані ресторани, вона просто любила його і ніхто вже не міг заповнити її серце. Гультяй теж зрозумів, що до нього завітало справжнє кохання.

І знову настала весна. Максиму потрібно було їхати за кордон, але він запевняв дівчину, що скоро повернеться і вона стане його дружиною.

Поїздка затягнулася. А під серцем билася дитина. На телефонні дзвінки хлопець не відповідав. Час ішов, а Максим не повертався.

Оля відкрила стару шкатулку, знайшла пожовклий клаптик паперу, прочитала адресу і вирішила їхати на Схід, в невідоме містечко. Повертатися до батька дівчина не могла.

Знаючи характер згорьованого чоловіка, вона лише написала йому листа, в якому просила, щоб він простив свою непутящу дочку, бо приїхати вона не може: стид заважає показатися йому на очі.

Одержавши таку звістку, батько миттєво посивів, став мовчазним і постарів на декілька років.

А Ольга знайшла притулок у тітки Марти.

Немолода жінка була рада появи племінниці. Допомогала виховувати дитину і нарешті відчула себе комусь потрібною.

Одного разу, гуляючи із сином у парку, до Ольги підбігло біляве дівча років п'яти, яке схопило її своїми рученятами і мовило:

– Мамо! Мамо! Я знала, що знайду тебе. Я так тебе чекала.

Почувши ці слова, Ольга взяла дитину на руки, яка цілувала її в руки, тулилася і плакала. Підійшов сивий не по літах чоловік і сказав:

– Вибачте, пані, просто ви так схожі на мою покійну дружину...

Дитині було байдуже, що говорять дорослі. Вона горнулася до незнайомки, яку сприйняла за рідну неньку.

З цього часу Олег і Ольга не розлучалися. Маленька Софійка знайшла собі маму, Денисик – батька, Ольга – чоловіка і опору, Олег – друга і радника.

У лікарняній палаті, прийшовши до себе, хворий відкрив очі. Перед ним була Ольга. Він впізнав її. Скільки треба було сказати, порозумітися, але сили не вистачало.

Ольга Миколаївна приходила кожний день, приносила гарячі сніданки і обіди, купувала дорогі ліки, робила все можливе, щоб допомогти пораненому одужати.

Час ішов і лікував рани, а Максим так ніжно

дивився на Ольгу, як і в той далекий осінній вечір, коли зустрів її вперше.

Він їй теж був небайдужим, але проміняти сімейну ідилію на палке кохання Ольга Миколаївна не сміла. Вона надто любила своїх дітей і поважала свого чоловіка, тому зателефонувала дружині Максима, щоб вона приїхала і забрала його додому.

МАРІЯ ШЕПЕТЮК

Народилася 27.08.1958 року в селі Воскресінці Коломийського району, де й живе і працює вчителькою української мови та літератури в місцевій ЗОШ I-III ступенів.

Лауреат літературної премії ім. Леся Гринюка.

НЕ ВСТИГЛА

Олена вкотре перераховувала гроші, але сума не збільшувалась, бо лише кілька годин минуло від останньої лічби.

– День ще не минув, до вечора ще далеко. Може, ще хтось зробить пожертву, – втішала думкою себе жінка.

Від того часу, як почалися воєнні дії на сході країни, а її Славчик, як військовий та ще й розвідник, з перших днів війни перебуває на передовій, жінка не має ні спокою, ні втіхи від життя. Вона переймається одним: зібрати кошти на бронезилет для свого синочка. Не мають хлопці сучасної амуніції, бо не

готувалась до війни держава, ні армія, а тим більше – народ.

Мама, душа якої пройнята горем та жалем, тривогою та переживанням, всюди стукала у двері, щоб якнайшвидше зібрати потрібну суму.

– Хлопці воюють, як уміють, бо захищають свою Україну, нас із вами, щоб «сепари» не прийшли до нас у Карпати, та їм потрібно допомогти. Вони не мають касок, бронежилетів та інших засобів захисту, – говорила жінка кожному, з ким зустрічалася. Олена не гаяла ні хвилини, бо знала, що день на війні, як рік у мирі, і життя не лише її синочка, а й усіх хлопців в небезпеці.

Жінка одяглася нашвидкуруч і вирішила ще обійти своїх знайомих. Вдома їй не сиділося і не бралася ніяка робота. Серце не відчувало ніякої радості, хоч надворі віяло пахощами бузкового цвіту. Все оживало, цвіло, раділо, бо настала весна. А Оленині думки були із Славком: «Як він там? Може, швидко та завірюха закінчиться і не будуть гинути синочки.» Ні, була мить, коли серце здригалося від телефонного сигналу. Та, почувши довгоочікуване синове «привіт, мамо, це я – Ярик», трішки заспокоювалася і на хвилюку відганяла від себе страшні тривоги.

– Синку, як ти?

– Нормально, мамо. Воюємо. Набираємось навиків ведення бою. Наша армія давно не воювала, а

ми, покоління незалежної України, взагалі не уявляли собі, що колись прийдеться стріляти у живих людей.

– Славчику, тримайся. Бережи себе і своїх хлопців. Ти ж командир, розвідник. Ти так хотів ним бути.

– Та ми тримаємося, мамо, але проти нас місцеві із георгіївськими стрічками та російські кадрові військові.

– Славчику, я куплю тобі бронезилет. Не переживай. Я знаю, кожний день дорогий. Мені вже небагато залишилось зібрати. Хай тебе Господь береже.

– І вас. Потурбуйтеся за моїх синочків, якщо..., – хлопець не доказав своєї думки, щоб не ятрити і так зболене материнське серце, що по вінця наповнене неспокоєм та переживаннями.

Олена згадала випускний вечір сина, коли закінчував військовий інститут. Хлопці дуже емоційно виконували пісню про офіцерів. Всю душу вкладали у її виконання. Напевно, ніхто з них і не думав, що їм доведеться підставляти під приціл своє серце, під ворожий приціл. Молоді лейтенанти співали так натхненно, бо були горді, що стали офіцерами. І дуже було боляче Олені, коли одна із знайомих сказала: «І навіщо нам армія. Лише гроші кидаємо на вітер. Ми і так ні з ким не воюємо.» А сьогодні оці молоді офіцери стримують ворога, стали захистом усієї Вітчизни. Хтось встиг одружитися, комусь війна сплутала плани на майбутнє, а в когось обірвалася

ниточка життя: як у тій пісні – душа полетіла на небо. У війни свої закони і права.

За думками жінка не помітила, що підійшла до воріт приятельки. «Боже, будь зі мною,» – безсловесно промовила Олена.

Ярослав зі своєю розвідгрупою відправилися на завдання. Хлопці йшли обережно, тихо. Місцевість незнайома та й досвіду як кіт наплакав. Уже були на середині моста, як по них пройшлася кулеметна черга. Хлопці попали в засідку. Міст через річку Кальміус став останнім прихистком для розвідників. Земля прийняла їх героями.

Ярослава поховали в рідному місті. Містяни навколішки зустрічали і проводжали до вічного спочинку героя. Батько тримався, лише неслухняні сльози тоненькою цівкою текли по обличчю. Він витирав їх, а вони далі скапували із сумовитих очей. Олену напхали заспокійливим, але вона ще зуміла сказати:

– Люди добрі, дякую вам за поміч. Я збрала гроші на бронезилет, але не встигла передати синові. Я віддаю ці гроші волонтерам. Хай придбають бронезилет, може, чиємусь синачкові врятує життя.

Жаль і плач розривали душу кожного. Лише два маленькі хлопчики, які сиділи на руках у дідусів, не розуміли: чому усі плачуть, а їхній татко, такий гарний і добрий, такий молодий, так довго спить.

РАДІСНА НЕДІЛЯ

Усиновленого малюка Марина назвала Юрком. Вона його полюбила, як тільки глянула на немовля. Дуже турботливо до нього відносилась. Дитина ні в чому не відчувала потреби, хоч жінка сама виховувала сина, бо її, так званий цивільний, чоловік не захотів піклуватися про чужу дитину і повернувся до своєї родини.

Марина всю свою жіночу любов віддавала синові. Хлопчик теж любив свою матір. Ріс слухняним, розумним, розказував матусі навіть свої, хлоп'ячі, секрети. В усьому старався допомогти жінці, бо вона йому постійно повторювала: ти моя опора, моя надія.

Як Марина не охороняла тайну усиновлення, все одно якась «добра» душа відкрила таємницю хлопцеві. Юрко прийшов додому схвильований і почав грубо говорити з Мариною:

– Ти чого не сказала, що я тобі не рідний?

– А чого це я маю казати своїй рідній дитині? – на питання питанням відповіла жінка.

– Ти не бреш мені. Я не видам того, хто це мені сказав. Я тебе не зобов'язаний слухати. Ти мені ніхто.

Останнє слово страшно різонуло по Марининій душі. Цього вона не заслужила. Та хлопець і далі добивав словами її почуття:

– Може, моя мама краща за тебе, добріша, ласкавіша.

– Як вона може бути добріша, коли залишила тебе ще в пологовому будинку. Ти був їй непотрібний. Твоя доля її не цікавила. Вона не чула твого плачу, коли жінки годували своїх дітей, а вже потім котрась брала тебе, – жінка пішла у наступ і хотіла достукатися до дитячого серця, викликати у хлопця хоч крихітку співчуття до себе.

– Тепер, мабуть, ти і згодився б їй, майже дорослий, а, може, і ні. Не знаю, – відбивалася Марина від нападок підлітка.

– Я хочу її бачити, – не здавався хлопець.

– Якби не я, то ти ріс би у дитячому будинку, а далі тебе чекали інтернати. Там, у цих установах, ох як важко, не з медом. Усі діти звідти хочуть у сім'ю. Тобі пощастило, що я тебе усиновила. Хіба я тебе ображала? Чи в чомусь тобі відказувала? По мірі можливості я тобі купувала усе, що ти бажав. Завжди була біля тебе, коли ти хворів. Ти хоч це можеш поцінувати? – жінка слова брала із самого серця, краючи його на шматочки.

– Тебе ніхто не заставляв всиновлювати чужих дітей. Ти сама хотіла. Що, не могла своїх завести? Значить тобі цього треба було. А тепер я хочу знати, де моя справжня мама. Відведи мене до неї.

З цього часу у хаті не було дружньої атмосфери. Між матір'ю і сином були напружені відносини. Хлопець почав грубіянити, хамити мамі, не слухався її, хоча учився добре, бо на просьбу матері піти в магазин за продуктами відказував, що має учитися.

Така обстановка в сім'ї гнітила жінку і вона вирішила відвезти хлопця до його рідної матері.

– Добре, сину, я відвезу тебе до матері. Це буде у неділю, – якось увечері сказала Марина.

– Я з нетерпінням буду чекати цих вихідних. Тільки не підведи, бо ти можеш сказати, що тобі на роботу потрібно, – іронічно відповів хлопець.

Марина страшенно не хотіла, щоб надходила ота клята неділя. Вона не хотіла везти Юрка до його біологічної матері. Саме до біологічної, бо рідною себе вважала. Жінка боялась результатів відвідин. Боялась втратити хлопця, хоча й так уже не було такого синівського відношення до неї, як раніше. Не могла і відказатися від поїздки, бо уже пообіцяла і придумувати якусь причину не було потреби, та й хлопець зрозуміє, що вона ухиляється від обіцяного.

Із суботи на неділю ніч була безконечною. Марина ні на хвилику не стулила очей. Їй не давали спокою думки про наступну поїздку. Одна думка перебігала іншу. Що я скажу, як приїду? Як вона поставиться до сина? А може скаже повернути його. Як це повернути? Це – не річ якась, а людина.

Лише стало займатися на світ, як Марина підвелася із ліжка. Підготувала собі і синові одяг, сніданок, а далі боялася зайти у Юркову кімнату, щоб його розбудити. Годинник впевнено відкокував хвилини і час невблаганно рухався вперед. Жінка побачила, що тягнути час уже нікуди. Вона боязко

відчинила двері хлоп'ячої кімнати і тихим схвильованим голосом промовила:

– Юрію, вставай, на автобус запізнимось.

Хлопець спросоння щось промимрив, але раптом спитав:

– А ми що, кудись їдемо?

– Так, до твоєї мами.

– До мами? У мене є мама. Ось вона стоїть біля мого ліжка.

Після сказаного хлопець потягнув на себе покривало і поринув у глибокий сон додивлятися юнацькі сновидіння.

У Марини серце застукало швидше, ніж воно буденно б'ється, але тепер уже від радості. Настала неділя, радісна неділя, якої жінка боялася. І якщо у людини є три біди: старість, смерть і погані діти, – то у Марини на одну менше, а може на дві, бо була впевнена, що правильно виховує сина, то і старість буде легкою.

ДОРОСЛІ – ДІТЯМ

ГАННА БОДНАР

Народилася 01.03.1963 р. в селі Липове Тисменицького району. Вихователь Отинійського дошкільного навчального закладу «Веселка». Проживає в смт. Отинія Коломийського району.

Є ТАКЕ МІСТО

Обривками живуть легенди,
Тиняючись поміж людьми.
Ипс! І незважаючи на бренди,
На світ виходять із п'їтьми.
І як би таємниці не старалися плестись,
Явним стане тайне колись.

ТАЄМНИЧА РОЗМОВА

Ніч і темрява поволі

огорнула все довкола...

Ні! Ти чуєш, хтось говорить,

чи то просить, чи то молить:

– Добрий вечір, зірочко, можна запитати:

Чи не бачиш там згори, є десь моя мати?

– Ні. Не бачила, не знаю, може, погукати?

Тільки спершу розкажи, яка вона, мати.

– Ти не знаєш? Найдобріша і найкрасивіша,

За усі зірки і сонця най-най-яскравіша!

– Стій! Я бачу, ангелята в темряві літають,

Вогники дитячих душ комусь доручають.

Так, це мама! Я вже йду! Даруй, поспішаю,

В світ: до мамі і людей, в життя вирушаю!...

* * *

Давно те діялось, давн**О**,
Немов старе німе кін**О**,
З чиєїсь волі за тих лі**Т**
З'явилося місто це на сві**Т**,
З чиєїсь волі чи вин**И**,
Тут мужні вирости син**И**,
Євреї і шляхтич, бідний й па**Н**
Свій мали гендель і свій пла**Н**...
Відомі і ніким незнан**И**,
У війську, в ратуші, при крам**И**
Жили тут люди, живу й **Я**,
Так твориться історі**Я**.

Марія Боєчко

КНИГА – ДРУГ

Що всім-усім учитись помагає
Сьогодні, завтра, повсякчас?
Звичайно, книги! Кожен знає,
Що книга – справжній майстер-клас!

Дружити з ними треба, діти,
Читати їх і берегти,
Вони загадки всього світу
Для вас відкривають залюбки.

Бо книга – друг, порадник, вчитель
І співрозмовник не скучний,
Це слова мудрого обитель
І знань скарбунок дорогий.

Отож, книжки слід шанувати,
Вони – дорога й двері в світ,
Щодня потрібно їх читати,
Щоб ваша праця дала плід.

Дмитро Вінтоняк

КНИГА

Книга дала нам мудрість,
Мудрість дала нам знання,
Із знань знову книга постала,
Ніщо не бува навмання.

Всі ми у замкнутім колі
На світі цьому живем,
У книгах ми мудрість черпаєм,
В мудрості знань дістаєм.

І в вічному танці кружляє
З планетами наша Земля,
І істини три нерозлучні:
Книга, мудрість, знання.

Богдан Книжко

ВІТЕР І СОНЦЕ

Потривожив вітер віти,
Потривожив в грядці квіти,
І понісся він у поле,
Де орach те поле оре.

Віє вітер повіває
І хмаринки підганяє:
«Поливайте оте поле,
Де орach те поле оре.

Хай росте рясна пшениця,
Щоб не висохла криниця,
Бо я, вітер, поспішаю
По безмежнім нашим краю».

«А я, сонце, всіх ласкаю,
Нашу землю зігріваю,
Зігріваю оте поле,
Де орach те поле оре.

Зігріваю ту зернину,
Зігріваю Україну,
Заглядаю у віконце,
Бо я тепле ніжне сонце!»

Володимир Масляк¹

УЧИСЯ, ДИТИНО

Учися, дитино, бо вчитися треба!
Учися, голубко, хай розум не спить,
Хай серце, і воля, і дух росте в силу,
Хай книжка розкрита любові навчить.

Учитися, дитино, бо світ цей не батько,
Широкий, розлогий, мов поле в степу:
Знайти в нім дорогу той певно потрапить,
Хто власну в майбутнє торує тропу!

Учися, дитино, бо доля не мати,
Шукать її треба – сама не прийде:
Лиш той її має, той щастя зазнає,
Кому розум сонцем в голівці зійде!

¹ Масляк Володимир Іванович (14 вересня 1859, Сарники, тепер Рогатинського району Івано-Франківської обл. – 15 липня 1924, Львів) – український письменник, поет, перекладач, критик, журналіст.

Учитися, дитино, Бог буде з тобою,
З любов'ю тебе шануватиме світ.
Учися, щоб сіять добро поміж люди,
І житимеш вічно, не згине твій слід!

Учися, дитино, бо вчитися треба,
Шукай сонця правди, хай розум не спить.
Того, що навчишся, воді не залити,
Не взяти розбоєм, вогнем не спалить!

Христина Олійник

ОЧЕНЯТА ДОНІ

Що то за маленькі голубі озерця?
Оченята доні дивляться у серце.
Чи цвітуть волошки у очах у тебе?
Чи у них втопився синій клаптик неба?
Уночі приходив сон чудний синенький,
Зірочки приносив дівчинці маленький.
Примостились мрії золоті на віях
І тому у доні очі так синіють.

КАЗКА ДЛЯ СИНА

Навчу тебе, синочку, слухать казку,
Котра волошками розквітла у житах.
Її раненько витьохкала пташка,
І серце матері повідало в піснях.

Про неї перешіптуються зорі,
До крапки знає добрий Дядько Сон.
Тремтить роса в краплиночці прозорій,
Ховається у травах під грибком.

А райдуга край неба, то місток
До мрії, що сховалась за дощем.
Там вміє пританцьовувать листок,
Музика-коник витинає ще і ще...

Побачити й почути казку, сину,
Найлегше, поки ти іще маля.
Роки, мов птиці, пролітатимуть, дитино,
В душі метелик-мрія тріпотітиме твоя.

Марія Піддубрівна

ЗИМОНЬКА

Біла зимонька весела
Завітала в наші села,
Щиро вабить дітвору
На засніжену гору.

Зимо, зимонько, ура!
Глянь, щаслива дітвора,
А калинонька в садку,
Мов в червоному вінку.

Тішся, рідна і кохана,
Земля вся в сніги прибрана,
А на захист деревині
Дав сніжок по кожушині.

ВЕСНЯНОЧКА

Небо волошкове ясне
Білі хмароньки голубить,
Сонечко весняне красне
Землю сонную вже будить.

Всіх пташок колишуть віти
За ту пісеньку прекрасну,
Вибігають з хати діти,
Вихваляють весну красну.

У вишневому садочку
Цвіт весна порозсівала,
По зеленім килимочку
Маргаритки вишивала.

Як же, добрий, милий Боже,
Всім цим благам не радіти!
Все цвітуче, миле, гоже,
В цій красі зростаєте, діти!

КОЛИСКОВА

Спи, дитинко, засинай,
Карі очка закривай,
Люлі, я тебе колишу,
На Всевишнього залишу.
Буду пісеньку співати,
Щоб тобі сон добрий дати.
Спи, дитинко, засинай,
В край казковий відлітай.
Де весна зустрілась з літом,
Все квітує буйним цвітом.
Де усі щасливі люди,
Чути пісеньку повсюди.
Місяць котиться по небу,
Діти мають в снах потребу.
Красень місяць наче човен,
Що пісень і втіхи повен.
Зіроньки із неба сяють,
У колиску заглядають.
Знай, дитинко, треба спати,
Щоб скоріше підростати.

КВОЧКА

Рано-вранці на зорі
Ходить квочка по дворі,
А горобчик із гіллі
Цюркнув: «Ви такі малі!»
Півник-сторож тут з'явився,
До курчаток прихилився,
Пісню слухає щиреньку,
Потішає квочку-неньку.

СРІБНІ НОТКИ

Ніч дрімала у гаю,
Слала пісеньку свою,
Залишивши білій днині
Срібні нотки на стежині.

Вдаль старий і добрий ліс
Меланхолію поніс.
Дуб підхоплює ту пісню,
Бо на стежечці їй тісно.

Зимонько з нових казок,
Дай маляточкам урок.
Хай всю зимоньку співають,
Рідних щиро звеселяють.

ПУБЛІЦИСТИКА

ВАСИЛЬ КУРИЩУК

Народився 14 січня 1940 року в с. Уторопи на Косівщині. Понад 50 років працював у сфері освіти. Краєзнавець, заслужений учитель України, лауреат премій ім. Марійки Підгірянки та Ігоря Пелипейка, заснував газету «Освітянський вісник» та видавництво «Писаний Камінь».

МАРІЙКА ПІДГІРЯНКА ПРО НАЦІОНАЛЬНЕ І ПАТРІОТИЧНЕ ВИХОВАННЯ

Галичина пам'ятає багатьох педагогів кінця XIX – початку XX ст., які в умовах різних окупаційних режимів самовіддано трудилися в наших селах, навчаючи дітей грамоти, зацікавлюючи їх знаннями. Згадаймо Михайла Ломацького, Луку Гарматія, Мирослава Капія та багатьох інших, які не тільки спричинили-

ся до розвитку освіти, але й культури, літератури, краєзнавства.

Особливе місце в цій когорті трудівників на ниві освіти і культури належить Марійці Підгірянці (1881-1963) – талановитій поетесі та обдарованому педагогові. Вона народилася в Білих Ославах, навчалася в двокласній Уторопській школі, в якій пізніше вчителювала. В Уторопах написала свій перший вірш, у цьому ж селі обвінчалася з подільським учителем Августином Домбровським, а

потім разом працювали в Рибному на Косівщині. З 1911 року і до початку Першої світової війни Домбровські вчителювали в селі Ворона на Коломийщині, а потім – у школах Тлумаччини. Світові війни, які прокотилися по нашій землі, зумовили вимушені переїзди. Не легко їм з чотирма дітьми давалися ці переселення (Австрія, Моравія, Закарпаття), було безробіття і безгрошів'я, гнітила їх і побутова невлаштованість, не говорячи вже про інші незручності. Приходилося вчителювати при австрійській, польській, чеській, а потім і при радянській владах. У 1957 році Домбровські переїхали на Львівщину, де Марійка Підгірянкa прожила свої останні роки. Похована на Личаківському цвинтарі у Львові.

Вже після закінчення Львівської учительської семінарії її вірші з'являються друком у галицьких та буковинських часописах. У 1908 році виходить перша поетична збірка «Відгуки душі». Як у віршах цієї збірки, так і в тих, які появились пізніше, а також у п'єсах, оповіданнях, казках є яскраве дидактичне начало. Без перебільшення, кожен твір може служити темою для окремого уроку в системі національного, патріотичного, етичного та естетичного виховання. Вони написані майстерно, добірною українською мовою, з урахуванням вікових психологічних особливостей дітей.

Проте хотілося б привернути увагу читача до ще одної іпостасі Марійки Підгірянки – до її науково-

педагогічної діяльності. У творчій спадщині письменниці знаходимо чимало праць, які свідчать саме про цю грань її таланту. Перш за все звернемо увагу на те, що вона переклала українською мовою педагогічні твори шведської письменниці Елен Кей «Століття дитини» та «Мати і дитина», пригодницький роман Даніеля Дефо «Робінзон Крузо». Написала і видала чимало навчальних посібників для дітей молодшого шкільного віку. Зокрема уклала читаночку «Веснянка: Букварева читанка» (Косів, 1919), «Ластівочка: Збірник літературних матеріалів для початкового навчання» (1925), «Весна: Руська читанка для першої класи гімназійної і горожанської шкіл» (Ужгород, 1925), «Сонечко: Декляматор для дітей молодшого шкільного віку» (1941), а в співавторстві з чоловіком – «Буквар для українських шкіл» (1940). Марійка Підгірянка активно працювала в педагогічному товаристві, проводила значну громадську роботу. На загальних зборах педагогічного товариства в 1910 році виголосила доповідь: «Чи може вчитель успішно працювати, не доповнюючи свої загальноосвітні і педагогічні знання?». Тут можна багато говорити про цю доповідь, адже сама її назва окреслює достатньо важливу проблему становлення педагога, розширення його наукового кругозору, ерудиції, зрештою – росту педагогічної майстерності.

Мою увагу привернула інша її достатньо ґрунтовна стаття під назвою «Національне і патріотичне виховання молоді», що друкувалася в

кількох числах педагогічного журналу «Прапор», який видавався в Коломиї. Точніше, це є матеріали доповіді, з якою вона виступала 24 вересня 1906 року на зборах філії педагогічного товариства в Кутах. На той час Марійці Підгірянці йшов 25-й рік. Вона не мала ще достатньо великого досвіду, але керівництво педагогічного товариства бачило в ній творчого, талановитого педагога і тому доручило підготувати таку доповідь. Це доручення вона виконала блискуче і з усією відповідальністю, бо глибоко переймалася проблемами виховання української молоді.

У той час освітня політика австрійської влади розглядала школу як знаряддя впливу на українське населення, виховання його в дусі покори Габсбургам та як засіб денационалізації. Відмова у виховній роботі з молоддю від ідеї народності, відсутність національної школи, політичні утиски і неграмотність вели до втрати молодими людьми національної гордості і морального занепаду. На щастя, на той час уже активно діяло «Руське педагогічне товариство», яке в 1912 році було перейменоване на «Українське педагогічне товариство». В цьому товаристві гуртувалися переважно вчителі народних шкіл. Воно працювало для розбудови народного шкільництва і підготувало добрий ґрунт для становлення майбутньої української школи.

Станом на початок XX ст. лише у великих селах були однокласні, а подекуди і двокласні школи. Влада старалася направити туди переважно вчителів-поляків

і під різними приводами створювати двокласні утравістичні (двомовні) школи. Траплялися випадки, що в села, де не було шкіл, направляли вчителів-українців, яким з великими труднощами приходилося організовувати там навчання. Неграмотні селяни не давали дітей в школу, а сільські громадські ради не сприяли тому, щоб у селах будувалися школи. Мені пригадується стаття під заголовком «Школа в трупарні на цвинтарі», яка була надрукована в педагогічному журналі ще перед Першою світовою війною. У ній йшлося про те, що в селі Снідавка теперішнього Косівського району не було школи, а направлений туди вчитель Яворський не міг домовитися з селянами, щоб ті винайняли кімнату для навчання, і тому він з учнями пішов на цвинтар у трупарню, де проводив заняття. Тому не дивно, що в Косівському повіті у 1906 році було 87,4% неграмотного населення, у Надвірнянському – 88,6%, у Печеніжинському – 86,7%.

Та не дивлячись на такий стан освіти на Гуцульщині, Марійка Підгірянка в своїй доповіді головним завданням виховної роботи ставить національне і патріотичне виховання. Її доповідь – не компіляція і навіть не реферат. У ній викладено власне бачення проблеми на основі досвіду, доброго знання історії України і болю за майбутнє української нації. Тут знаходимо роздуми над історичною долею українського народу, знайомимось з глибоко компетентними узагальненнями та шляхами

вирішення проблеми. Подаються рекомендації щодо здійснення національно-патріотичного виховання не тільки в народній школі, але й в сім'ї і в молодіжному середовищі.

Доповідь починається словами: *«Коли в нинішній переломній для нас хвилі числимо наші національні сили, з котрими могли б ми стати сміло до боротьби за наші права та існування, коли оглянемося за такими, що ідею національну, патріотичну усвідомили вповні і перейнялися нею ціло, то, на жаль, признати мусимо, що таких сил, таких проповідників національної ідеї не лише словом, але й ділом у нас небагато».*

У доповіді приділено велику увагу сімейному вихованню. Зокрема, наголошується на тому, що виховання починається в сім'ї, а потім його перебирає школа, яка працює в тісному зв'язку з сім'єю. Причому, виховання в сім'ї і в школі повинні взаємно доповнюватися, і біда, підкреслює авторка, якщо одне суперечить другому, що іноді спостерігається в інтелігентних сім'ях, в яких надається перевага чужим ідеалам і нехтуються національні цінності. З цим важко боротися, але такі труднощі вмілими діями вчителя потрібно поборювати. Тут вона наводить яскравий приклад того, як виховуються і викохуються патріотичні і національні почуття в польських сім'ях.

У сільських умовах, коли серед батьків панує неписьменність, з-під стріх мужицьких вчителі одержує «матеріал сирий, але бодай не дуже

зіпсований, який при добрій волі можна гарно виробити і, що більше, через дітей впливати на батьків». Вона вважає, що національне виховання – це обов'язок, який може і повинна виконувати кожна національно свідомо людина, а вчителі тим більше, бо вони в першу чергу є вихователями.

У національному і патріотичному вихованні батьки і вихователі, вважає Марійка Підгірянка, допускаються помилки «не зі злої волі, а з хибного розуміння патріотизму». «Хто є патріотом?» – запитує вона. І відповідає: *«Кожний, хто народові своєму старається забезпечити найвищий рівень цивілізації, не шкодячи при тім іншим народам... Що ж є патріотизм? На мою думку, се не героїство, не мучеництво, не слава, се просто обов'язок кожної людини перед своєю нацією»*. Отже, патріот – *«це не герой, не мученик, не славний муж, котрому належитья окрема дяка і плата. А за таких уважаються по більшій часті наші патріоти і в такому розумінню патріотизму виховують своїх дітей, з чого для народу є величезна шкода. Хто працює для народу чи людськості лиш задля слави, той не нарід любить, а ту славу»*. А далі робиться важливий висновок, що діти, які привчені вважати патріотизм як дорогу до почестей, ніколи не стануть в майбутньому щирими трудівниками на народній ниві. Такі амбітні особи не терплять побіч себе більш заслужених, славніших, знехтують політичною

відповідальністю, якщо не вони є її керманичами, *«внесуть заколот в народні маси»*.

Вона зауважує, що деякі родичі вважають патріотизм за щось таке, що можна показати і сховати, тобто виявляти патріотизм там, де це вигідно. Така поведінка дорослих шкодить національній справі, вчить дітей народного лицемірства і боягузтва.

І вже дуже по-сучасному звучить такий висновок: *«Великому числу народних діячів наших не вистачає бути рядовими – вони конче хочуть бути генералами, а звісно, що ними не всі можуть бути. Їм не вистачає тихої праці, вони конче бажать шуму, гуку і кадил, бо власне через хибне поняття своєї вартості переконані, що їм се належиться. І трапляються сумні факти, що через непогамовні амбіції усуваються від всякої народної праці, або що більше, перекидаються в інший табір і з діячів нації стають зрадниками національної справи»*.

Марійка Підгірянка застерігає від так званого святочного патріотизму, який полягає в тому, що часто проводяться гучні наради, виголошуються пусті фрази і слова, які мало коли перетворюються в діла, влаштовуються концерти, або скликаються збори, ухвали яких залишаються на папері. Молодь, що зросла в такому середовищі, бачить вершину патріотизму в тому, що вбереться в народний одяг і проведе маніфестації. Проте і це потрібно, зауважує вона, *«але попри справжню витривалу працю, це як приправа до щоденного хліба, бо якби лиш тим*

годувався наш народ, то діждався б хіба голодної смерті».

Говорячи про виховання в школі, радить використовувати історичні оповідання, біографії видатних людей, зокрема діячів культури, літератури, мистецтва, політичних діячів, які були патріотами, відстоювали українську ідею. Разом з тим зауважує, що потрібно розказувати про людей, які хоч і не мають Божої іскри таланту, але невпинно трудяться для народу.

Важливим засобом виховання, стверджується в доповіді, є правильно організоване позакласне читання («домашня лектура»), тут же подаються поради, як заохотити дітей до читання і як не відбити бажання читати.

Ще одним засобом виховання є патріотична пісня, бо коли така пісня хором залунає, діти відчують спільність, єдність і бадьорість. *«Як в один такт пливе звук пісні, так в один такт б'ють серця».*

Марійка Підгірянка радить зацікавлювати дітей українськими народними піснями і думами, казками і приказками («скарбами словесності»). Сприяти тому, щоб учні самі розповідали, шукали ці скарби.

Якісне навчання і виховання повинно бути цілеспрямованим, наперед продуманим, вивіреним. Ось як про це сказано в доповіді: *«Від першої хвилі, в котрій почалася наука, мушу визначити собі дорогу, котра має найскоріше і найпевніше довести до цілі, яку я собі поклала у вихованню і навчанню. З дороги сеї*

невільно схибнути, бо один хибний крок може схибнути і ціле виховання». Разом з цим вона переконана, що виховувати потрібно на власному прикладі, що вихователі повинні підкріплювати слова своїми ділами, бо «довгою є дорога через навчання, а коротка – через приклад».

Як в домашньому, так і в шкільному вихованні першим і найважливішим чинником є рідна мова *«Вчити рідної мови треба так, щоб діти не лиш навчилися її, але й полюбили та уважали її за свій скарб»*. Фактор рідної мови, як духовний скарб української нації, є головним стрижнем, навколо якого Марійка Підгірянка вибудовує систему національного і патріотичного виховання.

Стаття, чи краще сказати наукова доповідь, написана понад сто років тому, коли народ наш і на сході, і на заході жив під гнітом імперій, які всякими підступними способами проводили політику денаціоналізації. Але наша нація незнищенна. Як не принижували нас, як не знущалися над нашими найкращими синами і дочками, та все одно народжувалися нові люди, які не тільки були виразниками національної ідеї, але й розвивали її, підживлювали своїм розумом і жертвними ділами. Багато з того, про що думала і що втілювала в життя Марійка Підгірянка, є актуальним і на сьогоднішній день. Народна мудрість говорить: *«Перед минулим – зніміть капелюхи, перед майбутнім – засукайте рукави»*. Пам'ятаймо це.

МИКОЛА ЛЕСЮК

Народився 25.02.1940 року в с. Ковалівка Коломийського району Івано-Франківської області. Доктор філологічних наук, професор, завідувач кафедри слов'янських мов Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника, Заслужений працівник освіти України.

ШАНУЙМО НАШУ РІДНУ МОВУ

21 лютого свідома громадськість світу відзначає Міжнародний день рідної мови. З 2000 року відзначення цього свята запроваджено і в Україні. Здається, що у нас, як ні в кого іншого, потрібно говорити про рідну мову, про її захист, збереження, піднесення престижу, впровадження в усі сфери суспільного життя, бо саме в Україні українська мова упосліджена, принижена, зневажена.

Нашу мову упродовж довгих століть не тільки зневажали й принижували, її просто забороняли. Однак ні петровські укази, ні валуєвські циркуляри, ні олександрівсько-емські акти, ні сталінські заборони, ні

сусловсько-брежнєвські постанови не змогли вбити душу українського народу – його милозвучну мову і солов'їну пісню. Хоч наша мова й була загнана «під селянську стріху», вона воскресала, як фенікс, відроджувалася, розквітала, чарувала і милувала слух.

Тарас Шевченко, Іван Франко, Леся Українка, Михайло Коцюбинський, Олесь Гончар, Дмитро Павличко, інші майстри слова піднесли українську мову до рівня найрозвиненіших мов; своїми високохудожніми творами вони сприяли тому, що про нас, українців, про нашу культуру дізналися інші народи світу.

Відомо, що 1934 року в Парижі відбувся конкурс мов, на якому третє місце присудили українській мові. Француз П'єр Шевальє, який за часів Хмельниччини командував загоном українських козаків, у праці «Історія війни козаків проти Польщі» ще в 1663 році писав про українську мову: «Вона дуже ніжна й сповнена пестливих виразів та надзвичайно витончених зворотів». Однією з наймилозвучніших європейських мов вважав нашу мову видатний турецький поет Назим Хікмет: «Я дуже люблю українську мову, мені здається, що вона звучить серед слов'янських мов так само, як італійська серед своїх сестер».

Можна б ще довго цитувати як зарубіжних, так і українських діячів культури, письменників, учених, які високо оцінювали українську мову. І добре, якби знали ці висловлювання ті, хто зневажливо говорить

про неї, хто не шанує і не хоче вчити її. А також учні, студенти, – щоб ніколи не соромилися своєї мови, не переходили без потреби на чужу. Зрештою, якщо українець добре розуміє російськомовну людину, то й російськомовний співбесідник так само повинен зрозуміти українця. Виходить, що ми, переходячи на російську, зневажаємо російськомовного громадянина, показуючи йому цим самим, що він нібито нездатний зрозуміти українську мову, хоч, якщо бути об'єктивним, треба визнати, що багато з них таки й справді нездатні зрозуміти й засвоїти нашу мову.

Треба, щоб українська мова святкувала не тільки один день у році, у День рідної мови, а щоб для неї святом був кожен день. Не будьмо байдужими до нашої мови, вивчаймо, збагачуймо, бережімо й шануймо її, вона того варта.

ВАСИЛЬ МАКСИМ'ЮК-ІВАСІВ

Народився 01.09.1944 року в селі Мишині на Коломийщині. Освіта вища. Закінчив національний університет «Львівська політехніка». Інженер-електрик. Краєзнавець. Досліджує життєвий і творчий шлях видатних людей Правобережної Коломийщини.

НЕВТОМНИЙ ПАТРІОТ З МИШИНА

Василя Кавацюка знали в Мишині на Коломийщині люди старших поколінь, яких вже дуже мало залишилось серед живих, а про дитинство, юність, його трудову діяльність і особисте життя відомо лише небагатьом членам його родини. Він – патріот України, політв'язень сумнозвісної в'язниці в Березі Каргузькій, під кінець другої світової війни воював у штрафній роті Радянської армії, талановитий інженер, керівник високого рангу, лауреат Державної премії, невтомний трудівник для блага України, заслу-

говує на те, щоб з нагоди 100-річчя уродин знали про нього земляки.

Народився Василь Кавацюк 30 вересня 1915 року в селі Мишині на Коломийщині. Мабуть, при народженні в день християнського свята Віри, Надії, Любові та їх матері Софії (в перекладі з грецької мови ім'я Софія означає мудрість), Бог дарував йому мудрість, віру, надію і любов до України.

Батьки Василя, Юстина та Михайло, були сільськими господарями, вони, як і всі селяни того часу, обробляли землю та тримали худобу.

Василь був в родині первістком, а пізніше після нього ще було в родині п'ятеро братів і сестер. Малою дитиною впав з вікна, вивихнув праву ногу, а позаяк грошей на лікування не було, то в нього був невправлений вивих правої ноги в кущовому суглобі, він ціле своє життя шкутильгав, а права нога була на декілька сантиметрів коротша від лівої.

Після навчання в Мишинській сільській школі (1922-1926 рр.) він іде вчитися до Коломийської української гімназії.

Тут, в гімназії, Василь стає членом політичного гуртка під назвою «Каменярь», бере участь в організації фестинів на Коломийщині, розповсюджує різну політичну літературу в брошурах під назвою «Дешева книжка» та «Червоний чортополох». Можливо, що до такої діяльності поштовхом було вбивство його дядька Івана Кавацюка, який був на декілька років старший від Василя, який вчився в Коломийській гімназії. Під час однієї з політичних акцій його застрілили поляки.

Могла і передатися генетично вдача і характер від його прашура Миколи Ковбасюка (Ковбаснюка) (1817-1889), який в 60-х роках XIX ст. був послом (депутатом) до галицького сейму та австрійського парламенту (райхрату). Ковбасюк рішуче виступав на захист українського селянства; домагався повернення громадам загарбаних поміщиками лісів і пасовиськ; розширення селянського самоврядування; викладання в школах Східної Галичини українською мовою; запровадження української мови в діловодстві сейму.

На уроках в часи навчання в гімназії Василь так оформляв записи подання навчального матеріалу з усіх предметів, що нам, учням радянських часів, було досить дивно, що молодий гімназист 20-х років вмів так гарно записувати, ще й розмальовувати кольоровими олівцями в зошитах. Вчився він дуже

добре, допомагав учням гімназії, які не встигали в навчанні, і цим заробляв собі на харчі, а гімназію закінчив успішно в 1932 році.

Цього ж 1932 року він залишився без матері, вона померла молодою жінкою.

Українські патріоти Дмитро Данилишин (1907-1932) та Василь Білас (1911-1932), бойовики УВО і ОУН, були повішені у Львові 23 грудня 1932 року за напад на пошту в Городку та Трускавці. На знак протесту українська суспільність бойкотувала польські монополії (протиалкогольна та протинікотинова акції).

Під час їх похоронів Кавацук організовує акт протесту проти свавілля польського уряду.

В 1933 році Василь поступає на навчання до Львівської політехніки (тепер національний університет «Львівська політехніка») на будівельний факультет за спеціальністю «Будівництво спеціальних та цивільних споруд». За час навчання брав участь у різних вуличних демонстраціях під прапором боротьби з польською жандармерією.

В 1939 році він закінчує навчання, і тут, перед початком війни, його арештують і кидають у Львові до в'язниці «Бригідки», а трохи пізніше разом з іншими українськими патріотами відправляють на вірну смерть до концтабору для політв'язнів в Березу Картузьку (тепер місто Береза Брестської області). Багато в цій в'язниці помирало від катувань, голоду та спраги. В 1979 році Василь згадував, що його

врятували від смерті дощі. В тому підвалі, де він перебував, протікала вода. Він мочив свій одяг і так зберігав декілька днів воду.

Коли німецькі війська вступили до Польщі, то взяли в полон ледь живого Василя, який врятувався дивом, і вивезли до Німеччини. Після короткого лікування він вчиться в технічній академії, яку закінчує 1944 році і працює до травня 1945 року в одній з будівельних організацій. Радянські війська, що ввійшли до Німеччини, його звільнюють, забирають до армії, хоч він ніколи не був придатний до військової служби, бо шкутильгав на ногу, зараховують в штрафну роту і відправляють на фронт. На фронті Василь був поранений і з передової його забирають в механічну майстерню з ремонту легкових автомобілів для військових.

В 1945 році він демобілізується з армії як інвалід і поступає на роботу у Львові в проектно-будівельну організацію «Облпроект» на посаду рядового інженера. Тут розробляє індивідуальний проект на будівництво гідроелектростанції в селі Терембі Закарпатської області. Після закінчення проектування він керує будівництвом гідроелектростанції.

З 1950 року Кавацук починає розробляти проект на будівництво Каховської ГЕС, який закінчує в 1954 році. Проект затверджують в Москві і його призначають головним інженером на будівництво Каховської ГЕС. В ті часи було так, що той, хто проектував велике будівництво, той і його будує, а

потім експлуатує. В 1959 році після закінчення будівництва його призначають директором управління Каховської ГЕС.

Василь Михайлович не лише дивився вперед, але й пам'ятав героїчне минуле українського народу. За його ініціативою і розпорядженням була перенесена могила кошового отамана Запорізької Січі Івана Сірка разом з його останками в селі Капулівці біля Нікополя з місця затоплення водою Каховського водосховища.

Після п'яти років роботи директором його переводять головним інженером будівництва каналу Дніпро-Донбас. Це було гігантське і відповідальне будівництво. За величиною в Україні це було найбільше будівництво, а в колишньому Радянському Союзі – друге за величиною.

Канал складається з двох черг. Перша черга довжиною 263 км – до Харкова, а друга – навколо Харкова в Донбас довжиною 137 км, глибина води в каналі першої черги 8 метрів, вздовж каналу прокладена 263 км асфальтової дороги, 680 км ліній електропередач, водогін 142 км, вздовж каналу пролягає зелена стрічка насаджень шириною 300 метрів, це санітарна зона, 12 насосних станцій, дошкільні заклади, школи, магазини, клуби, два штучних тунелі довжиною 3,6 км і діаметром 5,5 м. Канал займає площу 14000 га землі, зрошує її сотні тисяч гектарів, шість районів на Харківщині одержали воду.

За підрахунками самого Кавацюка, лише Базавлуцька насосна станція перекачує з Каховського водоймища таку річку, як Прут біля Коломиї, тобто 30 кубометрів води за одну секунду або 11 тисяч кубометрів води за годину, а це у 20 разів більше, ніж одна з приток Пруту, таких як Лючка (довжина Лючки 42 км., площа басейну 397 квадратних км., басейн р. Пруту)

Білозерська насосна станція і її підземна частина, збудовані в 1966 році за проектом Кавацюка, була на той час першою у світі. Котлован глибиною 15 м і діаметром 22 м одягнений в сталевий шпунт.

Верхньодніпровська насосна станція також схована під землею, на поверхні побудований лише її вхід. Перекачує вона стільки води, як дві Лючки.

Але канал має не лише позитивні якості. Більше тисячі дворів в зоні каналу пішли під воду. На Харківщині перенесено шість сіл, там утворилося гігантське водосховище, а людей розселили в двоповерхових будинках в нових селах.

В 1977 році у видавництві «Промінь» вийшла з друку книжка О.Й. Білінова «Днепр спешит к Донбассу». Там описано про людей, які керували будівництвом каналу, які його будували, а також про Кавацюка як головного інженера будівництва.

Василь Кавацюк розробив науковий метод природного захисту берегів каналу від розмивання водою. Замість громіздких споруд з бетону, він запропонував засипати штучну обмілину для

руйнування хвиль. Цей метод оправдав себе на будівництві Кременчуцького водосховища та інших об'єктів. За його ініціативою були побудовані автомобільні дороги вздовж каналу з ґрунту, який виймали при прокладанні каналу. Це були спільні домовленості з керівниками колгоспів і підприємств. При будівництві каналу багато було використано такого, що ще не знала світова практика.

За мудре керівництво будівництвом каналу, наукову розробку і застосування природного методу захисту берегів від розмивання водою, побудову автомобільних доріг вздовж каналу Василя Михайловича нагороджують Державною премією.

Після закінчення будівництва першої черги каналу його викликали в міністерство і сказали, що він багато зробив для України, а тепер треба, щоб попрацював для рідних Карпат. Василь Михайлович погодився і був направлений в селище Міжгір'я Закарпатської області головним інженером на будівництво санаторію. Два роки роботи на будівництві санаторію були нелегкими, робітників возили за сто кілометрів, але дисципліна працівників була строгою. Через рік лікувальний корпус санаторію був закінчений, а спеціалісти з обслуговуючого персоналу поселились в побудований будинок.

Через два роки Василь Михайлович був запрошений на керівну посаду для продовження будівництва каналу другої черги Дніпро-Донбас навколо Харкова.

Василь Кавацюк займав високі посади, при чому не був членом КПРС. Він пояснював це тим, що йому легше було працювати і в якійсь мірі приймати свої особисті рішення, не чекати затвердження партійними органами, за що його звичайно, як кажуть, не гладили по голівці, викликали на принизливі допити, а це йому коштувало здоров'я.

Він працював вже в пенсійному віці, в нього було шестеро дітей, дружина, за освітою художник, не працювала, бо мусила виховувати дітей, і родині жилося важко. Василь Михайлович був дуже далекий від родинних справ, його життям була праця і ще раз праця.

Один з близьких родичів, Василь Стефурак з Мишина, був в 1979 році у Василя Михайловича на його квартирі в Міжгір'ї. Там нічого не було, крім двох розкладних ліжок, письмового стола, стола для їжі, декілька крісел, табуреток і холодильника.

З його трудовою діяльністю конкретно навіть не були ознайомлені діти, то він дуже зрадив, що хтось розповість рідним про його творче трудове життя, наукові відкриття, працю на благо України.

Василь Кавацюк був дуже інтелігентною, ерудованою, ввічливою людиною, він розмовляв тихо, лагідно і переконливо.

У Мишині ще збереглась його батьківська хата, де він народився і звідки пішов в далекі світи, хата, в якій зараз ніхто не живе. Дуже рідко приїзять з Дніпропетровщини його діти, щоб відвідати рідну

землю свого батька і, як сказала одна з його дочок, щоб набратись того патріотизму, тої сили і натхнення, які мав їх батько.

Закінчилась Василева життєва дорога, встелена тернами, 15 січня 1987 року на 72 році життя. Перестало битися серце простого гуцула, який вийшов з-під селянської стріхи, який показав світові, що наш народ талановитий і здатний працювати й творити не гірше від інших народів.

Поховано Василя Кавацюка в місті Дніпро-дзержинську.

Шануймо і не забуваймо свого славного земляка.

МУЗИЧНА СКРИНЬКА

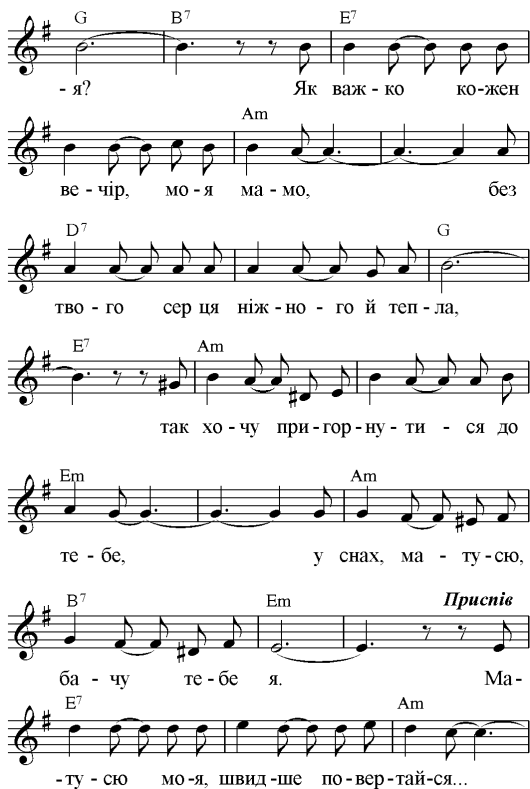
МАТУСЮ, ШВИДШЕ ПОВЕРТАЙСЯ

Слова Ірини Ямборак

Музика Марії Боечко
Обробка Б.Гриньовського

Легібно

1. Ма - ту - сю мо - я ми - ла й до - ро -
- га - я, го - лу - бонь - ко ти
рід - на - я мо - я, су -
- му - ю я без те - бе та й не зна - ю,
чо - му та - ка - я до - лень - ка мо -

- я? Як важ - ко ко-жен
 ве - чір, мо - я ма - мо, без
 тво - го серця ніж - но - го й теп - ла,
 так хо - чу при - гор - ну - ти - ся до
 те - бе, у снах, ма - ту - сю,
 ба - чу те - бе я. Ма -
 ту - сю мо - я, швид - ше по - вер - тай - ся...

жит-тя та-ке ко-рот-ке і од-
 - не. Я мо-лю Бо-га,
 Ма-тін-ку бла-га-ю, щоб
 всю-ди бе-рег-ли во-ни те-бе,
 щоб всю-ди бе-рег-ли во-ни те-
 - бе. 2. І // -ли во-ни те-
 - бе.

Матусю моя мила й дорога,
Голубонько ти рідная моя,
Сумую я без тебе та й не знаю,
Чому така доленька моя?
Як важко кожен вечір мені, мамо,
Без твого серця ніжного й тепла,
Так хочу пригорнутися до тебе,
У снах, матусю, бачу тебе я.

П р и с п і в :
Матусю моя, швидше повертайся...
Життя таке коротке і одне.
Я молю Бога, Матінку благаю,
Щоб всюди берегли Вони тебе,
Щоб всюди берегли Вони тебе.

І мить коли настане довгождана,
Додому прийде матінка моя,
Тож розцвітуть сади і все навколо,
Устелиться трояндами земля.
Молюся я до Тебе, о мій Боже,
Щовечора складаю руки я
І прошу тихо, щиро, ніжно прошу:
Вернись додому, матінко моя!

П р и с п і в .

Я знаю, мамо, що там дуже важко,
В чужій і невідомій стороні,
І знаю: ти б хотіла, наче пташка,
Прилинути до рідної землі.
А рік за роком швидко пролітає,
Не вернемо ніколи їх назад,
А ми щодня, матусю, підростаєм
І хочем, щоб жила ти біля нас.

П р и с п і в .

ТИ МЕНІ ПОДЗВОНІ

Слова й музика Марії Боєчко

Помірно

Gm

1. Як же дав - но я го - лос твій

Cm⁶ D⁷

чу - ла, ма - буть, про ме - не

Gm Cm⁷ Dm⁷

ти вже за - був. Сум - но без

Gm Cm⁶

те - бе, віч - ність ми - ну - ла,

D⁷

хо - ло - дом ві - тер в ду - шу вій

Gm Cm⁶ Gm Приспів G⁷

- нув. "Ал - ло! Ал ло! Ал -

- ло! Ти ме - ні по - дзво - ни. Ал -

- ло! Ал ло! Ал - ло! Ти ме - ні го - во -

- ри: "Ал - ло! Ал - ло! Ал - ло!

Я не за - був те - бе. Ал - ло! Ал - ло! Ал -

- ло! Ти - ко - хан - ня мо - є.

Кінець

2. Дзво - ни ча -

Як же давно я голос твій чула,
Мабуть, про мене ти вже забув.
Сумно без тебе, вічність минула,
Холодом вітер в душу війнув.

П р и с п і в :
«Алло! Алло! Алло!
Ти мені подзвони.
Алло! Алло! Алло!
Ти мені говори:
«Алло! Алло! Алло!
Я не забув тебе.
Алло! Алло! Алло!
Ти – кохання моє».

Дзвони частіше, любий мій друже,
Щоб налилася щастям душа,
Щоб серце знало – ти не байдужий,
Горить любові наша свіча.

П р и с п і в .

Хоч ти далеко, знаю – кохаєш
І не забудеш милу свою,
Пісню почувеш – мене згадаєш,
Дзвони – чекаю, вірю, люблю.

П р и с п і в .

ВЕСНЯНКА

Слова й музика Марії Боечко

Грайливо

1. Со - ло - вей - ки у га - ю пі - сень - ку спі -

- ва - ють, зем - лю рід - ну вес - ня - ну

спі - вом зве - се - ля - ють. Ті - у, ті - у,

ті - у - тьох, ті - у, ті - у, тьох, тьох.

2. ті - у, ті - у, тьох, тьох.

The musical score is written in 2/4 time with a key signature of one flat (B-flat). The melody is presented on a single staff with guitar chords indicated above the notes. The lyrics are in Ukrainian. The first line of music corresponds to the first line of lyrics, and so on. The score includes a first ending (1.) and a second ending (2.).

Соловейки у гаю
Пісеньку співають,
Землю рідну весняну
Співом звеселяють.

П р и с п і в :
Тіу-тіу, тіу-тьох! }
Тіу-тіу, тьох-тьох! }

Скрізь розквітли у траві
Квіточки гарненькі,
Наче квіти весняні –
Діточки маленькі.

П р и с п і в .

Радю вийдуть на лужок
Та й сплетуть віночки,
Стануть дружно у танок,
Візьмуться за бочки.

П р и с п і в .

Мов пташата голосні,
Дзвінко заспівають,
Що на рідній Україні
Щасливо зростають.

П р и с п і в .

ГІМН СЕЛА П'ЯДИКИ

Слова Марії Гуменюк

Музика Івана Гнатюка

Велично

The musical score is written for a single melodic line in G major (one sharp) and 4/4 time. It begins with a mezzo-forte (*mf*) dynamic marking. The melody is composed of eighth and quarter notes, with some rests. The lyrics are written in Ukrainian and are aligned with the notes of the melody.

Во-ля Го-спод-ня і пра-ця йо-го по-ро-
- ди - ла. Тут, на По-кут - ті, во -
- но і роз-квіт - ло, й зро- сло
в сла-в-ній дер-жа - ві мо - гут - ньо - го
кня-зя Да - ни - ла, — П'я-ди-ки рід-ні, у -
-люб - ле - не на - ше се - ло.

Приспів

С. *f*
А. Слав - ся в ві ках,
Т. *f*
Б. Слав - ся в ві - ках,

С.
А. п'я - ди - цька зем - ле ве - ли - чна,
Т.
Б.

С. - та,
А. слав - ся, зем - ле свя - та, свя - та!
Т.
Б.

C.
A.

Хай ко-ло-ситься зав-жди ни-ва

C.
A.

тво-я пше-ни-чна, ни-ва тво-

T.
B.

C.
A.

-я зо-ло-та.

T.
B.

C.
A.

//-та, зо-ло-та!

T.
B.

cresc.

Воля Господня і праця його породила,
Тут, на Покутті, воно і розквітло, й зросло
В славі державі могутнього князя Данила, –
П'ядики рідні, улюблене наше село.

П р и с п і в :

Слався в віках, п'ядицька земле велична,
Слався, земле свята!
Хай колоситься завжди Твоя нива пшенична,
Нива Твоя золота.

Поклик гетьманів і мужність Івана Мазепи
Предків за віру і волю на герць повели.
Клич гайдаків, опришків нескорені злети
Вірних синів в Усусуси й УПА привели.

П р и с п і в .

Здійснилась мрія і дума пророка Тараса.
Бог Україну уже підіймає з колін.
Віра єдина у нашого Господа-Спаса
Й щира молитва врятує Вітчизну з руїн.

П р и с п і в .

Де б не були ви, нащадки, близькі і далекі,
Предків коріння лишається в рідних краях.
То ж поспішайте в село, як провісні лелеки,
І принесіть щиру правду і віру в серцях.

П р и с п і в .

ЗМІСТ

Передмова	3
НА ПОЕТИЧНІЙ ХВИЛІ	5
НАЗАРІЙ АНДРІЙЧУК	5
«бабуся мовляла...»	5
«писати кожен вірші може...»	7
«не важно, скільки ти прожив...»	9
МАРІЯ БОЄЧКО	10
Сила кохання	10
Поверни моє кохання	11
Очі	11
«Вірний, розумний, сміливий.....»	12
Сон	13
«Як людський погляд збагнути?...»	13
Тільки вір	14
Істина не гине	15
ГАЛИНА БРИТВАК	16
Твій вибір	16
Залиши слід	17
«Завоювати, підкорити, володіти!...»	18
«Захоплення, уподобання...»	19
Народе мій	19
Любов – дарунок	21
Загадкова особистість	22
Адже ж ми – люди!	23
Реальність	14

Двоча коса	25
ПОЛИСКИ БАБИНОГО ЛІТА	26
у записах Радомира Вихорця	
ДМИТРО ВІНТОНЯК	36
«Я йшов тернистими шляхами...»	36
«Я українець...»	38
«Йому обіцяли всі царства...»	39
«Скажи мені, мій любий Боже...»	40
«Хотів би я стати подихом вітру...»	42
«Упаду до ніг твоїх я жовтим листом...»	42
«Намалюю променем світанку...»	43
«Я дякую тобі за те, що ти була...»	43
«Мабуть, тебе я десь не зрозумів...»	43
«Знов тужаться диктатори тупі...»	44
«Говорить мудрість...»	45
Рідна мамо	46
ІГОР ГЕНИК	47
«Не вчіть мене хреститися...»	47
«Ми стрілися неждано-випадково...»	48
«Закружляла весна буйним цвітом...»	49
«Ох і гарна була! »	50
Захід і Схід	50
ІГОР ГІНЧИЦЬКИЙ	52
Загомоніла Україна	52
Двоголові орли	53
Катам прощення немає	54
Повірте, я знаю	56

НАДІЯ ГОЛНЕЙ	57
О рідна мово	57
Воїнам АТО	58
Воїнові АТО Миколі Іванишину	59
«Минають дні, минають роки...»	60
Блукаю травами	62
Жіночі мрії	63
«Ніч виграє на скрипці самоти...»	64
Співала скрипка	65
Надвечір'я	66
А час пробігає	67
 ЯРОСЛАВА ГОРОДНИЦЬКА	 68
<i>ІЗ ЦИКЛУ</i>	<i>68</i>
<i>«СПОГАД ПРО МАТІР»</i>	
Оберіг	68
Незабутнє	70
Мамина пісня	71
Не плачте, мамо...	72
Мамина зоря	73
Спогад про матір	74
Поминальні мости	75
Село над Прутом	76
Долі два крила	77
Храм душі	78
 МАРІЯ ГУМЕНЮК	 81
«Ти ніс, Ісусе, хрест...»	81
«Народе мій...»	83
Allis inserviendo ipse comsumor	84
«100-річчю художньої самодіяльності села	85
П'ядики...»	

ЮЛІЯ ДОЛІНСЬКА	87
Тривожний Святвечір	87
Позич надію	89
Атоми – а то ми	90
Ми з тобою й Бог	92
Дар краси	93
Всі Україну кохаєм	94
Писанкове небо	95
Відгадайте сон	96
Ковалівка (акровірш)	98
Тисяча двадцять п'ять літ	99

МАРІЯ ДЬОГТЯР	101
Мить світанку	101
Мелодія місячної ночі	103
Непомітно так осінь прийшла	105
Віночок слів	106
Тиша	107
За тобою сумую	108
Вечірня молитва	109
Ранок наставав...	109
Світанок на березі річки	111
Гроза	112

ЮРІЙ ЗАДОРОВНИК	113
«Весна свої виборює права...»	113
«Осінній ліс неначе тихий рай...»	114
«Де стежка в Березину...»	114
«Дрібні краплини б'ють у підвіконня...»	115

«Кладочка тросова...»	116
«Початок червня, липа розцвітала...»	117
«Коня напуваю...»	117
«Черпаю сили з-поміж рос Надросся...»	119
«Час світанковий над Дніпром...»	120

МИКОЛА КАВАЦЮК 121

ПЕРЕКЛАДИ 121

Володимир Висоцький 121

«Вона була в Парижі...» 121

«Щовечора для мене світять свічі...» 123

НАДІЯ КМЕТЮК 125

Небесній Сотні 126

Світлій пам'яті Ігоря Ткачука, Героя Небесної 127

Сотні

Герою Небесної Сотні 128

Співають солов'ї веснянокрилі... 129

Я вірю 130

Білі кораблики 131

Це – не АТО, панове, це – війна... 134

Весна і мир 135

БОГДАН КНИЖКО 137

Березневий сніг 137

Поезія 138

Муштра 139

Наша мова 142

Солдат 143

Розплата 144

Дубровиця 146

Півстоліття разом 147

СВІТЛАНА ЛАВРУК	148
Кохай мене	148
Доля	149
Рапсодія кохання	150
Царівна	153
Біль любові	153
«Я давно уже хочу тиші...»	154
Закохані щасливі	155
Осінній смуток	155
Жіноча зрілість	156
«Багато було сонця і дощів...»	157
«Моя земля мені дарує сили...»	157
 ГАЛИНА ЛЕСІВ	 158
«Спасителю! Великий Божий Сину!...»	158
«Офірую тобі своє життя...»	159
«У споминах подій багато...»	160
«Як християнка...»	161
 КИРИЛО ЛИНДЮК	 162
Полонинська ватра	162
Беркут	164
Гроза	165
Горизонт	167
Рання зима	168
 АНАТОЛІЙ ОСАДЧИЙ	 170
ПЕРЕКЛАДИ З НІМЕЦЬКОЇ	170
<i>Петер Розеггер</i>	170
Вальдгаймат	171

Пробудження	176
Побажання під новий рік	177
МАРІЯ САЗОНОВА	178
Прагнення волі	178
Чому скотились до останніх?	179
Річниця перемоги	181
Жертви Чорнобиля	182
Голокост і Книжка пам'яті (скорочено)	183
Народу Росії	185
Сповідь	186
Любов	187
ТЕТЯНА СТЕФАНКО	188
«Ти від мого серця закрився...»	188
«Ти далеко, а моє серце плаче...»	189
«Коли ще так безтурботно і мило...»	190
«Моя любов заплакала словами...»	191
«Я б сказала йому – залишись!..»	192
«Прекрасний фільм і ніби у житті...»	193
«Люблю Тебе, як вітер небо...»	194
«Там Ти і там Твоє життя ...»	195
«У кохання знайомі стежки...»	196
«Загублена постать і очі порожні...»	197
НАТАЛЯ ТИМОФІВ	198
«Слова мовчали...»	198
«Відщипнула кусник неба...»	200
«Завітала весна – завесніла душа...»	201
«Дозволь присісти на краєчок сну...»	201
«Розправила обвуглені крильця...»	202
«Перелюблю...»	203

«Вона прийшла – така свята і грішна...»	204
«Доросла́, щоб піти...»	205
Із наболілого	206

ЗАРОБІТЧАНСЬКА ПОЕЗІЯ **208**

ЛЮБОМИР ЛАЮК	208
«Брати мої скривавлені...»	208
«Ох люди, люди, гірке лихо з нами...»	210
Молитва	211
«Чом ти кричеш, вороне...»	212
«В далекім краї чужина душить...»	213
З Україною в серці	214

ІРИНА ЯМБОРАК	215
«Хто в ці важкі дні в Києві перебуває ...»	215
«Проснись, наш народе...»	216
«Степан Бандера – ідеал...»	216
«Ідем, бандерівці, вперед!»	217
«Такий красивий, молодий...»	218
«Українську бережіть...»	218
«Ми – нація гідна...»	219

НОВІ ІМЕНА **220**

ОЛЕКСАНДРА ВІНКОВА	220
Боже око	220
Христос живе в мені	221
Промінь Христової правди	222
«Неправий світ у тіні зла...»	223
Слово Боже – зерно	224

Дерево любові	225
Книга книг	225
Схід сонця	226

ТЕТЯНА НАГОРНЯК	227
«Кого ти любиш, скажи, коханий!..»	227
«Вона просто любила, а любила осінь...»	228
Люблю життя	228
«Не сплю ночами, думаю про тебе...»	229
Я закохана до нестями	229
«А я піду туди, де світить сонце...»	230
«Якщо хтось щось погане...»»	231

о. РУСЛАН НАДВІРНЯНСЬКИЙ	232
Божий дар	232
«Вставайте, любі мої братці...»	233
«Не я вірші свої пишу...»	234
Покаяння	235
Душа безсмертна	236

ХРИСТИНА ОЛІЙНИК	237
Жінка	237
Вертайтеся, сини, на Україну!	238
Мамине тепло	239
Село	240

МАРІЯ ПІДДУБРІВНА	241
Наснилось	241
Найрідніша	242
Матусині пісні	243
Учителька	244
Вірність Україні збережи	244

Життя мого цвіт	245
Такі-то дива	245
Голгофа	246

Д Ж Е Р Е Л Ь Ц Е **247**

ЗОРЯНА ВОЛОЩУК	247
Я з тобою!..	247
Україночка	248
Пори року	249
Політ мрії	250
Таємниця	251
Мить натхнення	251
До дня Матері	252
До дня Татуся	253
Пташині турботи	254
Звісточка	255

ГАЛИНА ЛЕСЮК	256
Літо	256
Дякую	257
Ім'я	258
Моє відображення	259
Новорічна казка	260
Осінь	261

ОКСАНА ОЛІЙНИК	263
Чорнобиль	263
Не плач, Україно!	265
Мамі	266
Не шукай мене	267
Сирітська доля	268

Послання Шевченка	269
Заповіт українцям	270
Шевченкове слово	270
Українонько, ти синьоока	271
Світ на межі	272

ЄВА САБАДАШ	273
Малі українці	273
Я люблю свою Вкраїну	274
Хай живе Україна	274
Літечко	275

ПРОЗА **276**

ОЛЕНА ПАШНИК	276
Пісня – моя доля	276

ЯРОСЛАВА СТРУК	281
Неочікувана зустріч	281

МАРІЯ ШЕПЕТЮК	287
Не встигла	287
Радісна неділя	291

ДОРΟΣЛІ – ДІТЯМ **295**

<i>Ганна Боднар</i>	295
Є таке місто	295
Тасмнича розмова	296
«Діялось те давно...»	297

Марія Боєчко	298
Книга – друг	
Дмитро Вінтоняк	299
Книга	
Богдан Книжко	300
Вітер і сонце	
Володимир Масляк	301
Учися, дитино	
Христина Олійник	303
Оченята доні	303
Казка для сина	303
Марія Піддубрівна	305
Зимонька	305
Весняночка	306
Колискова	307
Квочка	308
Срібні нотки	308

ПУБЛІЦИСТИКА **309**

ВАСИЛЬ КУРИЩУК	309
Марійка Підгірянка про національне і патріотичне виховання	309
МИКОЛА ЛЕСЮК	320
Шануймо нашу рідну мову	320
ВАСИЛЬ МАКСИМ'ЮК-ІВАСІВ	323
Невтомний патріот з Мишина	323

МУЗИЧНА СКРИНЬКА	333
Матусю, швидше повертайся	333
<i>Сл. І. Ямборак, муз. М. Боєчко, обр. Б. Гриньовського</i>	
Ти мені подзвони	338
<i>Сл. й муз. Марії Боєчко, обр. Б. Гриньовського</i>	
Веснянка	341
<i>Сл. й муз. Марії Боєчко, обр. Б. Гриньовського</i>	
Гімн села П'ядики	343
<i>Сл. М. Гуменюк, муз. І. Гнатюка</i>	

Літературно-музичне видання

ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ – 17

«Писаний Камінь»

Косів – 2016

Видруковано в ПП «Писаний Камінь»
Свідоцтво Держ. реєстру: серія ІФ, № 44
Косівський р-н., м. Косів
Тел. факс (0278) 2-24-91.
E-mail: evrika-pk@ukr.net

Підписано до друку 14.09.2016. Формат 70х90/32.
Папір офсетний. Друк офсетний.
Тираж 400 прим. Замовлення 450.

Головний редактор
Музичний редактор
Редактори

Малюнки
Комп'ютерний набір і верстка
Комп'ютерний набір
Технічний редактор
Відповідальний за друк

Марія Боєчко
Богдан Гриньовський
Анатолій Осадчий
Ярема Гриньовський
Радомир Вихорець
Ярема Гриньовський
Марія Ясінська
Віталій Стефурак
Михайло Павлюк

Б 76 **Джерельні дзвони – 17** / Альманах – Косів: Писаний камінь, 2016. – 360 с.